

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΡ. $\frac{31}{151}$

1929

Ανέκδοτα Ίδιωτα κα
Ανέκδοτα Παροιμίες

Η δοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τους δόντας, τα ούλα, ολόκληρον το στόμα. Δοκιμάσατέ την και θα αιθανήτε καθαριότητα και δροσερότητα του στόματος επί ώρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΛΕΚΚΑ 6
Στο αρχαιότερον Κατάστημα Πλε-
κτών Έπιπλων του ΒΟΛΒΕΡΑΚΗ
θα βρήτε τὰ
ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ
Στερεώτερα και ωραιότερα
ΠΑΒΚΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

ΚΥΡΙΑΙ ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ίδου έν μεταφράσει τί είπεν ο γνωστός μεγάλος χημικός της Γερμανίας Dr. Kurt Zimmermann κατά τόν πρό ήμερών έν Βερολίνο λόγον του περί των Γερμανικών βαφών υφασμάτων «ARTI» :

«Ως μία λίαν σοβαρά και σπουδαιοτάτη πρόδοος της Γερμανικής Χημείας πρέπει να θεωρηθή και η σύνθεσις των βαφών υφασμάτων σήματος «ARTI», η άπάντατος επιτυχία των οποίων έχει άπασχολήσει επί καιρόν τόν παγκόσμιον τύπον. Τα συστατικά των βαφών «ARTI», κύριοι, δέν μās είνε άπολύτως γνωστά, διότι τό εργοστάσιον κρατεί αυστηρώς μυστικόν τό έν έκ των συστατικών τούτων. Κατόπιν όμως γενομένων κατ' επανάληψιν πειραμάτων άπεδείχθη ότι πάντως τά συστατικά των βαφών «ARTI» είνε τοιαύτα ώστε τά βαφόμενον ύφασμα άποδεδειγμένως να μήν υφίσταται την παραμικράν βλάβην, να προσλαμβάνη δυνιν καινούργιος, να δύναται να πλένεται χωρίς τά ξεβάφη και να εκτίθεται εις τόν ήλιον χωρίς να υφίσταται καμμίαν άπολύτως αλλοίωσιν του χρωματισμού. Λόγω των μεγάλων τούτων προτερημάτων ως και της άπλουστάτης χρήσεώς των, αί βαφαί «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικώς τόν κόσμον όλον. Η τοιαύτη επιτυχία των βαφών «ARTI» επέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμόν εις τά βαφεία, διότι σήμερα δ κόσμος δέν διδει πλέον τά φορέματά του εις τά βαφεία, αλλά τά βάφει μόνος του με βαφάς «ARTI».

Αί Γερμανικαί βαφαί «ARTI» πολύνται εις τά Φαρμακεία και τά Έμπορικά της συνοικίας σας.

Γενικός Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Αθήναι — Λέκκα 21α

ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ
(Σήμα κατατεθέν)

Είνε άφρός πικραμυγδαλού, ή μόνη κρέμα που θα σας αφαιρέσει τās ρυτίδας και θα σας προφυλάξη τό πρόσωπον από τόν καύσωνα του καλοκαιριού.

Ζητήσατέ την παντού

Κεντρική Άποθήκη Φαρμακείων ΚΑΤΣΑΡΗ & ΡΕΡΑ
Γωνία Πατησίων 17 και Βερανζέρου

Η δοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τους δόντας, τα ούλα, ολόκληρον το στόμα. Δοκιμάσατέ την και θα αιθανήτε καθαριότητα και δροσερότητα του στόματος επί ώρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Κεφάλαιον Μετοχικόν και Άπο-
θεματικόν Δραχ. 110.000.000
Κεντρικ. Πρατήριον οδ. Αθηνάς 58

Οίνοι χύμα : λευκοί, ερυθροί, γλυ-
κοί, μισχοί.

Οίνοι εις φιάλας : Έπιτραπέζιοι, έ-
πιδόριοι, όρεκ-
τικοί, τονωτικοί.

Βερμούτ εκ παλαιού Μεσχάνου αίτρου

Μαυροδάφνη άπαράμιλλος

Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου

«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΟΤΙΩΝ

Πολύνται εις όλα τα κέντρα
παραπληρώσεως.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελευταίαν Ό-
φθαλμολογικήν Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υψηλότης της Όφθαλμολογίας έν
τῷ Πανεπιστημίῳ.

27 Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 1-68

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Βιβλία άγγελιών δι' εφημερίδας
και περιοδικά εδρίσσετε στο
τυπογραφείον ΣΤΡΑΓΓΑΛΟΥ, Λέκκα 7

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΥΝΑΡΧΩΝ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΟΦΛΕΤΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ... ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ... ΣΕΑΤΛΙΑ 24
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ... » 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-63

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» : Έν Αμερική Μ. D. STROU-
MBOΣ 261 W. 85th Str New-York U.S.A., έν Αγγλία Σουδάν δ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandre και έν Βελγική Κογκό δ κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Γενικοί Πράκτορες έν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY

Όπου δέον ν' άπευδύνωνται οι ενδιαφερόμενοι

Απο Οτι Βαρεο Και Ακουο Η 1Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Τόν παλιό, καλό καιρό, οι άν-
θρωποι, έπίστευαν ότι μόλις συμ-
πληρωθή τό έτος 1000, ο κόσμος
θα καταστραφή και ή ζωή θα παύση
επί της γῆς. Φέβες και τρόμος
λοιπόν όσο περνούσε ο καιρός
και διάβαιναν τὰ χρόνια, δοξο-
λογίες και θρήνοι και προσευχές
τη νύχτα της 31 Δεκεμβρίου του
999.

Έμπηκε όμως αίσίως και τό έ-
τος 1000 και ο κόσμος δέν κα-
τεστράφη.

Κ' έπειδή οι αιώνες αντιγρά-
φουν αλλήλους, ως να είνε σύγ-
χρονοι συγγραφείς, τὰ ίδια κι' ά-
παράλλαχτα συμβαίνουν σήμερα
με τίς... αρχές που θα γίνουν
την 1ην Αύγουστου έκ μέρους
των Κομμουνιστών !...

Θα μάς κόψουν λοιπόν τό λα-
ρύγγι ;

Θα μάς άνασκολοπίσουν ;

Θα μάς φάγουν άμεύς ;

Γράφουμε τίς γραμμές αυτές
την νύχτα της 25 Ιουλίου και
επειδή δέν ξέρουμε τί μάς περι-
μένει, σάς στέλνουμε, φίλοι άνα-
γνώστα, τόν ύστατον άσπασμόν.

Σχωρνάτε μάς και συχωρεμένοι
νάστε... Άμήν !...

ΤΑ ΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΙΔΙΑ...

Θυμόμαστε τό παλιό έκείνο τρα-
γουδάκι :

Πάλι μεθυσμένος είσαι,
Πάλι τὰ ποτήρια σπās,
Πάλι τόν κουτσαβάκη κάνεις
Έ γέ έβλο που θα φās !...

Αν έπρόκειτο να αφιερώση κανείς
σήμερα τό τραγουδάκι αυτό στού
κ. κ. πόλιμεν, θα ήρθε να τό μετα-
βάλλη κάπως :

Πάλι μεθυσμένος είσαι
Πάλι τὰ ποτήρια σπās,
Πάλι κάνεις τόν κουτσαβάκη
Πάλι δέχνεις τόν κοσμάκη
Είς των Άθηνών τὰ μέρη
Με τό κλόμπ και με τό χέρι !...

Και όλα αυτά δότι οι εδολογμένοι
κ. κ. πόλιμεν εξακολουθούν ευνο-
νεδήτως τό έργο των. Λέγονται !...

Ο κουτσαβάκης του τραγουδιού έ-
σπεσε ποτήρια. Ο κ. πόλιμεν σπā-
ζει πλευρά ! Αυτό, κυρίες, λέγεται
πρόδοος και άν έχετε αντίληψιν, δύ-
νασθε να διέλθετε του οικείου τμή-
ματος, δι' ν' θά σάς τό πιστοποιήσουν
επί της οράσεώς σας !...

ΟΙ ΕΠΤΑ

Έπειδή τό άττικόν έλας σπανίζει

ΠENNIES

—Τὰ κανάδικα τόν τελευταίον και-
ρό βρίσκονται σε όλη τους τη δόξα
και τη λαμπρότητα. Όλα τὰ φρούτα
του καλοκαιριού... ποζάρουν δροσε-
ρά, πολύχρωμα, αλλά και πανακριβά.
στις κόφες τους.

—Δειλά-δειλά δέ και τὰ σταφύλια
έκαναν την εμφάνισή τους, για να κυ-
ριαρχήσουν έντός ολίγων ημερών β-

ΠENNIES

—Τὰ κανάδικα τόν τελευταίον και-
ρό βρίσκονται σε όλη τους τη δόξα
και τη λαμπρότητα. Όλα τὰ φρούτα
του καλοκαιριού... ποζάρουν δροσε-
ρά, πολύχρωμα, αλλά και πανακριβά.
στις κόφες τους.

—Δειλά-δειλά δέ και τὰ σταφύλια
έκαναν την εμφάνισή τους, για να κυ-
ριαρχήσουν έντός ολίγων ημερών β-

μειώνει άγριες πιένες, παρ' όλην
την άσβεστην που δείχνουν ωρισμένοι
ήθησοι της «Ελευθέρας Σαχίτης»
προς τό άριστοόγραμμα αυτό, λέγον-
τας και κάνοντας επί της ακριβείας ότι
τους κατεβαίνει, σαν να έπαίξαν τό
«Τράβα τό Κορδόν».

—Η δημοτική γλώσσα αρχίζει
συνήχη να γίνεται και επίσημος.
Έτσι ένα έγγραφο της Διορθώσεως
Αστυνομίας Πόλεων προς τας εταγι-
τικές αρχάς της συνετάχθη, κατά
την παρελθούσαν έδοξάδα, εις δημο-
τικήν, άκριτά... μισοπαράθετον όμως,
πράγμα που άποδεικνύει ότι οι περισ-
σότεροι των δημοσίων λειτουργών την
άγνοούν.

—Αί Αθήναι φιλοξενούν πάλιν τὰ
πληρώματα του Άγγλικού Στόλου.
Και οι διάφοροι π. σ. ι. σ. ε. β. ε. οι
όποιοι αναμένουν τούς συμπαιθείς έ-
νους προς της Όμορφιάς διά να τους
δείξουν τ' άξιοθέατα της πόλως, κά-
νουν χρυσές δουλειές.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΕΕΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ο άδελφς Φιλέρδ είχεν έρωτευθή
στη νεώτερά του την κυρία ντε
Νοάϊν, ή όποία όμως τόν είχεν άπο-
κρούσει.

Μετά πέντε μήνες άρκετου καιρού,
ο άδελφς έγινε ύπομονός. Μία μέρα
ή κυρία ντε Νοάϊν τόν επισκέφθη στο
γραφείο του και τού έζήτησε κάποιον
ερωσάτι.

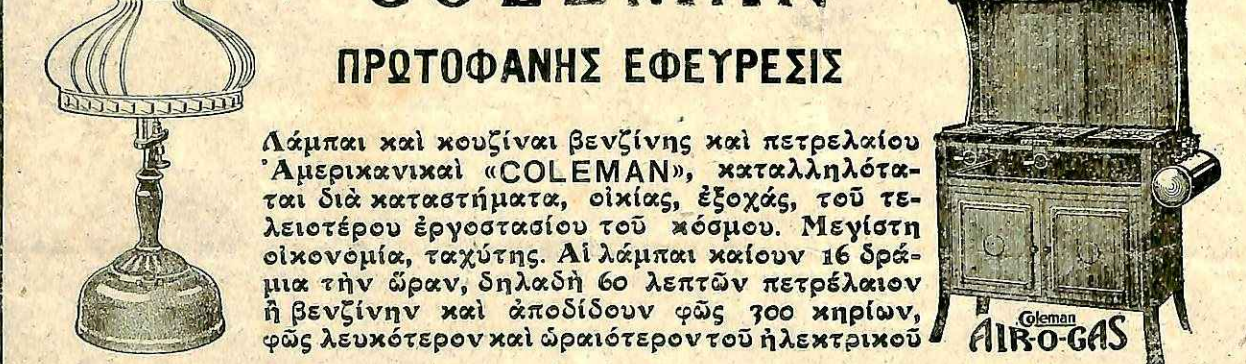
Ο άδελφς της ύπανόμισε τότε με
πάση πληρότητα τού είχε φερθή άλ-
λοτε...

—Α, έξοχώτατα... άπάντησε με
αφέλεια, με και ανάιδει, ή κυρία
ντε Νοάϊν. Πώς μπορούδες να φαν-
τασθίς ότι θα ήμάρτασε μία μέρα ο
παρανός !...

ΠΟΛΥΓΙΜΑ ΑΥΓΑ

Στο Ζωολογικό Κήπο των Παρι-
σιών υπάρχει ένα μοναδικό αυγό ενός
έξουσις πολλών των βορείων χωρών,
τὰ όποια έχουν εξαφανισθή πρό πολ-
λων αιώνων. Έπίσης στη Ζωολογική
Έταιρεία του Λονδίνου βρίσκεται ένα
σπανιώτατο αυγό, τό όποιον άνήκει
σ' ένα είδος πολλών της Μεγάλης
στακής, των όποιων τὰ ήγνα εξα-
νισθένται από τας άγρών άδωνων πε-
ρίου.

ΛΑΜΠΑΙ «COLEMAN» ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Λάμπαι και κουζίναι βενζίνης και πετρελαίου
Άμερικανικαί «COLEMAN», καταλληλότα-
ται διά καταστήματα, οικίας, έξοχάς, του τε-
λειωτέρου εργοστασίου του κόσμου. Μεγίστη
οικονομία, ταχύτης. Αί λάμπαι καίουν 16 δρώ-
μια την ώραν, δηλαδή 60 λεπτών πετρελαίου
ή βενζίνης και άποδίδουν φως 300 κηρίων,
φως λευκότερον και ωραιότερον του ήλεκτρικού

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ

ΤΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ποιο γράμμα; ρώτησε δέξας ο Τσιπύ.

— Το γράμμα που έφεραν για μένα, είπε ο ιππότης.

— Ά, ναι, το είχα λησμονήσει.

Και βγάζοντας το γράμμα από την τσέπη του το έδωσε στον Γάστονα.

Το πρόσωπο του νεαρού εύπατρου πήρε με μιά χαρούμενη έκφραση, καθώς διάβαζε το γράμμα, το οποίο τον έλεγε τα εξής:

«Πολυαγαπημένε μου,

»Μόλις έφτασα στο Παρίσι και κατοίκησα στο προάστιο του Αγίου Αντωνίου, σ' ένα όμορφο σπίτι, κρυμμένο πίσω απ' τα δέντρα. Τον αριθμό δεν μπορώ να τον διακρίνω. Μου φαίνεται όμως ότι είναι το τριακοστό δεύτερο ή τριακοστό τρίτο σπίτι που θα συναντήσεις απ' το άριστερό μέρος, αφού περάσεις προτιότερα έναν πύργο, που μοιάζει με φυλακή. Σε περιμένω...

Με χίλια φιλήματα...
Ε...»

Ο Γάστον διάβασε συλλαβιστά, δώδεκα και τρεις φορές το γράμμα κ' έπειτα κύτταξε το ρολόι του. Άσπασε κατόπιν το καπέλλο που το είχε αφήσει πάνω σε μια καρέκλα κ' έτοιμάστηκε να βγεί.

— Τι φεύγετε κιόλας; τον ρώτησε ο Ντυμπούα πούμπις, όπως γράφτηκε το ρόλο του λοχαγού Λαζονιέ.

— Έχω κάποια επείγουσα εργασία, αποκρίθηκε ο ιππότης.

— Ξεχνάτε τη συνέντευξη που έχετε ορίσει για τις ένδεκα;

— Μόλις ένντη έινε άκούμα. Θα γυρίσω νωρίς, μείνατε ήσυχοι, δεν την ξεχάσα.

— Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε τίποτα;

— Όχι, ευχαριστώ.

— Αν πρόκειται για καμιά απαγογή, μπορώ να σας φανώ χρήσιμος, γιατί είμαι ικανώτατος για τέτοιες δουλειές.

— Σας ευχαριστώ και πάλι, απάντησε κοκκινίζοντας ο Γάστον. Στεβανώω όμως ότι δεν πρόκειται για τέτοια υπόθεση. Θα σας έδωω έρω στο γυρισμό μου;

— Δεν ξέρω, γιατί πρέπει να επιπαινεθώ σε λίγο την ώραία μου. Πάντως την ωριμμένη ώρα θα βρείτε εδω τον χεσινό άνθρωπο με το ίδιο όνομα.

Ο Γάστον βγήκε άμέσως βιαστικά, φώναζε ένα άμαξ; που είχε στο δρόμο και διέταξε τον άμαξά να τον πάει στην όδον Αγίου Αντωνίου.

Αφού προχώρησαν άρκετά και πέρασαν ένατό σπίτιτα περίπου, ο Γάστον κατέβηκε απ' τ' άμαξά και είπε στον άμαξά να ακολουθή από πίσω του. Σε λίγο έφτασε υποστά σ' ένα σπίτι περιτριγυρισμένο από ψηλόν τείχος και πυκνόφυλλα δέντρα, το οποίο έ-

μοιάζε με την περιγραφή της Έλένης. Άμέσως όμως του παρουσιάστηκαν άρκετές δυσκολίες. Πρώτα-πρώτα στους τοίχους δεν υπήρχε κανένα παράθυρο και στην πόρτα δεν εφαινόταν ούτε πόμολο, ούτε κουδούνι. Ο Γάστον διέταξε τον άμαξά να σταματήσει, και αυτός, αφού έστριψε έναν πλαγινό δρομάκι, βρέθηκε στην άλλη πλευρά του σπιτιού. Επλησίασε όσο μπορούσε σ' ένα παράθυρο ανοιγμένο προς τον κήπο, έβαλε τα χέρια του στο στόμα και μιμήθηκε τη φωνή του νυχτοκόρακα.

Η Έλένη που τον περίμενε, άναπδήρησε μόλις άκουσε αυτή τη φωνή, η οποία της έφανε στο νού τόνος άναμνήσεις από την περασμένη ζωή της. Άμέσως έτρεξε στο παράθυρο

δεν βρίσκουμαι πια ούτε στο μοναστήρι ούτε στη φυλακή. Είμαι ελεύθερη να δέχομαι όποιον θελήσω.

— Δεν μπορώ τουλάχιστο να μάθω ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος;

— Ο ίδιος που ήθελε να με ιδεί και στο Ραμπουγιέ.

— Ο κύριος ντε Λιβρό;

— Μάλιστα. Αυτός.

— Έχω λάβει άσπληρη διαταγή να μην επιτρέψω σ' αυτόν τον νέο ούτε να σάς επισκεφθή, ούτε να σάς πλαισιάζει από εδω και πέρα, δεσποινίς.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Άσπληρη διαταγή να μην επιτρέψω σ' αυτόν τον νέο ούτε να σάς επισκεφθή, ούτε να σάς πλαισιάζει από εδω και πέρα, δεσποινίς.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

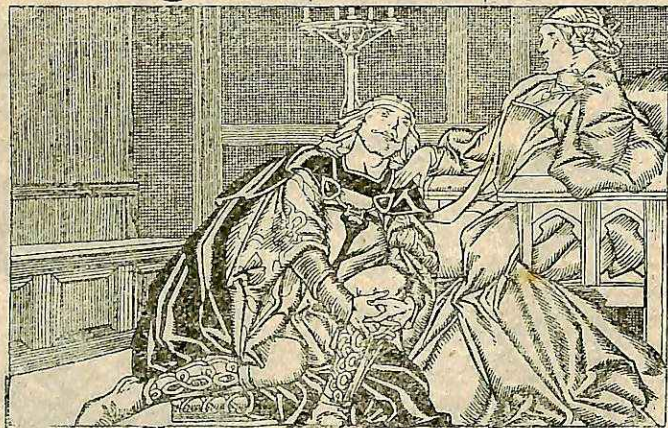
— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

και είδε κάτω τον ιππότη να περιμένει. Οί δύο έρασταί αντήλλαξαν ένα σημείο που έδειχνε άνοπορησία και λαχάρα. Έπειτα η Έλένη γύρισε στο δωμάτιό της και χτύπησε δυνατά το κουδούνι. Άμέσως έτρεξε κοντά της η κυρία Ντερό με τη θαλαμηπόλο.

— Ανοίξτε την πόρτα του δρόμου, τούς είπε επιτακτικά. Ήθελε εκείνος που περιμένα.

— Στάσου να ιδούμε πρώτα ποιος είναι, είπε η κυρία Ντερό στη θαλαμηπόλο, που έτοιμαζόταν να πάη ν' ανοίξει.

— Είπε περικό να το μάθετε, κυρία, αφού τον ξέρω εγώ ποιος είναι κ' αφού τον περιμένο, είπε στον ίδιο τόνο η Έλένη.

— Αλλά, δεσποινίς, δεν έχετε το δικαίωμα να τον δεχθήτε, είπε κάπως έραβισμένη η κυρία Ντερό.

— Πρέπει να ξέρετε, κυρία, ότι

— Ο πατέρας μου δεν έχει το δικαίωμα, δεν πρέπει ν' ανακαταναίται στις υποθέσεις μου αυτές.

— Ποιόν έχετε λοιπόν άνωτέρω σας;

— Τον εαυτό μου! Μονάχα την εαυτό μου, φώναζε η Έλένη με μιά άγέρωχη έκφραση.

— Ωστόσο, δεσποινίς, σάς βρίζομαι πώς ο πατέρας σας...

— Ο πατέρας μου ποτέ δεν θα μου κάνει παρατηρήσεις για τις πράξεις μου, είναιτε ήσυχη...

— Η κυρία Ντερό μπροστά σ' αυτή την υπερήφανη άποφασιστικότητα έμεινε άναυδη. Το ίδιο κ' οι ύπηρετες.

— Σας διέταξα ν' ανοίξετε την πόρτα, τούς επανέλαβε η Έλένη όργισμένη. Κανένας σας λοιπόν δεν άκούει;

Οί ύπηρετες όμως έστεκαν άκίνητοι περιμένοντας διαταγές εκ μέρους της κυρίας Ντερό. Η κόρη χμογέ-

— Άσπληρη διαταγή να μην επιτρέψω σ' αυτόν τον νέο ούτε να σάς επισκεφθή, ούτε να σάς πλαισιάζει από εδω και πέρα, δεσποινίς.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

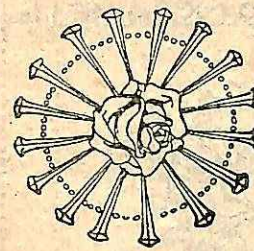
— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΠΤΩΣΙΣ ΜΙΑΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ

— Άσπληρη διαταγή να μην επιτρέψω σ' αυτόν τον νέο ούτε να σάς επισκεφθή, ούτε να σάς πλαισιάζει από εδω και πέρα, δεσποινίς.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Άσπληρη διαταγή να μην επιτρέψω σ' αυτόν τον νέο ούτε να σάς επισκεφθή, ούτε να σάς πλαισιάζει από εδω και πέρα, δεσποινίς.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Άσπληρη διαταγή να μην επιτρέψω σ' αυτόν τον νέο ούτε να σάς επισκεφθή, ούτε να σάς πλαισιάζει από εδω και πέρα, δεσποινίς.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέληση του πατέρα σας;

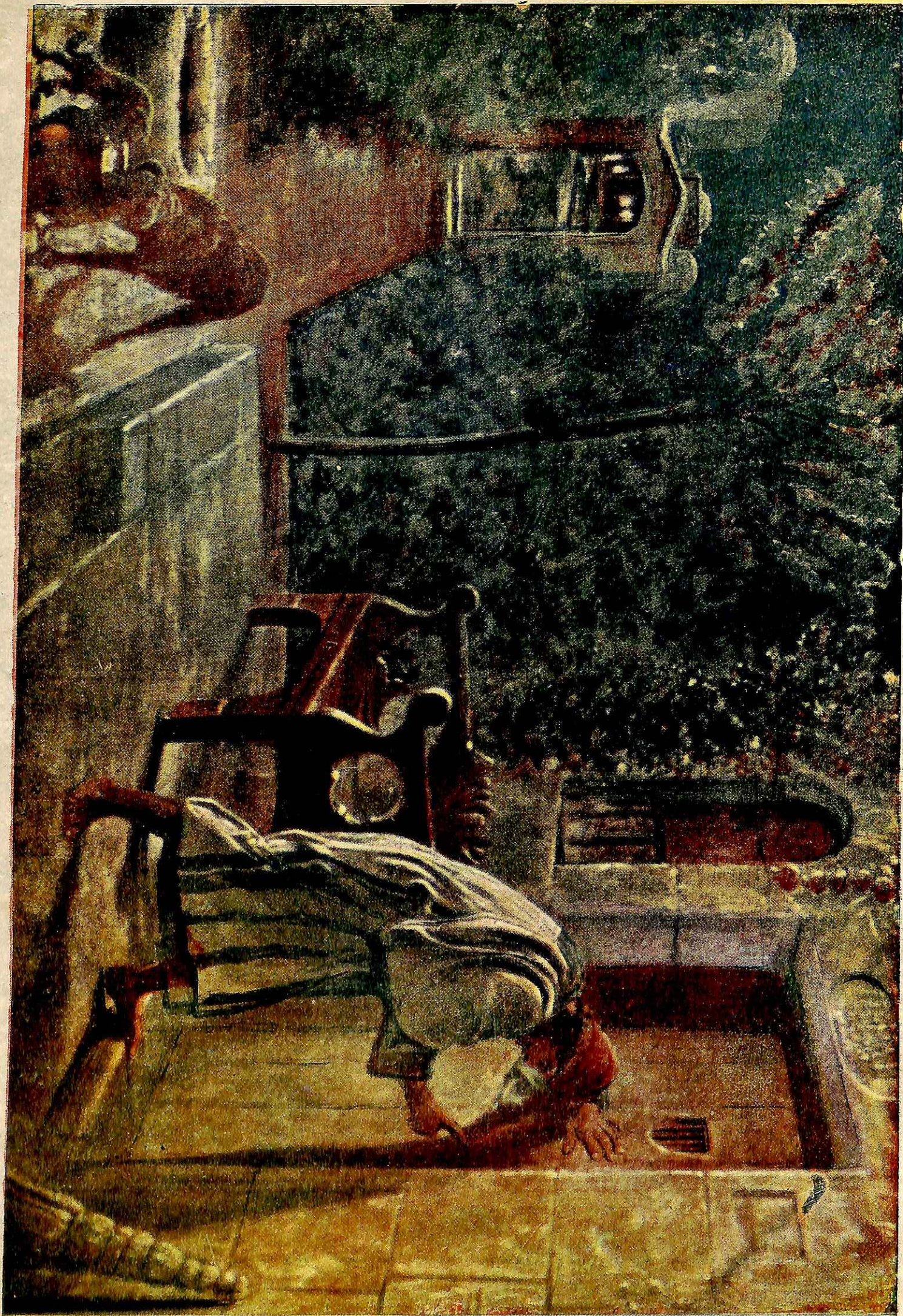
— Επε η κυρία Ντερό, με όλη τη συγχρόνως και με σεβασμό.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

— Άσπληρη διαταγή να μην επιτρέψω σ' αυτόν τον νέο ούτε να σάς επισκεφθή, ούτε να σάς πλαισιάζει από εδω και πέρα, δεσποινίς.

— Και εγώ σάς διατάσσω να τον φέρετε άμέσως εδω.

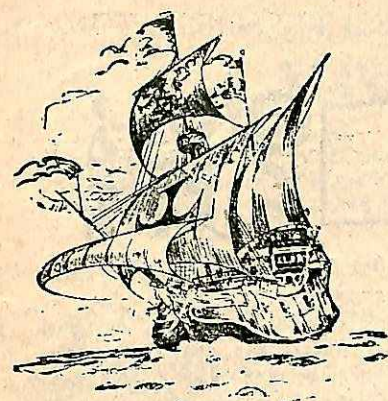
— Δεσποινίς, δεν θέλετε να ύπαταχθώ στη θέ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΤΟΥ ΛΟΥΙ ΜΑΡΡΟΝΙ

Ο πλοίαρχος Σαλτιάτι, αφού άδειασε το ποτήρι του και άναψε την πίπα του, άρχισε να μάς διηγείται την ακόλουθη ιστορία:

«Τό Σεπτέμβριο του 18... μπάρκαρισα από την Τεργέστη σ' ένα καράβι που έφτανε για τας 'Ινδίας. "Η-μουν τότε παλληκάρι είκοσιπέντε χρονών και επιθυμούσα ζωηρά να έπισκεφθώ τις μακρινές εκείνες χώρες της 'Ανατολής με τα παράξενα λουλούδια τους, τις μυστηριώδεις παγώδες τους και τις γυναίκες με τ' φλογερά κατάνυρα μάτια, για τις οποίες τόσες φορές είχα ακούσει να μιλούν. Καθώς το καράβι μας γλυστρου-σε πάνω στην ήσυχη, καταγάλαν-θάλασσα της Μεσογείου, εγώ, εκπλω-μένος στην πρόμνη, όνειρευόμουν τον ταραγμένο και φουρτουνασμένο ωκεανό.

"Η «Δίνα» — αυτό ήταν το όνομα του καραβιού — έσχιζε τα νερά με μια φιλήδονη χάρι, σαν μια θελκτική και έρωτοπαθή Σερίφηνα... "Η-ταν, μα την αλήθεια, ένα πολύ ωμορφο καράβι! Γερό καλοτάξειδο, μόλις είχε βγί από τα ναυπηγεία της Τεργέστης. "Ο καπετάνιος μας ήταν καλός και γλυκομίλητος άνθρωπος. "Όλη του τη ζωή την είχε περάσει μέσα στη θάλασσα κ' είχε ταξιδέψει στα περισσότερα μέρη του κόσμου. Οι ναύτες τον άγαπούσαν υπερβολικά και ήταν έτοιμοι να θυσιάσουν σ' ένα του νεύμα. "Ορείλω ωστόσο να σάς θυμολογήσω ότι το πλήρωμα δεν μου είχε κάνει εξαιρετική εντύπωση. Οι περισσότεροι από τους ναύτες ήταν άνω-θωποι αγρόικοι, μέθυστοι, που έθριζαν και βλαστημούσαν άδιάκοπα. "Εγώ θα ήθελα ένα τόσο ωμορφο καράβι να είχε διαφορετικό πλήρωμα.

"Ο καπετάνιος, μόλις άνοιγίκαμε στο πέλαγος, άρχισε να μιλάει περιφρονητικά για τις διάφορες δεισιδαιμονίες των ναυτικών και συγχρη-μένως για το φόβο που νοιώθουν όταν ξεκινούν για ένα ταξίδι ημέρα Παρασκευή. "Ελεγε μάλιστα ότι έ-πότηδες είχε φύγει Παρασκευή από την Τεργέστη, για να άποδείξει πόσο άστειοι και άδύσμοι: είναι οι φόβοι των ναυτικών, και έπρόσθετε με έ-παρση ότι δεν τόχε τίποτα να τραθή-ξη μακρότερα άκόμα κ' από το άκρωτήριο της Καλής 'Ελπίδος.

Οι ναύτες, ακούγοντας αυτά τα λόγια, γελούσαν με την καρδιά τους. "Μένα όμως δεν ξέρω για ποιά λόγια, όλες αυτές ή κουβέντες τους μ' έκαναν ν' άνησυχώ.

Μαζύ μας είχαμε και το παιδί του καπετάνιου, ένα παιδάκι δώδεκα χρό-νων, που μ' άγαπούσε υπερβολικά, θ-

πως κ' ο πατέρας του. "Ο τρίτος συνταξιδιώτης μου ήταν ένα μεγάλο σκυλί της Νέας Γής, ένα σκυλί πιστό κ' άφοσιωμένο σ' άφεντικά του, με το όποιο περνούσαμε πλίν-τας τις περισσότερες ώρες του ταξι-διού μας.

Τις πρώτες μέρες ο καιρός διατη-ρήθηκε καλός. "Η θάλασσα ήταν ή-συχη κ' ο αέρας έσπρωχνε άπαλά το καράβι μας έμπρός. "Εξαφνα όμως την έρχομένη Παρασκευή, άκριδώς μια βδομάδα μετά την άναχώρησι, ο καιρός άλλαξε. "Ο ούρανος σκοτεινί-σε άπροσδόκητα και γέμισε από πυ-κνά και μαύρα σύννεφα. Τεράστια κύ-ματα τώρα αβλάκωναν τη θάλασ-σά κ' ένας αέρας δυνατός, δαιμονισμένος, φυσούσε ανάμεσα από τα ξάρτια του καραβιού μας, παρασύροντας τα πάν-τα στο πέραςμά του. Γύρω από το καράβι κοπάδια γλάρων πετούσαν και

κόντουσαν κοντά στην κουπαστή και δεν έδραζαν μιλά. Στα πρόσωπά τους ήταν ζωγραφισμένος ο τρόμος και ή φοβή.

— Παρασκευή σήμερα! Συμφορά μας! Δεν γλυτώνει κανένας μας! έ-τραβίσε κάποιος, κάνοντας το σταυ-ρό του, ενώ πρωτότερα βλαστημούσε και καταριόταν.

"Αμέσως όλοι μας κυτταγίκαμε περίτρομοι! "Ένα φριχτό προαίσθημα μάς είχε κυριεύσει: ότι θα μάς συνέ-βαινε κάτι κακό, κάτι τόσο φοβερό, που δεν τολμούσαμε καν να το φαν-ταστούμε!

Για μια στιγμή ο καπετάνιος άφη-σε ένα ναύτη στο τιμόνι και κατέβη-κε στην καμπίνα του για να κυτάξει τον χάρτη. "Έρριξα τότε μια ματιά τριγύρω και είδα ότι ο Γουλιέλμος — το παιδάκι του καπετάνιου — δεν βρισκόταν στο κατάστρωμα. "Ανήσυ-

κόντουσαν κοντά στην κουπαστή και δεν έδραζαν μιλά. Στα πρόσωπά τους ήταν ζωγραφισμένος ο τρόμος και ή φοβή.

— Παρασκευή σήμερα! Συμφορά μας! Δεν γλυτώνει κανένας μας! έ-τραβίσε κάποιος, κάνοντας το σταυ-ρό του, ενώ πρωτότερα βλαστημούσε και καταριόταν.

"Αμέσως όλοι μας κυτταγίκαμε περίτρομοι! "Ένα φριχτό προαίσθημα μάς είχε κυριεύσει: ότι θα μάς συνέ-βαινε κάτι κακό, κάτι τόσο φοβερό, που δεν τολμούσαμε καν να το φαν-ταστούμε!

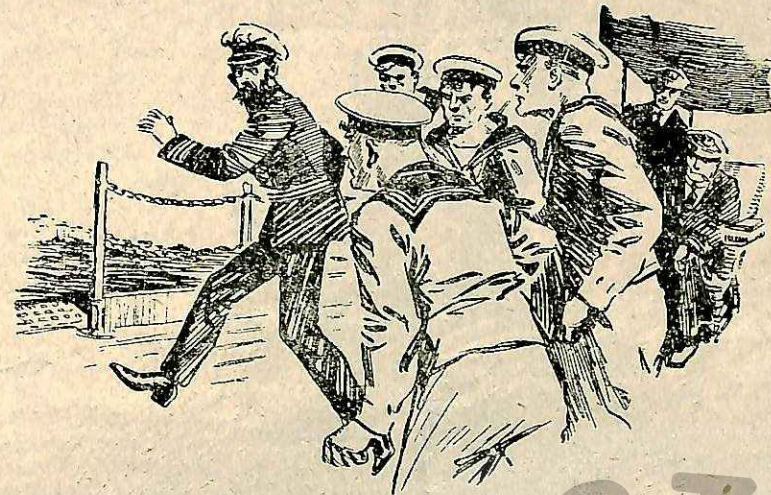
Για μια στιγμή ο καπετάνιος άφη-σε ένα ναύτη στο τιμόνι και κατέβη-κε στην καμπίνα του για να κυτάξει τον χάρτη. "Έρριξα τότε μια ματιά τριγύρω και είδα ότι ο Γουλιέλμος — το παιδάκι του καπετάνιου — δεν βρισκόταν στο κατάστρωμα. "Ανήσυ-

κόντουσαν κοντά στην κουπαστή και δεν έδραζαν μιλά. Στα πρόσωπά τους ήταν ζωγραφισμένος ο τρόμος και ή φοβή.

— Παρασκευή σήμερα! Συμφορά μας! Δεν γλυτώνει κανένας μας! έ-τραβίσε κάποιος, κάνοντας το σταυ-ρό του, ενώ πρωτότερα βλαστημούσε και καταριόταν.

"Αμέσως όλοι μας κυτταγίκαμε περίτρομοι! "Ένα φριχτό προαίσθημα μάς είχε κυριεύσει: ότι θα μάς συνέ-βαινε κάτι κακό, κάτι τόσο φοβερό, που δεν τολμούσαμε καν να το φαν-ταστούμε!

Για μια στιγμή ο καπετάνιος άφη-σε ένα ναύτη στο τιμόνι και κατέβη-κε στην καμπίνα του για να κυτάξει τον χάρτη. "Έρριξα τότε μια ματιά τριγύρω και είδα ότι ο Γουλιέλμος — το παιδάκι του καπετάνιου — δεν βρισκόταν στο κατάστρωμα. "Ανήσυ-

Οι ναύτες έτρεχαν απ' τη μια άκρη του καραβιού στην άλλη...

ή άλκυόνες, σκίζοντας με τα άσπρα φτερά τους τη σκοτεινιά που μάς κύ-κλωνε, άφιναν άπαίσιες, βραχνές κραυγές και χανόντουσαν στο βάθος του ορίζοντος.

Οι ναύτες βρισκόντουσαν σε δικαι-κή κίνησι. Με άνακουμπωμένα μπρά-τσα, με άγριευμένα πρόσωπα έτρεχαν από τη μια άκρη του καραβιού στην άλλη, βρίζοντας και βλαστημώντας άδιάκοπα... "Ο καπετάνιος φρινόταν άνήσυχος και ταραγμένος.

— Μεγάλη φουρτούνα πλάκωσε! "Ο Θεός να μάς φυλάξη! τον άκουσα να μουρμουρίζει.

"Εξαφνα ένας φοβερός κρότος άν-τήχησε απ' άκρη σ' άκρη. Δεν ήταν πεία ο πάταγος των κυμάτων που έ-σπαζαν άκατάπαυστα στα πλευρά του καραβιού, ούτε το ούρλιασμα του άνέ-μου. "Ένας κεραυνός είχε πέσει τρία μέτρα μακριά από την πλώρη του καραβιού μας, σκίζοντας άπαίσια μ' την έκτυφλωτική του λάμψη τη σκο-τεινιά που έβασίλευε τρι-γύρω! "Εγώ, ο οποίος κα-τά το διάστημα αυτό εί-χα ζωώσει σε μια γωνιά, γλυμός σαν πεθαμένος, λίγο έλειψε να λιποθυμή-σω από την τρομάρα μου! Οι ναύτες, σκυθρωποί, κα-τακίτρινοι κ' αυτοί, στε-

χος κατέβηκα άμέσως κ' εγώ κάτω κ' άρχισα να ψάχνω παντού για ν' τον βρω. Τον εύρηκα τέλος σε μια καμπίνα, σωριασμένο κατάχαμα, ενώ ο σκύλος του, έπαλωμένος στα πόδια του, τον έκυνταζε μ' ανήσυχα μάτια.

Πλησίασα. Κοιμόταν βαθεία! Τον έ-ξυπνήσα και, παίρνοντάς τον από τ' χέρι, τον ανέβασα άπάνω. Δεν εί-πα όμως προφθάσει ν' άνεβώ τη σκάλα, όταν εξαφνα ένα φοβερό θέαμα πα-ρουσιάστηκε στα μάτια μου: μια ά-μορφη μάζα από άτμους και φλόγες προχωρούσε άπάνω στη θάλασσα, τρα-βώντας κατά πάνω μας... "Ενόμίζε κανείς ότι κάποιο άόρατο χέρι την έσπρωχνε, ίσως το χέρι του Θεού... "Η μάζα αυτή είχε σχήμα καραβιού και στα κατάρτια του έκαιγε ένα γα-λάζιο φώς...

— Τό καράβι-φάντασμα! ούρλιασε το πλήρωμα.

"Ο Θεός μάς έδεδίκετο. Τό φαν-ταστικό αυτό καράβι με τα τεράστια κατάρτια πανιά του, τα όποια ήταν στολισμένα μ' κεφαλές και κόκαλα νε-κρών, προχωρούσε άπει-λητικά πάντοτε πρός τη καρδιά μας. Στην πλώρη του, άσάλευτη, μια μορφή μάς καταβόταν υψώνον-τας και κατεβάζοντας τή

Χει... "Ήταν ο 'Ολλανδός — φάν-τασμα — ο γέρος καπετάνιος Βαν Στράτεν, ο όποιος δεν είχε διατάσει να ταξιδέψη άνήμερα τη μεγάλη Παρασκευή, κ' ο όποιος είχε κατωί-καστη γι' αυτόν το λόγο να ταξεί-δεύη αιώνια, να περιπλανάται σαν φάντασμα άπάνω στη θάλασσα και ποτέ του να μην άράξει σε στεριά! "Η εμφάνισις του καταραμένου αυτού χα-ραβιού μάς ένέσπειρε τον τρόμο, γι-ατί ήταν προφήνυμα θανάτου!

"Αμέσως γονάτισα κ' άρχισα να προσεύχομαι. "Όχι για μένα, μα για το παιδί, γιατί όλοι εμείς οι άλλοι είχαμε σίγουρα χαμένους.

Εξαφνα άκούστηκε ένας φοβερός, πάταγος, σαν νάνοις ή θάλασσα να μάς καταπιή. Συγχρόνως, τεράστιες, άπαίσιες λάμψεις άρχισαν να σκίζουν τη φριχτή σκοτεινιά που ήταν άπλο-μένη τριγύρω μας. Τό στοιχειωμένο καράβι δεν φαινόταν πεία στον ορί-ζοντα, μα μόνο ή γαλάζια σόγιες των καταρτιών του διεγράφετο μα-κριά... Τον πρώτο κρότο άκολού-θησε δεύτερος. "Ήταν ο πάταγος έ-νός τεραστίου κύματος που έσκέπασε με τους άφρούς του απ' άκρη σ' άκρη το φτωχό μας καράβι!

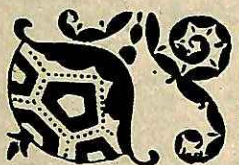
"Όταν συνήλθα, ένόμισα ότι είχα ξυπνήσει από ένα φριχτό, έφιαλτικό όνειρο. "Ήταν ημέρα τώρα, ο ήλιος έλαμπε στον ορίζοντα, το καράβι μας κυλούσε άπαλά πάνω στην ήρεμη θά-λασσα. "Όταν όμως έβριξα μια ματιά τριγύρω μου θυμήθηκα άμέσως... Θυμήθηκα κ' άνατριχίλασα! Είδα ότι στο καράβι δεν ύπήρχε πεία ψυχή! "Η θάλασσα, ή άρόσταγη θάλασσα, τους είχε καταπιή όλους! "Ήμουν ο μόνος που είχα σωθή.

Τα κατάρτια του καραβιού είχαν γίνει κομμάτια και από τα πανιά του μονάχα κάτι κομμάτια άπομένανε!

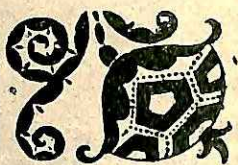
Και είχα σωθή για να πεθάνω, φαί-νεται, από ένα θάνατο ολιγώτερο θύ-νηρο. Τό καράβι κόντευε να βουλιά-ξη. Τα νερά είχαν πλημμυρίσει: τό-μπαροι και λίγο άκόμα αν διακρούσε αυτή ή κατάστασις, θα πήγαινα κ' ε-γώ να βρω τοτε άλλοι στο βυθό της θάλασσας. "Εξαφνα άκουσα πάλι μια ένα βογγητό. Στράφηκα και είδα τον σκύλο του καραβιού. Μόλις με είδε άρχισε να κουνά την ουρά του, ενώ συγχρόνως τα μάτια του έπρόδιδαν μια ζωηρή άνησυχία... Σε λίγο πάλι άκουσα να σπάν η ένα πνιχτό κλάμα από την άλλη άκρη του καραβιού... Προχώρησα με την καρδιά σφιγμένη κ' έπειτα από λίγα λεπτά βρισκόμουν έμπρός στο Γουλιέλμο — το παιδί του καπετάνιου — ο όποιος μόλις εί-χε συνέλθει από ένα βαθύ λήθαργο. "Ο σκύλος είχε έπαλωθί μπροστά του και του έβλεπε το πρόσωπο και τα χέρια... Μέσα στην άπελπισία μου άρχισα να προσεύχομαι πάλι. "Ο Θεός φαίνεται ότι άκουσε την προ-σευχή μου, γιατί έπειτα από μιάν ώρα βρισκόμαστε στο κατάστρωμα έ-νός άλλου καραβιού, που βρέθηκε, σταλμένο από τη Θεία Πρόνοια, στ' δρόμο μας, μακριά από τό στοιχειω-μένο καράβι!...

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ο ΤΑΡΑΜΠ

Ποιος πέρασε από την έρημο της Αραβίας και δεν άκουσε να γίνεται λόγος για τον Ταράμπ, τον γέρο Ταράμπ, που είχε συγκεντρωμένες μέσα του όλες τις αρετές του Αραβού;

Ο Άσαφ είχε ο πιο γενναίος, ο πιο φιλότιμος, ο πιο φιλόξενος άνθρωπος της έρημου, ίσως γιατί η γη της έρημου στην όποια κατοικεί, είναι σκληρή, άγονη και άφιλόξενη. Αλλά ο Ταράμπ είχε όλ' αυτά τα χαρίσματα τόσο βαθειά ριζωμένα μέσα του, όσο δεν είχε κανείς άλλος.

Αν τύχαινε, όταν οδοιπορούσε καβάλλα στ' άλογό του, να βρῆ στο δρόμο του κανέναν ταξιδιώτη αποκαμωμένο από την πορεία, ξεψυχισμένο απ' τη δίψα, ο Ταράμπ, ξεχνώντας αμέσως την δική του κόουρα, θα πέζευε αμέσως, θα τον περιποιόταν όπως μπορούσε καλύτερα, θα τοούνη πρόθυμα το λίγο νερό της φλάσκας του, μολονότι ήξερε πως έπειτα από λίγο θα λιποθυμούσε ο ίδιος από τη δίψα.

Κι' αν ο ξένος έκανε να του δώσει χρήματα, ο Ταράμπ κουνούσε απλόικα το κεφάλι του και του έλεγε:

— Μιά γουλιά νερό δεν αξίζει τίποτε. Ο Θεός το δίνει δωρεάν το νερό στους ανθρώπους.

Ο Ταράμπ ζούσε ήσυχος κι' ευτυχισμένος μαζί με τον μοναχό του τον Άλῆ, που τον λάτρευε σαν το φύς του.

Η φυλή του βρισκόταν σε άγριον προαιώνιο πόλεμο με μία άλλη φυλή της έρημου. Και ο Ταράμπ μ' όλα τα γράμματα, κάθε φορά που γίνονταν επιδρομή εναντίον των εχθρών της φυλής του, πήγαινε κι' αυτός με τους ομοφύλους του να πολεμήσει, ενώ άλλοι, που δεν ήταν τόσο γέροι όσο εκείνος, έμειναν στην κατασκήνωσή. Αυτό τώκανε μόνο και μόνο για να βρίσκει κοντά στον γιού του στον πόλεμο, να τον παραστήσει, να τον συμβουλεύει και να τον προφυλάξει από τις σπαθιές και τις σφαίρες των εχθρών, βάζοντας το ίδιο του το κορμί σαν ασπίδα μπροστά στο μοναχό του.

Δεν χωριζόταν ούτε στιγμή από κοντά του. Μαζύ έπήγαιναν στη δουλειά, μαζί ενόριζαν εδώ κι' εκεί για λαφυραγωγίες και μαζί τα βράδια καθόντουσαν έξω απ' τη σκηνή τους, εγγύοντες τον Άλλῆ, που έκανε την έρημο για να ζουν αυτοί και η φυλή τους ελεύθεροι κι' ανεξάρτητοι. Μαζύ έκαναν τη βραδυή προσευχή κι' έπειτα μαζί ετραγουδούσαν τη γλυκά παθητικά τραγούδια της έρημου...

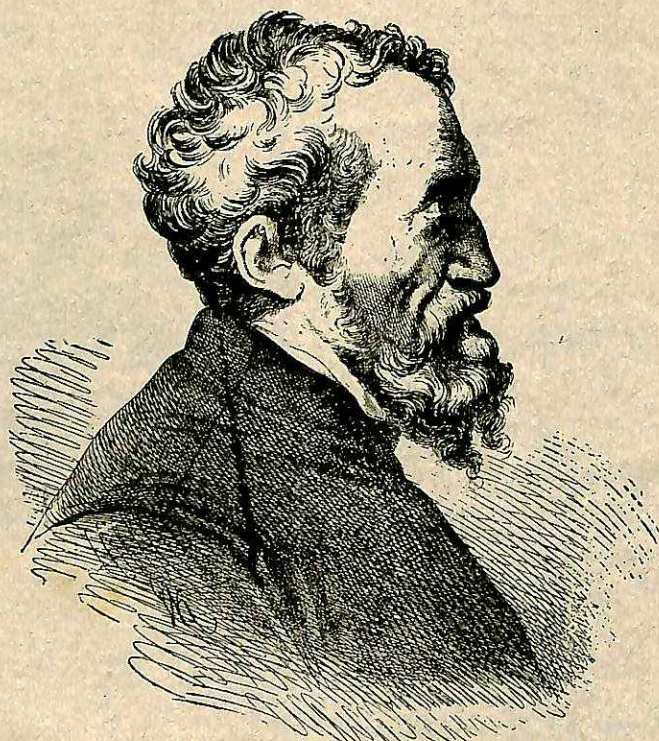
Μα μία βραδυά, ούτε το τραγούδι του πατέρα, ούτε το τραγούδι του γιου άκούστηκε, αν και ο Ταράμπ βγήκε κι' εκείνο το βράδυ και κάθισε, όπως πάντα, έξω απ' τη σκηνή του. Μα αυτή τη φορά ήταν μοναχός... Το γέλιο είχε σβύσει από τα χείλη του για πάντα και το πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό και λυπημένο. Απ' τα μά-

τια του έτρεχαν δάκρυα, για πρώτη φορά στη ζωή του, δάκρυα άφθονα, ποτάμι...

Ο καυμένος ο Ταράμπ! Είχε βρῆ πριν από λίγη ώρα τον Άλῆ του, τον μοναχό του, σκοτωμένο. Και όχι μόνον αυτό, αλλά τον βρῆκε πολυάχιλόμετρα μακριά απ' τη σκηνή του, μισοφαγωμένο απ' τα θύρια!... Τον είχαν ωδήγησει ως εκεί τα αλμυρά...

Κάποιος έχθρος χωρίς άλλο είχε περνούσε ολομόναχος από την έρημο,

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΟΓΡΑΦΟΙ

Ο Μιχαήλ Άγγελος

πάζει και τον είχε χτυπήσει κοντά στη σκηνή του... Κι' ο Άλῆς, παρ' όλη την πληγή του, τον εκυνήγησε, ενώ το αίμα του έτρεξε, τον εκυνήγησε όσο μπόρεσε, όσο που του σώθηκε πια το αίμα κι' έπεσε εξαντλημένος, νεκρός, εκεί στην έρημιά, μακριά από κάθε ψυχή ζωντανή, για να τον φάνε τα κοράκια... Δεν έμεινε αμφιβολία πως ο φονιάς ήταν άνθρωπος της αντίπαλης φυλής.

Ο Ταράμπ, που δεν είχε κανέναν άλλον εις τον κόσμο από το παιδί του, ωρικόθηκε να εκδικηθεί τον θάνατό του και βούλησε να σκοτώσει τον άνθρωπο της αντίπαλης φυλής, εύρισκε μυστικά του να τον σκοτώσει... Έν τῷ μετα-

μέρες του σιγοκαίοντας μέσα στη σκηνή του.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Έπειτα, μία μέρα, ενώ ο Ταράμπ ήταν κλεισμένος, όπως πάντα, μέσα στη σκηνή του, παρουσιάστηκε ξαφνικά ένας ξένος και ζήτησε καταφύγιο και φιλοξενία. Ήταν καταματωμένος, με τα ρούχα του σχισμένα από μαχαίριες, αποκαμωμένος, έλεινός...

Είπε στο γέρο Ταράμπ ότι, καθώς περνούσε ολομόναχος από την έρημο, βρῆ ένα φιλόξενο και αναπαυτικό καταφύγιο.

Έπειτα ευχαρίστησε τον γέρο για τις φιλικές του περιποιήσεις και του ωρικόθηκε να του είνε σ' όλη τη ζωή του αφοσιωμένος φίλος.

Ο Ταράμπ τον άκουσε αμίλητος και με το μελαγχολικό του ύφος, βυθισμένος, όπως πάντα, στην άκατανίκητη θλίψη του. Τι του χρειαζόντουσαν τώρα παιδιά ή φίλες και η αφοσίωση, αφού δεν ζούσε πια ο Άλῆς του, το μοναχό του...

Τὸν ρώτησε κι' όνομα της γυναίκας και η απάντησή του ξένου έκανε τον γέρο να τιναχθεί σύγκομος και ν' ανάψει το αίμα του μέσα στις φλέβες του.

Ο ξένος ήταν απ' τη φυλή, με την οποία βρισκόταν σ' έχθρα η δική του, απ' τη φυλή που άνθρωποι της είχαν σκοτώσει τον Άλῆ του.

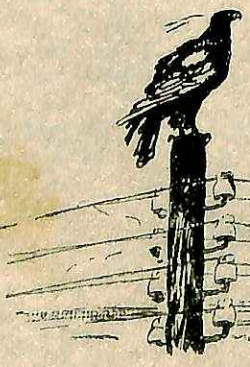
Τὸν ρώτησε το όνομα του και η απάντησή του ξένου του έδωσε τη βεβαιότητα ότι αυτός ο ίδιος ήταν εκείνος ακριβώς που είχε σκοτώσει το πολυαγαπημένο του παιδί. Άλλωστε δεν τόκουφε κι' ο ίδιος. Σε μία τρίτη ερώτησή του Ταράμπ, ωολόγησε με αμέλεια και με περηφάνεια ότι σε μία επιδρομή με άλλους ανθρώπους της φυλής του, είχε βρῆ ξεψυχισμένο κάπου εκεί κοντά έναν νέο και τον σκότωσε. Τα χαρακτηριστικά που έδωσε ήταν τα ίδια του Άλῆ.

Ο γέρο Ταράμπ αμέσως σηκώθηκε άκίνητος κι' άγριος σαν λιοντάρι. Τα μάτια του πετούσαν αστραπές. Ήθελε να όρημηση, ν' αρπάξει το μαχαίρι του και να το μπῆξει άγρια τόσες φορές στο στήθος του ξένου του, όσες φορές είχε κλάψει για τον χαμό του Άλῆ του.

Δεν το έκανε όμως. Έμεινε ακίνητος μερικές στιγμές κι' έπειτα φώναξε άγρια, πονεμένα:

— Φύγε από δω, φονιά του παιδιού μου! Ο Θεός να σε τιμωρήσει, αν όχι με το αίμα σου, τουλάχιστο με τις τύψεις σου! Δεν σε σκοτώνω, για να μην πουν ποτέ πως ο Ταράμπ δολοφόνησε τον ξένο του μέσα στη σκηνή του! Φύγε όμως, χάσου απ' τα μάτια μου, μακριά απ' το μαχαίρι μου!

Ο φονιάς, χωρίς να τολμήσει να βγάλλει λέξη από το στόμα του, βγήκε κι' έφυγε. Απ' την ημέρα όμως εκείνη οι άνθρωποι της φυλής του δεν ξεναπείραζαν ποτέ άνθρωπο της φυλής του Ταράμπ, που τ' όνομά του έμεινε άθάνατο σ' όλη την έρημο.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΟΥ Α'

Η ιστορία και το ζωντανό σπαραχτικό παραμύθι. Ο έρωτας του πρίγκιπας της Πρωσίας για την Ελίζα Ραδζίβιλλ. Ένα συνοικέσιο με τους Χοεντςόλερν. Η πριγκίπισσα Λουίζα. Ο άνακτερικός χορός που γεννεβολά μία ρομαντική αγάπη. Φίλοι «αιώνιοι». Το τραγικό γέλιο της Μείρας, κλπ.

Α. ΙΑ φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένα όμορφο βασιλόπουλο και μία όμορφη βασιλοπούλα, που αγαπήθηκαν πολύ...

Έτσι θά μπορούσε κανείς, αν παραινόταν, ν' αρχίσει τη διήγηση της νεανικής αγάπης του Αυτοκράτορα...

Τὸν φάνηκε πως κάπου κάποτε είχε ξαναβῆ το πρόσωπο του ξένου. Και τότε μία τρομερή ύποψία πέρασε από το νου του...

Τὸν ρώτησε κι' όνομα της γυναίκας και η απάντησή του ξένου έκανε τον γέρο να τιναχθεί σύγκομος και ν' ανάψει το αίμα του μέσα στις φλέβες του.

Ο ξένος ήταν απ' τη φυλή, με την οποία βρισκόταν σ' έχθρα η δική του, απ' τη φυλή που άνθρωποι της είχαν σκοτώσει τον Άλῆ του.

Τὸν ρώτησε το όνομα του και η απάντησή του ξένου του έδωσε τη βεβαιότητα ότι αυτός ο ίδιος ήταν εκείνος ακριβώς που είχε σκοτώσει το πολυαγαπημένο του παιδί.

Άλλωστε δεν τόκουφε κι' ο ίδιος. Σε μία τρίτη ερώτησή του Ταράμπ, ωολόγησε με αμέλεια και με περηφάνεια ότι σε μία επιδρομή με άλλους ανθρώπους της φυλής του, είχε βρῆ ξεψυχισμένο κάπου εκεί κοντά έναν νέο και τον σκότωσε.

Τα χαρακτηριστικά που έδωσε ήταν τα ίδια του Άλῆ.

Ο γέρο Ταράμπ αμέσως σηκώθηκε άκίνητος κι' άγριος σαν λιοντάρι. Τα μάτια του πετούσαν αστραπές. Ήθελε να όρημηση, ν' αρπάξει το μαχαίρι του και να το μπῆξει άγρια τόσες φορές στο στήθος του ξένου του, όσες φορές είχε κλάψει για τον χαμό του Άλῆ του.

Δεν το έκανε όμως. Έμεινε ακίνητος μερικές στιγμές κι' έπειτα φώναξε άγρια, πονεμένα:

— Φύγε από δω, φονιά του παιδιού μου! Ο Θεός να σε τιμωρήσει, αν όχι με το αίμα σου, τουλάχιστο με τις τύψεις σου! Δεν σε σκοτώνω, για να μην πουν ποτέ πως ο Ταράμπ δολοφόνησε τον ξένο του μέσα στη σκηνή του!

Φύγε όμως, χάσου απ' τα μάτια μου, μακριά απ' το μαχαίρι μου!

Ο φονιάς, χωρίς να τολμήσει να βγάλλει λέξη από το στόμα του, βγήκε κι' έφυγε. Απ' την ημέρα όμως εκείνη οι άνθρωποι της φυλής του δεν ξεναπείραζαν ποτέ άνθρωπο της φυλής του Ταράμπ, που τ' όνομά του έμεινε άθάνατο σ' όλη την έρημο.

Έτσι θά μπορούσε κανείς, αν παραινόταν, ν' αρχίσει τη διήγηση της νεανικής αγάπης του Αυτοκράτορα...

Τὸν φάνηκε πως κάπου κάποτε είχε ξαναβῆ το πρόσωπο του ξένου. Και τότε μία τρομερή ύποψία πέρασε από το νου του...

Τὸν ρώτησε κι' όνομα της γυναίκας και η απάντησή του ξένου έκανε τον γέρο να τιναχθεί σύγκομος και ν' ανάψει το αίμα του μέσα στις φλέβες του.

Ο ξένος ήταν απ' τη φυλή, με την οποία βρισκόταν σ' έχθρα η δική του, απ' τη φυλή που άνθρωποι της είχαν σκοτώσει τον Άλῆ του.

Τὸν ρώτησε το όνομα του και η απάντησή του ξένου του έδωσε τη βεβαιότητα ότι αυτός ο ίδιος ήταν εκείνος ακριβώς που είχε σκοτώσει το πολυαγαπημένο του παιδί.

Άλλωστε δεν τόκουφε κι' ο ίδιος. Σε μία τρίτη ερώτησή του Ταράμπ, ωολόγησε με αμέλεια και με περηφάνεια ότι σε μία επιδρομή με άλλους ανθρώπους της φυλής του, είχε βρῆ ξεψυχισμένο κάπου εκεί κοντά έναν νέο και τον σκότωσε.

Τα χαρακτηριστικά που έδωσε ήταν τα ίδια του Άλῆ.

Ο γέρο Ταράμπ αμέσως σηκώθηκε άκίνητος κι' άγριος σαν λιοντάρι. Τα μάτια του πετούσαν αστραπές. Ήθελε να όρημηση, ν' αρπάξει το μαχαίρι του και να το μπῆξει άγρια τόσες φορές στο στήθος του ξένου του, όσες φορές είχε κλάψει για τον χαμό του Άλῆ του.

Δεν το έκανε όμως. Έμεινε ακίνητος μερικές στιγμές κι' έπειτα φώναξε άγρια, πονεμένα:

— Φύγε από δω, φονιά του παιδιού μου! Ο Θεός να σε τιμωρήσει, αν όχι με το αίμα σου, τουλάχιστο με τις τύψεις σου! Δεν σε σκοτώνω, για να μην πουν ποτέ πως ο Ταράμπ δολοφόνησε τον ξένο του μέσα στη σκηνή του!

Φύγε όμως, χάσου απ' τα μάτια μου, μακριά απ' το μαχαίρι μου!

Ο φονιάς, χωρίς να τολμήσει να βγάλλει λέξη από το στόμα του, βγήκε κι' έφυγε. Απ' την ημέρα όμως εκείνη οι άνθρωποι της φυλής του δεν ξεναπείραζαν ποτέ άνθρωπο της φυλής του Ταράμπ, που τ' όνομά του έμεινε άθάνατο σ' όλη την έρημο.

Έτσι θά μπορούσε κανείς, αν παραινόταν, ν' αρχίσει τη διήγηση της νεανικής αγάπης του Αυτοκράτορα...

Τὸν φάνηκε πως κάπου κάποτε είχε ξαναβῆ το πρόσωπο του ξένου. Και τότε μία τρομερή ύποψία πέρασε από το νου του...

Τὸν ρώτησε κι' όνομα της γυναίκας και η απάντησή του ξένου έκανε τον γέρο να τιναχθεί σύγκομος και ν' ανάψει το αίμα του μέσα στις φλέβες του.

Ο ξένος ήταν απ' τη φυλή, με την οποία βρισκόταν σ' έχθρα η δική του, απ' τη φυλή που άνθρωποι της είχαν σκοτώσει τον Άλῆ του.

Τὸν φάνηκε πως κάπου κάποτε είχε ξαναβῆ το πρόσωπο του ξένου. Και τότε μία τρομερή ύποψία πέρασε από το νου του...

Τὸν ρώτησε κι' όνομα της γυναίκας και η απάντησή του ξένου έκανε τον γέρο να τιναχθεί σύγκομος και ν' ανάψει το αίμα του μέσα στις φλέβες του.

Ο ξένος ήταν απ' τη φυλή, με την οποία βρισκόταν σ' έχθρα η δική του, απ' τη φυλή που άνθρωποι της είχαν σκοτώσει τον Άλῆ του.

Τὸν ρώτησε το όνομα του και η απάντησή του ξένου του έδωσε τη βεβαιότητα ότι αυτός ο ίδιος ήταν εκείνος ακριβώς που είχε σκοτώσει το πολυαγαπημένο του παιδί.

Άλλωστε δεν τόκουφε κι' ο ίδιος. Σε μία τρίτη ερώτησή του Ταράμπ, ωολόγησε με αμέλεια και με περηφάνεια ότι σε μία επιδρομή με άλλους ανθρώπους της φυλής του, είχε βρῆ ξεψυχισμένο κάπου εκεί κοντά έναν νέο και τον σκότωσε.

Τα χαρακτηριστικά που έδωσε ήταν τα ίδια του Άλῆ.

Ο γέρο Ταράμπ αμέσως σηκώθηκε άκίνητος κι' άγριος σαν λιοντάρι. Τα μάτια του πετούσαν αστραπές. Ήθελε να όρημηση, ν' αρπάξει το μαχαίρι του και να το μπῆξει άγρια τόσες φορές στο στήθος του ξένου του, όσες φορές είχε κλάψει για τον χαμό του Άλῆ του.

Δεν το έκανε όμως. Έμεινε ακίνητος μερικές στιγμές κι' έπειτα φώναξε άγρια, πονεμένα:

— Φύγε από δω, φονιά του παιδιού μου! Ο Θεός να σε τιμωρήσει, αν όχι με το αίμα σου, τουλάχιστο με τις τύψεις σου! Δεν σε σκοτώνω, για να μην πουν ποτέ πως ο Ταράμπ δολοφόνησε τον ξένο του μέσα στη σκηνή του!

Φύγε όμως, χάσου απ' τα μάτια μου, μακριά απ' το μαχαίρι μου!

Ο φονιάς, χωρίς να τολμήσει να βγάλλει λέξη από το στόμα του, βγήκε κι' έφυγε. Απ' την ημέρα όμως εκείνη οι άνθρωποι της φυλής του δεν ξεναπείραζαν ποτέ άνθρωπο της φυλής του Ταράμπ, που τ' όνομά του έμεινε άθάνατο σ' όλη την έρημο.

Έτσι θά μπορούσε κανείς, αν παραινόταν, ν' αρχίσει τη διήγηση της νεανικής αγάπης του Αυτοκράτορα...

Τὸν φάνηκε πως κάπου κάποτε είχε ξαναβῆ το πρόσωπο του ξένου. Και τότε μία τρομερή ύποψία πέρασε από το νου του...

Τὸν ρώτησε κι' όνομα της γυναίκας και η απάντησή του ξένου έκανε τον γέρο να τιναχθεί σύγκομος και ν' ανάψει το αίμα του μέσα στις φλέβες του.

Ο ξένος ήταν απ' τη φυλή, με την οποία βρισκόταν σ' έχθρα η δική του, απ' τη φυλή που άνθρωποι της είχαν σκοτώσει τον Άλῆ του.

Τὸν ρώτησε το όνομα του και η απάντησή του ξένου του έδωσε τη βεβαιότητα ότι αυτός ο ίδιος ήταν εκείνος ακριβώς που είχε σκοτώσει το πολυαγαπημένο του παιδί.

Άλλωστε δεν τόκουφε κι' ο ίδιος. Σε μία τρίτη ερώτησή του Ταράμπ, ωολόγησε με αμέλεια και με περηφάνεια ότι σε μία επιδρομή με άλλους ανθρώπους της φυλής του, είχε βρῆ ξεψυχισμένο κάπου εκεί κοντά έναν νέο και τον σκότωσε.

πολιτική. Ζούσε ήσυχα μέσα στο οικογενειακό του περιβάλλον, συνθέσε μία μουσική για τον «Φάουστ» του Γκαίτε και ο Μπετόβεν του αφιέρωσε μια ούβερτούρα του. Αργότερα εγκαταστάθηκε στο Βερολίνο. Ελάτρευε κυριολεκτικά τη μικρή του κόρη, την Ελίζα, την οποία μαζί με τα τρία άλλα παιδιά του είχε αποκτήσει από τη γυναίκα του τη Λουίζα, την πριγκίπισσα των Χοεντςόλερν, οι οποίοι την εποχή εκείνη «δεν είχαν ακόμη Αύλη».

Τέσσερα χρόνια πριν από την Ελίζα Ραδζίβιλλ είχε γεννηθεί ο πρίγκιπας της Πρωσίας, ο καποινός Αυτοκράτωρ Γουλιέλμος Α', στον οποίο έλαχε ο κληρός να ενώσει σε ένα μεγάλο και ισχυρό κράτος τις σκόρπιες τότε και ασύντακτες Γερμανικές δυνάμεις.

Από μικρός ακόμη έδειχνε πως θα γινόταν μεγάλος. Σε ηλικία δεκά χρονών ήταν κίβλας σημαφόρος.

Ήταν δεκαοκτώ χρονών όταν έγνωσε για πρώτη φορά σε ένα χορό την Ελίζα Ραδζίβιλλ, την οποία έπρόκειτο ν' αγαπήσει με όλη του την καρδιά.

Η Αύλη δεν ήξερε ότι η σχέση τους χρονολογούνταν από πολύ πρωτιότερα. Αντ'ήλλασαν τακτικά επιστολές μεταξύ τους, γεμάτες από τρυφερότητα. Μα ήταν τότε η εποχή του ρομαντισμού, όπως είπαμε και παραπάνω. Οι δύο νέοι δεν τομούσαν ακόμη να όνομάσουν έρωτα το αίσθημά τους: το έλεγαν φίλια, υπογραφόν τουςαν φίλοι και η Ελίζα έπρόσθετε δίπλα στη λέξη «φίλη» τη λέξη «αίώνια».

Φωτιά, δυστυχισμένη Ελίζα! Η αγάπη της δεν θά μπορούσε να κρατήσει αιώνα, όπως το ήθελε, και έγινε συντομία στα νεανικά της χρόνια ακόμη, μαρτύρησε μέσα στο κορμίστικο ακόμη σώμα της.

Εσθυσε ήσυχά, ήσυχα κι' αυτή, όπως έλωσε και έθωσε από την κακή αρρώστεια και η ίδια η άτυχη κόρη.

Στο ακόλουθο φύλλο μας θα διηγήσουμε την τραγική συνέχεια της άτυχης αυτής αγάπης, της οποίας η λεπτομέρεια είναι γεμάτες από ποιήσι κι' από σπαραχμό.

ΜΟΝΑΧΗ... ΣΩΦΕΡΙΝΑ!

Η Βαυαρικές εφημερίδες αναγγέλλουν ότι το παμπαλαιο άμάλι, με το όποιο μεταφέροντο τα πρόφια από γυναικείο μοναστήρι του Σίεσσεν, αντικαταστάθηκε τελευταία μ' ένα φορτηγό αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητο αυτό το όδηγει μία μοναχή!

Η νεαρή αυτή μοναχή υπηρετούσε στο μοναστήρι ως δόκιμος.

Η εφημερίδα προσθέτουν ότι: μέχρι όρας η σωφρίνα μοναχή δεν έκοψε κανένα!

ΑΦΟΡΑΖΟΥΜΕ εις απολύτως ικανοποιητική τιμήν παλαιά περιοδικά και εφημερίδες. Γράψατέ μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Λέκκα 7 Αθήνας.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ARTURO ALCARO

Ο ΛΑΔΙΣΛΑΟΣ ΚΟΜΠΡΙΝΣΚΥ ΚΑΙ Η ΜΟΙΡΑ

Ένας διάσημος Τσεχοσλοβάκος συγγραφέας. Μία περίεργη περιπέτεια του που έμεινε μυστική. Στο φιλολογικό καφενείο της Πράγας. Το χαμογελαστό της δέξας. Τα χαλαρά του Τσάρλεστον. Η προσκλητική απ' την Αμερική. Τό ταξίδι. Όπου εμφανίζεται ο Έλληνας Αποστολόπουλος. Ο περίεργος ρόλος που ανέλαβε να παίξει, κλπ.

Αυτό που θα σας διηγηθώ δεν είναι φανταστικό διήγημα, αλλά μία πραγματική περιπέτεια απ' τη ζωή του διασημού Τσεχοσλοβάκου συγγραφέως Λαδίσλαου Κομπρίνσκυ, ο οποίος πέθανε τελευταία στο Κάντου της Αγγλίας, ορίζοντας έμμενα έκτακτη της διαθήκης του. Όταν έζησε ακόμα, του είχα δοκιμάσει να μη φανερώσω ποτέ την περιπέτεια του αυτή, την οποία μόνο εγώ και κάποιος άλλος ξέραμε. Τη στιγμή όμως που πέθανε, μ' έρευνούσαν για την φέρω άφορτα στη δημοσιότητα.

Τον Κομπρίνσκυ είχα γνωρίσει πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Ήταν άνδρας ή Τσεχοσλοβάκας ήταν απλή επαγγελματία της Αδελφότητας μοναχικής, σ' ένα ήσυχο καφενείο της Πράγας, όπου σύναζαν οι μεγαλύτεροι λόγιοι και καλλιτέχνες της Αυστρίας. Ο Κομπρίνσκυ καθόταν πάντοτε σ' αυτό σ' ένα άπομορο τραπέζι. Αιχμηρός και όνειροπόλος, έχοντας διαρκώς μπροστά του ένα ποτήρι της αγαπημένης του υπόρης Πύδσης.

Απ' τις ποικίλες μέρες της γνωριμίας μας, συνειδητικώς μ' απενήσυχον κ' έτσι συνεισέειξα να τον προσεγγίσω σύντομος, του και μυστικότητος βουλός του.

Μία μέρα, καθώς κάναμε τον περπατό μας στις όμιχλώδεις όχθες του Μολδάνα, στάθηκε μία στιγμή και, χαρμόνιος, με τα μάτια του στα νερά του ποταμού, μου είπε μελαγχολικά: — Βλέπεις αυτό το ποτάμι; Τα νερά του κυλούν διαρκώς, χύνονται στη θάλασσα και γίνονται μέσα σ' αυτή, όπως τα νερά όλων των ποταμών... Έτσι και τα δικά μου χρόνια χύνονται στη θάλασσα της λησμονιάς και γίνονται μέσα σ' αυτήν. Έχω γράψει ως σήμερα τέσσερα романы, δέκα τόμους διηγημάτων, δύο τόμους ποιημάτων και τρεις τόμους φιλολογικής κριτικής. Όλα αυτά όμως χύθηκαν στο μεγάλο ποτάμι της διασποράς και της λήθης: του κοινού...

— Δεν έχεις δικήν, του είπα. — Έχασες με βαθεία γράμματα το όνομά σου στην ιστορία της φιλολογίας. Δεν ξέρεις άλλωστε τι γίνεται άνωθεν. Είναι γνωστόν ότι τα μεγάλα έργα μόνο με την πάροδο του χρόνου αποκαλύπτονται.

Ο φίλος μου δεν υπ' όρισε τίποτα κ' εξακολούθησε να κοιτάζει τα νερά του ποταμού. — Από τότε πέρασε πολύς καιρός. Έπειτα η δόξα και η τύχη άρρισαν να χαμογελάουν απότομα στον Κομπρίνσκυ. Έτσι, μία μέρα, έλαβε γράμμα από τον εκδόστη του στη Βιέννη, ο οποίος του έγραφε ότι μία μεγάλη κινηματογραφική Έταιρεία της Αμερικής ζητούσε, αντί σεβάστων ποσού, την άδεια να κινηματο-

γραφήσει ένα από τα ρομάντζα του. Έπειτα άρχισαν να έρχονται, άρτια στην αρχή, έπειτα συχνότερα, γράμματα Αμερικανικών εκδοτικών Έταιρειών, που ζητούσαν την άδεια να μεταφράσουν πότε το ένα και πότε το άλλο απ' τα ρομάντζα του και τα διηγήματά του.

— Τι παράξενο που είναι! μου είπα μία μέρα με το αιώσιο μελαγχολικό του ύψος. Το έργο μου είναι ένας σπόρος που είχε ανάγκη να καλλιεργηθεί σε ξένο έδαφος για να βλαστήσει...

— Δέξου την δόξα απ' όπου ήλθε κι' αν έρχεται, του απάντησα. Η δόξα είναι πολύ ιδιότροπη...

— Κ' εγώ όμως είμαι ακόμα δεν είναι παρά μία αυταπάτη.

Εν τω μεταξύ το έργο του γίνονταν περιζήτητο. Μία μέρα ένα εργοστάσιο ζαχαροπλαστικής του Τσάρλεστον της Αμερικής του έστειλε δυο κάσες με ζαχαρωτά, με την παράκληση να αναφέρει το εργοστάσιο σ' ένα απ' τα νέα του έργα.

— Είδες πόσο πρόστυχα είναι τα χάδια της φήμης, ακόμη κι' όταν έχουν εμφάνισι ζαχαρωτών του Τσάρλεστον; μου είπα με το αιώσιο μελαγχολικό και ειρωνικό χαμόγελό του...

Έπειτα από λίγον καιρό, ενώ βοισκόμασσε στη Ρώμη, έλαβε μία μέρα προσκλητική από τέσσερα-πέντε φιλολογικά κέντρα της Νοτίου Αμερικής, δια των οποίων τον προσκαλούσαν να πάει εκεί, για να τον γνωρίσει προσωπικώς και να τον τιμήσει το Αμερικανικό κοινό.

— Τη βλέπεις; μου είπα με τον ίδιο μικρόλο τόνο. Θέλουν να ιδούν και τη φάτσα μου. Θα με θεωρούν ως ένα πολύ απάνω έσο. Και βάλε στοίχημα πως θα ήθελαν να μ' έχουν κλεισμένον σε κανένα κλουβί του ζωολογικού τους κήπου, για να διασκεδάσουν μαζί μου όποτε θέλουν!

— Όχι, του είπα, θέλουν να σε χειροκροτήσουν.

— Λάθος κάνεις. Είναι μία κακοή-

της περιέργεια και τίποτε άλλο. Η δόξα ζητεί το θύμα της. Θέλουν να με περιεργασθούν. Αλλά θα τους απογοητεύσω από την πρώτη στιγμή. Γιατί, καθώς ξέρεις, εγώ δεν είμαι καθόλου ενδιαφέρων τύπος ως άνθρωπος. Δεν είμαι κοινωνικός, ούτε πολυλογάς. Είμαι ακοινωνήτος, δεν κάνω υποκλίσεις, δεν χαμογελάω, δεν ποζάρω έμπρός στις φωτογραφικές μηχανές, δεν δίνω συνεντεύξεις, δεν κάνω διαλέξεις, δεν απαγγέλλω προοίμια, ούτε υπογράφω στα λευκάματα των κυριών. Τι θα με κάνουν λοιπόν έτσι όπως είμαι; Αυτοί θέλουν μία μακροχρόνια γυμνασμένη. Ένώ εγώ είμαι μία μακροχρόνια άρκαδα.

— Είσαι υπερβολικός, του είπα. — Όστόσο δεν μπορείς να άρνῃθης.

— Όχι, μόνον δεν θ' άρνῃθώ, αλλά θάρρῃς και σὺ μαζί μου. Κι' άμέσως μ' οδήγησε σ' ένα πρακτορείο, όπου βγάλανε δυο εισιτήρια για την Αμερική.

Έτσι, έπειτα από δυο μέρες, παίρναμε ένα υπερωκεάνειο και ξεκινούσαμε για τη Βραζιλία.

Τό υπερωκεάνειο εκκίνησε μάτρωσε για δυο μέρες στις Βαλεαρίδες νήσους της Ισπανίας. Αποβιβάσθηκαν εκεί για να μεταβούν στην Αμερική.

Μ' οδήγησε σ' ένα πρακτορείο, όπου βγάλανε δυο εισιτήρια για την Αμερική.

Έτσι, έπειτα από δυο μέρες, παίρναμε ένα υπερωκεάνειο και ξεκινούσαμε για τη Βραζιλία.

Τό υπερωκεάνειο εκκίνησε μάτρωσε για δυο μέρες στις Βαλεαρίδες νήσους της Ισπανίας. Αποβιβάσθηκαν εκεί για να μεταβούν στην Αμερική.

Μ' οδήγησε σ' ένα πρακτορείο, όπου βγάλανε δυο εισιτήρια για την Αμερική.

— Είσαι μυστηριώδης...

— Κάθε άλλο. Δεν σου είπα πως βοήθα μία μακροχρόνια γυμνασμένη; Έτσι λοιπόν θα στείλω αυτήν στην Αμερική στο πόδι μου. Βρήκα εδώ έναν Έλληνα μεγαλέμπορο Δημήτριο Αποστολόπουλο, που μου μοιάζει καταπληκτικά. Όταν τον πρωτοείδα, νόμισα πως έβλεπα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Είναι ένας άνθρωπος εύθυμος, χαρούμενος, που του άρεσουν ή παράδοξες κ' ευχάριστες περιπέτειες. Κάθε χρόνο ταξιδεύει πολλούς μήνες για να διασκεδάσει. Τό επρόκειτο λοιπόν να παίζει για λίγον καιρό τον ρόλο του Λαδίσλαου Κομπρίνσκυ. Δέχθηκε προθυμότητα. Είναι ακριβώς η γυμνασμένη μακροχρόνια γυμνασμένη. Λοιπόν θα πάει αυτόν οι Αμερικανοί. Λοιπόν θα πάει αυτός στην Αμερική ως Λαδίσλαος Κομπρίνσκυ κ' εγώ θα ταξιδεύω στην Εύρωπη με τ' όνομά του. Θα του δώσω απόψε μία σειρά από τα βιβλία μου για να τα διαβάσει στο ταξίδι και να μάθει καλύτερα τον ρόλο του. Φυσικά εσύ είσαι έλευθερος ή νάβρης μαζί μου ή να πας μαζί του, αν θέλεις να του χρησιμεύσεις κίβλας ως βοηθός.

— Όχι, άποκρίθηκα, εγώ μένω μαζί σου.

— Τόσο το καλύτερο. Έτσι εκδικούμαι και τιμωρώ τη δόξα που με θέλει για θύμα και όργανό της. Θα γελώσουμε!... Έπί τέλους μία φορά στη ζωή μου θα γελώσω κ' εγώ με την καρδιά μου. Τι όραση!

Έτσι κ' έγινε. Τό ίδιο βράδυ αποβιβάσθηκαν έμεις απ' το υπερωκεάνειο κ' επιβιβάσθηκαν ο Δημήτριος Αποστολόπουλος. Δεν χρειάστηκε να παραδώσουμε μία σειρά των έργων του Κομπρίνσκυ και τον άποχαινετα, άφο του ειληθήκαμε καλή επιτυχία και καλή διασκέδαση.

Έπειτα έμεις έφύγαμε για την Αγγλία και καταλήξαμε στο Κάντου. Αλλά η Μοίρα, που δεν της άρει να παίζει κανείς μαζί της, έτιμωρε τον Κομπρίνσκυ μ' έναν τρόπο καταπληκτικό. Έπαιξε είς βάρος του μία φάρσα άφάνταστη.

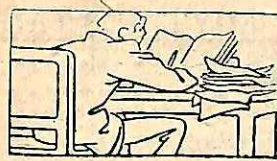
Τρεις μήνες απ' την ημέρα που ξεκίνησαμε για την Αγγλία, ο Κομπρίνσκυ άρρώσθηκε ξαφνικά και έμεινε σε λίγες ώρες πένανυ... ενώ ο σωστής του ταξιδεύει ακόμα στην Αμερική.

Τελείωσα όσο μπορούσα γρηγορώτερα τις διατυπώσεις του θανάτου του κ' έφωνα άμέσως για την Αμερική. Βρήκα τον... Κομπρίνσκυ Νο 2 στο σαλόνι ενός μεγάλου ξενοδοχείου της Νέας Υόρκης, τριγυρισμένον από ένα σωρό θυμαστές και θαυμάστρες του, να τους μοιράζει φωτογραφίες του με ιδιόχειρες υπογραφές του. Με άνηγνώρισε άμέσως και με δέχθηκε γαλασσός.

— Με συγχωρείτε, του είπα σιγά,

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

ΜΥΓΕΣ, ΨΥΛΛΟΙ, ΚΟΡΕΟΙ, ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Ο Ζεύς και η μύγες. Βελζεβούλ «ο άρχων των μυιών». Ο ύπνος του φιλοσόφου Μονταίνι. Μία άσχολία του αυτοκράτορος Διογενή. Οι ψύλλοι ήρωες διηγημάτων! Το «ψυλλήθρο». Η πονηρία των κορέων. Πώς πέφτουν από το ταβάνι. Ο μακροχρόνιος λήθαργος. Αι «Νεφέλαι» και τα κουνούπια. Κουνούπια στο Βόρειο Πόλο, κλπ. κλπ.

Τέσσερες από τους χειρότερους έθροους του ανθρώπου, προπάντων των καλοκαιριών, είναι η μύγες, οι ψύλλοι, οι κορέοι και τα κουνούπια. Τα ενοχλητικώτατα αυτά έντομα ήσαν γνωστότατα στην αρχαιότητα και αναφέρονται μάλιστα σε πολλές παραδόσεις και σε διάφορα συγγράμματα. Έτσι οι αρχαίοι Έλληνες έπίστευαν ότι ο Ζεύς είχε τη δύναμη να κυνηγά τις μύγες, γι' αυτό και οι Ήλαιοι έθιμαζαν υπερβολικά τους βαμμούς του, με την έλπίδα ότι θα τους απαλλάξει απ' τους εχθρούς αυτούς επισκέπτες του καλοκαιριού. Έπίσης στα παλαιά χρόνια έπίστευαν ότι η μύγα είχε διαβολικές ιδιότητες, γι' αυτό δε και ο Βελζεβούλ «καλείτο και άρχων των μυιών». Και σήμερ' ακόμα όμως οι κάτοικοι της νήσου Κεϋλάνης ονομάζουν το διάβολο «Αχώρ, λέει που στη γλώσσα τους σημαίνει κύριος των μυιών, και προσφέρουν διάφορες θυσίες σ' αυτόν για να διώξει τις μύγες.

Υπάρχουν επίσης πολλές παραδόσεις των άσιατικών λαών, σύμφωνα με τις οποίες ο διάβολος κάνει πολλές φορές την εμφάνισή του με μορφή μύγας, άλλοτε βγαίνοντας απ' το στόμα ενός πεθαμένου κ' άλλοτε επικαθήμενος στη μύτη των βασιλέων. Από τους νεότερους, ο περίφημος Έλληνας φιλόσοφος Μονταίνι, ο οποίος ως μόνη άπόλαυσή της ζωής θεωρούσε τον ύπνο, έμυσσε τρομερά τις μύγες, γιατί δεν τον άφιναν να κοιμηθεί. Έπίσης ο σκληρότατος Αυτοκράτωρ των Ρωμαίων Διογενής πολλές φορές που βρισκόταν μόνος μέσα στο παλάτι του έπαιρνε ένα κοτερό μαχαίρι και κυνηγούσε μ' αυτό σαν τρελλός τις μύγες που τον έπείραζαν. Διηγούνται μάλιστα ότι, όταν ρωτήσαν κάποτε τον θαλαμηπόλο του αν υπήρχε κανένας άλλος απ' τον Αυτοκράτορα μέσα στο παλάτι, εκείνος απάντησε σύντομα με τό έξη λογοπαίγνιο: «Ούτε μυιά!»

Έκείνοι όμως οι οποίοι είναι πλέον αιμώδεις απ' τις μύγες και απ' τα κουνούπια, οι οποίοι είναι πλέον πολυδιακόπτα την πολύτιμη απασχόλησή τους, αλλά είναι πια περιττή.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Ο Λαδίσλαος Κομπρίνσκυ πέθανε εδώ και τρεις βδομάδες.

— Αδύνατον.

Τό άδεια το πιστοποιητικό του θανάτου που είχα φροντίσει να πάρω απ' τις Αγγλικές άρχές και είπα: — Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα ότι πρέπει τό γρηγορώτερο να τελειώνω αυτή η κομωδία.

Έκείνος με κύτταξε μία στιγμή λυπημένος και είπα: — Τι κρίμα! Τόν καυμένον!...

— Έπειτα έπρόθεσα:

— Μία στιγμή να υπογράψω αυτά τα ατόγραφα και να δώσω κ' αυτές τις λίγες φωτογραφίες κ' έπειτα φάγω μαζί σας. Τι κρίμα!...

Τους οποίους δεν μπορεί να προσφύλῃ ο άνθρωπος, είναι οι ψύλλοι. Οι ψύλλοι, με την ιδιότητα που έχουν να εισχωρούν και στα πλέον άποκρυφα μέρη του σώματος, χρησιμοποίηθηκαν από διάφορους συγγραφείς ως ήρωες σε πολλά εύθυμα διηγήματα. Ο άδβας Θιέρσος της Σάρτης, ο οποίος συνέγραψε ιστορία πολλήψων και δεισιδαιμονιών, συνιστούσε στους ανθρώπους, αν θέλουν να έλευθερωθούν από τους ψύλλους, να φωνάζουν δυο-τρεις φορές: «Ωχ! Ωχ! Μ' αυτόν τον τρόπο βεβαίως πως δεν θα τους ζαχαρώσει ο διάβολος αυτής ζωής, να περάσουν από τον ενοχλητικό αυτό ζωφόρο, να συνήθως κατόπιν έορτής, να απέδειχθη ότι δεν φέρει κανένα αποτέλεσμα και η επώνυμης του άδβας άκούεται συνήθως κατόπιν έορτής, να οι ψύλλοι έχουν άπομυξήσει πια το αίμα μας. Σε μερικά μέρη της χώρας μας χρησιμοποιούν για να διώκουν τους ψύλλους, εκτός των έξορκισμών, ένα χορτάρι με στενόμακρα φύλλα και άπομυκτική όσμη, που τό λένε «ψύλληθρο». Υπάρχουν και πολλοί λαοί, όπως στις Ίνδιες, οι οποίοι θεωρούν ιερούς τους ψύλλους και προσφέρουν εις αυτούς οικειοθελώς, στο σώμα τους.

Τι τα θέλετε όμως, κανένα άλλο ζωόφιο δεν μπορεί να παραβληθεί κατά την άδηφαναία και τη δυσωδία με τους κορέους, οι οποίοι πολλαπλασιάζονται με καταπληκτική ταχύτητα και έπινουν ένα σωρό τεχνάσματα για να μείν άπορροφήσουν το αίμα. Για να μη γίνουν αντίληπτοι απ' τον άνθρωπο, τρυπώνουν μέσα στις σχισμές των ζώων των έπίπλων και των κρεβατιών, άποφύγουν το φως, κρύβονται επί πολλή ώρα περιμένοντας την κατάλληλη εύκαιρία για να παρουσιαστούν, ύπολογίζουν με ακρίβεια τις άποστάσεις και πέφτουν απ' το ταβάνι όχι ακριβώς άπάνω στο πρόσωπο του καμψμένου, ο οποίος ύπορμους σ' αυτήν την περίπτωση ή ύπνισθη, αλλά στα σεντόνια, απ' όπου προχωρούν έπειτα στο σώμα για τό καταστρεπτικό και κυριολεκτικώς αιματηρό έργο τους. Οι κορέοι είναι γνωστοί απ' την αρχαιότητα, τους άναφέρουν δε στα συγγράμματα τους ο Αριστοτέλης, ο Διοσκουρίδης και ο Πλίνιος. Έπίσης τους αναφέρει και ο Αριστοφάνης, ο οποίος, θέλοντας να κάνει λογοπαίγνιο, τους ονομάζει:

γιατί, καθώς απέδειξαν η έπιστήμη, άποτελούν τους κυριωτέρους φορείς των μικροβίων των έλωδών πυρετών και άλλων άσθενειών. Η γονιμότης των κουνουπιών, ίδιος στα έλκωτα μέρη, είναι καταπληκτική. Σ' ένα μήνα γεννιούνται και πεθαίνουν ολόκληρα εκατομμύρια! Και αν δεν ύπνηχαν τα χελιδόνια και άλλα πουλιά που κυνηγούν με ιδιαίτερη προτίμηση τα κουνούπια, η ζωή του ανθρώπου θα καταγινούσε άνοπόφορη. Ο Πουσε διηγείται ότι κάποιος κυρία που την εταίμησαν κουνούπια, κατελήφθη άπο σφοδρό πυρετό με παραμυλητό, λόγω του μεγάλου έρεθισμού του δέρματος στο μέρος εκείνο.

Ο Ρεάμυρος, του οποίου τό όνομα φέρει και το γνωστό θερμώμετρο, έταμψήθηκε κάποτε άπο κουνούπια στα χέρια και στα πόδια τόσο επίκονδα, ώστε για να προλάβει κάποιος άσφοδρη συνέπεια άλειψε τα μέλη του με τον χυμό ενός δένδρου, που έχει την ιδιότητα να άποδιώκη με τη μυρωδιά του τα δηλητηριώδη έντομα. Τό ίδιο κάνουν και οι άγριοι λαοί της

Αφρικής σε άνάλογες περιστάσεις. Σε άλλα μέρη πάλι, θέλοντας να διώκουν τα κοπαδια των κουνουπιών, άναβουν γελαδοκοπριές κ' έτσι έκείνα διασκορπίζονται μπρος στον πυκνό κάπνο που τα πνίγει. Μη νομίσσετε δε ότι τα κουνούπια άπάντων μονάχα στα θερμά κλίματα. Κάποιος Έλληνας περιηγητής αναφέρει ότι, μία φορά που βρισκόταν στην ψυχράστη Λαπωνία κ' έπες να κοιμηθεί το μεσημέρι, ζυγνής άποτομα, γιατί άισθανήκε να τον τσιμπούν κουνούπια!... Τέλος ο περίφημος έρευνήτης Νάνσεν βεβαιώνει ότι σε κάποιο απ' τα ταξείδια του, ενώ οίεσχε την άπειραντη και χιονοσκεπή Γροιλανδία, μέσα σ' εκείνη την τρομακτική μία, άκούσε το γνωστό ήχο μιας συναυλίας κουνουπιών, τα οποία περπαταν σε λίγο άπο μπροστά του κ' έξαφανίστηκαν. Ίδως τώρα βρέθηκαν κουνούπια σ' αυτή την παγερή έκταση, όπου τα πάντα καλύπτονται τους περισσότερους μήνες του έτους απ' τον κάπνο χιόνι, αυτό άποτελεί μυστήριο, τό όποιο μόνον οι φυσιοδίφαι μπορούν να εξηγήσουν.

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΕΝΑΣ ΙΕΡΕΥΣ... ΠΟΙΗΤΗΣ

Μία μέρα ο Έλληνας έπίσκοπος Νταμπουα είχε κάλεσει σε γεύμα δυο ιερείς και τρεις κυρίες. Κατά τη διάρκεια του γεύματος παρετήρησε ότι ο νεώτερος απ' τους προσκεκλημένους είχε διαρκώς το μάτι του καρφωμένο πάνω σε μία από τις κυρίες, που ήταν πολύ νόστιμη πραγματικά.

Όταν έφυγαν η κυρίες, ο έπίσκοπος έρώτησε τον ιερέα γιατί κύτταξε με τόση επιμονή εκείνη τη γυναίκα.

— Δέσποτα, άποκρίθηκε ο ιερέας αναστενάζοντας βαθεία, καθώς την εκύτταζε συλλογίζόμενος ότι τό ωραίο μέτωπό της θα γέμισε ρυτίδες, τό λαμπρό χρώμα των χειλιών της θα χυθεί, ή φλόγα των ματιών της θα σβυσθεί, τό έλεφαντένιο χρώμα των δοντιών της θα γίνη άδεννο, τό κρίνα και τό ρόδα του προσώπου της θα μαραθούν, τό άβρο και διάφανο δέρμα της θα μεταβληθεί σε ξηρή παραμυληνή, τό χαριτωμένο χαμόγελό της θα αλλάξη σε μορφασμό και με δυο λόγια θα καταντήσει ή αντίθεσι του έρωτος...

— Μα σὺ έπρεπε να γράφεις στίχους και όχι να ψάλλης τροπάρια, του είπα γελώντας τότε ο έπίσκοπος.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθήκαι. Οι διαθετόντες ταύτα παρακαλούνται να μείν άποστείλουν κατάλογον των προς πώλησιν βιβλίων, όδω Λέκκη 7.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

πους που κατέβαλλε.

Γι' αυτούς όλους τους λόγους ο Έδμόνδος είχε γίνει περήφανος και σκαίος, ενώ ο Έρρίκος ήταν πάντα μετρίφων και γεμάτος καλά αισθήματα. 'Αντί να αισθάνεται ζήλεια προς τον αδελφό του για τις επιτυχίες του, απεναντίας χαίρονταν, όταν δέ τύχαινε η κυρία Φλαβύ να παραπονεθεί καμιά φορά για την ελαφρότητα και σπάταλη ζωή που έβγαζε ο Έδμόνδος, ο Έρρίκος επενέβαινε για να υπερασπίσει τον αδελφό του.

Όταν ο Έδμόνδος εξέστησε να πάει στο Παρίσι, όπου με την υποστήριξη ενός φίλου του συνταγματάρχη θα διωριζόταν σε καμιά μεγάλη θέση, ο Έρρίκος πάλι ανέλαβε να πείσει τη μητέρα τους να δεχθεί τον χωρισμό.

Όσο γι' αυτόν τον ίδιο, δεν είχε μεγάλες φιλοδοξίες. Μία ταπεινή θέση στη μικρή τους πόλη του άρκουσε, γιατί το όνειρό του ήταν να μη χωριστεί ποτέ από τη μητέρα του.

Κ' εξαφνι συνέβη ένα γεγονός εντελώς απορόπτο, που επέφερε ριζική μεταβολή της καταστάσεως. Ο συνταγματάρχης είχε έναν μακρυνό συγγενή, βαθύπλοτο, με τον όποιον ήταν μαλλωμένος από χρόνια. Ο συγγενής αυτός, ένας εκκεντρικός γέρος, επέθανε μία μέρα ξαφνικά, κι' ο συμβολαιογράφος ειδοποίησε την κυρία ντε Φλαβύ ότι, ελλείψει άλλων συγγενών, η περιουσία του μακαρίου πενήτη, σύμφωνα με το νόμο, στα δύο παιδιά.

Η είδηση αυτή έκανε άνω-κάτω τη χίρα. Τελείωναν πια τα ψέμματα. Ήταν τώρα αναγκασμένη ν' αποκαλύψει στους δυο νέους όλη την αλήθεια, να τους φανερώσει πως ο ένας απ' αυτούς δεν ήταν παιδί της. Γι' αυτό, το άπογευμα της ίδιας ημέρας εκάλεσε τον Έρρίκο και το είπε:

— 'Ακουσε, παιδί μου... Υπάρχει κάποιο μυστικό, το οποίο ως τώρα εφύλαξαμε ο πατέρας σου κι' εγώ, γιατί δεν θέλαμε να προκαλέσουμε προστριβές μεταξύ του Έδμόνδου και σου... Σήμερα όμως είμαι αναγκασμένος να μιλήσω... Ο Έδμόνδος δεν είναι πραγματικός αδελφός σου... ούτε και παιδί δικό μου.

— Πώς, μητέρα!...

— Ήταν, παιδί μου... εξαιτίας της νύχτας που τον έβγαλες, ο Έδμόνδος, ο οποίος με περιστάση αντίληψι από τον αδελφό του, δίχως να καταλάβει πολλούς κόπους επέσυρε τα διαρκή συγχρηστήρια των καθηγητών του και καθηγάρως διαρκώς θοιμάμεναι επίτιμους στις σπουδές του. Καθώς δε ήταν ώριος, λεπτός και πάντοτε εύθυμος, τραβούσε άμεσως τη συμπάθεια και φαινόταν πως άνηκε στις προνομιοχέες εκθέσεις φώσας που είνε μοιραίο να πετυχαίνουν διαρκώς στη ζωή.

Ο Έρρίκος, αντίθετος, χωρίς να είνε προικισμένος με εξαιρετική αντίληψη, καθήκονα όσους ν' ακολουθούσε βήμα προς βήμα τον αδελφό του στις σπουδές του, χωρίς στην επιμονή του και στους υπεράνωτους κό-

ρίσει αυτή από ένα ταξίδι, το όποιον ήταν αναγκασμένη να κάνει. Δυστυχώς όμως πέθανε και δεν έγινε ποτέ από το ταξίδι αυτό. Τότε είσατε κι' οι δυο σας πολύ μικροί. Έκρατήσαμε λοιπόν τον Έδμόνδο και τον θεωρούσαμε σαν παιδί μας... Τώρα όμως δεν μπορώ ν' αποσιωπήσω περισσότερο την καταγωγή του, γιατί δεν νομίζω ότι έχω το δικαίωμα να σε στερήσω από την κληρονομία που σου ανήκει ολόκληρη... Κ' έξ' άλλου, η αλήθεια πάντως 'έπεκαλύφτηκε, γιατί για να εισπράξεις τα χρήματα της κληρονομίας έπρεπε να παρουσιάσετε κι' οι δυο τα χαρτιά σας, ο δε Έδμόνδος δεν θα μπορούσε να το κάνει αυτό...

— Γιατί εδίστασες να μιλήσεις, μητέρα; είπε τότε ο Έρρίκος. Γιατί δεν περιμένες να πάρουμε πρώτα την κληρονομία, να τη μοιράσουμε και ύστερα να μας 'αποκαλύψει το μυστικό της γεννήσεώς μας; Τον Έδμόνδο τον θεωρώ αδελφό μου... Νομίζεις ότι θα παραδέρξω, ύστερ' από μια ζωή ολόκληρη που περάσαμε μαζί, να γίνω τώρα ένας πλούσιος κι' αυτός να παραμείνει φτωχός;...

— Η μισή κληρονομία θα είνε υπεραρκετή για μας.

— 'Ας μη στερήσουμε λοιπόν τον Έδμόνδο από το υπόλοιπο.

— Τα κληθήματα αυτά σε τιμούν, Έρρίκο, κι' αν μ' εκπλήττειν εκ μέρους σου... Είσαι όμως βέβαιος πως αν ο Έδμόνδος ήταν στη θέση σου, θα έφερτο κι' αυτός με τόση γενναίωση συνή;

— Δεν έχω την παρορμητική αμφιβολία γι' αυτό. Ήμουν βέβαιος για την άγνητη του και για τα αισθήματα του προς μέ...

— Η κυρία ντε Φλαβύ έχωμολόγησε. — Έστω, είπα, είσαι κύριος ν' αυτό, το άπογευμα της ίδιας ημέρας εκάλεσε τον Έρρίκο και το είπε:

— 'Ακουσε, παιδί μου... Υπάρχει κάποιο μυστικό, το οποίο ως τώρα εφύλαξαμε ο πατέρας σου κι' εγώ, γιατί δεν θέλαμε να προκαλέσουμε προστριβές μεταξύ του Έδμόνδου και σου... Σήμερα όμως είμαι αναγκασμένος να μιλήσω... Ο Έδμόνδος δεν είναι πραγματικός αδελφός σου... ούτε και παιδί δικό μου.

— Πώς, μητέρα!...

— Ήταν, παιδί μου... εξαιτίας της νύχτας που τον έβγαλες, ο Έδμόνδος, ο οποίος με περιστάση αντίληψι από τον αδελφό του, δίχως να καταλάβει πολλούς κόπους επέσυρε τα διαρκή συγχρηστήρια των καθηγητών του και καθηγάρως διαρκώς θοιμάμεναι επίτιμους στις σπουδές του. Καθώς δε ήταν ώριος, λεπτός και πάντοτε εύθυμος, τραβούσε άμεσως τη συμπάθεια και φαινόταν πως άνηκε στις προνομιοχέες εκθέσεις φώσας που είνε μοιραίο να πετυχαίνουν διαρκώς στη ζωή.

Ο Έρρίκος, αντίθετος, χωρίς να είνε προικισμένος με εξαιρετική αντίληψη, καθήκονα όσους ν' ακολουθούσε βήμα προς βήμα τον αδελφό του στις σπουδές του, χωρίς στην επιμονή του και στους υπεράνωτους κό-

Την ίδια μέρα ο Έρρίκος ετηλεγράφησε στον Έδμόνδο να επιστρέψει από το Παρίσι νωρίς για να του 'ακαγγέλσει ένα σπουδαίο γεγονός.

Όταν έφτασε, τον έκαλεσε στο δωμάτιό του.

— Ο θεός 'Εκτωρ

ΤΟΥ ΛΟΥ'Ι ΚΟΤΤΑΝ

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

— Ένας νεαρός φιλόλογος, ο οποίος εσύχναζε στο σπίτι κάποιου Γερμανού αριστοκράτου, εχε έρωταυθή

— Τό ξέρω.

— Ξέρεις επίσης ότι πέθανε χωρίς ν' αφήσει διαθήκη;

— Όχι! Αυτό δεν το γνώριζα...

— Η περιουσία του λοιπόν περιέχεται στην οικογένεια του πατέρα μας, του μόνου του κληρονόμου.

— Και αυτό το ξέρω.

— Δεν ξέρεις όμως κάτι άλλο, το οποίο και εγώ χθες μόλις έψηλαφώ;

— Ένας μόνον από τους δυο μας είνε νόμιμος γιός του συνταγματάρχου. Ο άλλος έχει υιοθετηθεί...

— Και με λίγα λόγια ανεκόνισσε στον Έδμόνδο όσα του είχε πει η μητέρα του, χωρίς μόνο να του πει ποιος από τους δυο ήταν ο γνήσιος ντε Φλαβύ.

— 'Αγαπητέ μου Έδμόνδε, το είπα στο τέλος. Ο δεσμός που μας συνδέει και τους δυο μας από τον καιρό που βρισκόμαστε στην κούνια, δεν θα διαλυθεί βέβαια σήμερα. Έφόσον να μας 'αποκαλύψει το μυστικό της γεννήσεώς μας; Τον Έδμόνδο τον θεωρώ αδελφό μου...

— Νομίζεις ότι θα παραδέρξω, ύστερ' από μια ζωή ολόκληρη που περάσαμε μαζί, να γίνω τώρα ένας πλούσιος κι' αυτός να παραμείνει φτωχός;...

— Η μισή κληρονομία θα είνε υπεραρκετή για μας.

— Τα κληθήματα αυτά σε τιμούν, Έρρίκο, κι' αν μ' εκπλήττειν εκ μέρους σου... Είσαι όμως βέβαιος πως αν ο Έδμόνδος ήταν στη θέση σου, θα έφερτο κι' αυτός με τόση γενναίωση συνή;

— Δεν έχω την παρορμητική αμφιβολία γι' αυτό. Ήμουν βέβαιος για την άγνητη του και για τα αισθήματα του προς μέ...

— Η κυρία ντε Φλαβύ έχωμολόγησε. — Έστω, είπα, είσαι κύριος ν' αυτό, το άπογευμα της ίδιας ημέρας εκάλεσε τον Έρρίκο και το είπε:

— 'Ακουσε, παιδί μου... Υπάρχει κάποιο μυστικό, το οποίο ως τώρα εφύλαξαμε ο πατέρας σου κι' εγώ, γιατί δεν θέλαμε να προκαλέσουμε προστριβές μεταξύ του Έδμόνδου και σου... Σήμερα όμως είμαι αναγκασμένος να μιλήσω... Ο Έδμόνδος δεν είναι πραγματικός αδελφός σου... ούτε και παιδί δικό μου.

— Πώς, μητέρα!...

— Ήταν, παιδί μου... εξαιτίας της νύχτας που τον έβγαλες, ο Έδμόνδος, ο οποίος με περιστάση αντίληψι από τον αδελφό του, δίχως να καταλάβει πολλούς κόπους επέσυρε τα διαρκή συγχρηστήρια των καθηγητών του και καθηγάρως διαρκώς θοιμάμεναι επίτιμους στις σπουδές του. Καθώς δε ήταν ώριος, λεπτός και πάντοτε εύθυμος, τραβούσε άμεσως τη συμπάθεια και φαινόταν πως άνηκε στις προνομιοχέες εκθέσεις φώσας που είνε μοιραίο να πετυχαίνουν διαρκώς στη ζωή.

Ο Έρρίκος, αντίθετος, χωρίς να είνε προικισμένος με εξαιρετική αντίληψη, καθήκονα όσους ν' ακολουθούσε βήμα προς βήμα τον αδελφό του στις σπουδές του, χωρίς στην επιμονή του και στους υπεράνωτους κό-

Την ίδια μέρα ο Έρρίκος ετηλεγράφησε στον Έδμόνδο να επιστρέψει από το Παρίσι νωρίς για να του 'ακαγγέλσει ένα σπουδαίο γεγονός.

Όταν έφτασε, τον έκαλεσε στο δωμάτιό του.

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

— Ένας νεαρός φιλόλογος, ο οποίος εσύχναζε στο σπίτι κάποιου Γερμανού αριστοκράτου, εχε έρωταυθή

— Τό ξέρω.

— Ξέρεις επίσης ότι πέθανε χωρίς ν' αφήσει διαθήκη;

— Όχι! Αυτό δεν το γνώριζα...

— Η περιουσία του λοιπόν περιέχεται στην οικογένεια του πατέρα μας, του μόνου του κληρονόμου.

— Και αυτό το ξέρω.

— Δεν ξέρεις όμως κάτι άλλο, το οποίο και εγώ χθες μόλις έψηλαφώ;

— Ένας μόνον από τους δυο μας είνε νόμιμος γιός του συνταγματάρχου. Ο άλλος έχει υιοθετηθεί...

— Και με λίγα λόγια ανεκόνισσε στον Έδμόνδο όσα του είχε πει η μητέρα του, χωρίς μόνο να του πει ποιος από τους δυο ήταν ο γνήσιος ντε Φλαβύ.

— 'Αγαπητέ μου Έδμόνδε, το είπα στο τέλος. Ο δεσμός που μας συνδέει και τους δυο μας από τον καιρό που βρισκόμαστε στην κούνια, δεν θα διαλυθεί βέβαια σήμερα. Έφόσον να μας 'αποκαλύψει το μυστικό της γεννήσεώς μας; Τον Έδμόνδο τον θεωρώ αδελφό μου...

— Νομίζεις ότι θα παραδέρξω, ύστερ' από μια ζωή ολόκληρη που περάσαμε μαζί, να γίνω τώρα ένας πλούσιος κι' αυτός να παραμείνει φτωχός;...

— Η μισή κληρονομία θα είνε υπεραρκετή για μας.

— Τα κληθήματα αυτά σε τιμούν, Έρρίκο, κι' αν μ' εκπλήττειν εκ μέρους σου... Είσαι όμως βέβαιος πως αν ο Έδμόνδος ήταν στη θέση σου, θα έφερτο κι' αυτός με τόση γενναίωση συνή;

— Δεν έχω την παρορμητική αμφιβολία γι' αυτό. Ήμουν βέβαιος για την άγνητη του και για τα αισθήματα του προς μέ...

— Η κυρία ντε Φλαβύ έχωμολόγησε. — Έστω, είπα, είσαι κύριος ν' αυτό, το άπογευμα της ίδιας ημέρας εκάλεσε τον Έρρίκο και το είπε:

— 'Ακουσε, παιδί μου... Υπάρχει κάποιο μυστικό, το οποίο ως τώρα εφύλαξαμε ο πατέρας σου κι' εγώ, γιατί δεν θέλαμε να προκαλέσουμε προστριβές μεταξύ του Έδμόνδου και σου... Σήμερα όμως είμαι αναγκασμένος να μιλήσω... Ο Έδμόνδος δεν είναι πραγματικός αδελφός σου... ούτε και παιδί δικό μου.

— Πώς, μητέρα!...

— Ήταν, παιδί μου... εξαιτίας της νύχτας που τον έβγαλες, ο Έδμόνδος, ο οποίος με περιστάση αντίληψι από τον αδελφό του, δίχως να καταλάβει πολλούς κόπους επέσυρε τα διαρκή συγχρηστήρια των καθηγητών του και καθηγάρως διαρκώς θοιμάμεναι επίτιμους στις σπουδές του. Καθώς δε ήταν ώριος, λεπτός και πάντοτε εύθυμος, τραβούσε άμεσως τη συμπάθεια και φαινόταν πως άνηκε στις προνομιοχέες εκθέσεις φώσας που είνε μοιραίο να πετυχαίνουν διαρκώς στη ζωή.

Ο Έρρίκος, αντίθετος, χωρίς να είνε προικισμένος με εξαιρετική αντίληψη, καθήκονα όσους ν' ακολουθούσε βήμα προς βήμα τον αδελφό του στις σπουδές του, χωρίς στην επιμονή του και στους υπεράνωτους κό-

Την ίδια μέρα ο Έρρίκος ετηλεγράφησε στον Έδμόνδο να επιστρέψει από το Παρίσι νωρίς για να του 'ακαγγέλσει ένα σπουδαίο γεγονός.

Όταν έφτασε, τον έκαλεσε στο δωμάτιό του.

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

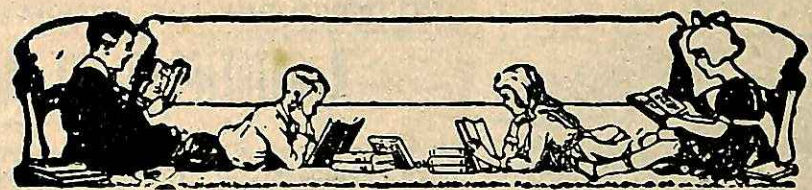
— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

— Ο θεός 'Εκτωρ

Μ' ΚΡΑ-Μ' ΚΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατιρικά φύλλα όλων του κόσμου)

— Γνωρίζετε, κύριε, τον σκοπόν της επισκέψεώς μου;... Την κόρη

— Ξέρω, επιθυμείτε να την παντρευθείτε;... Να την κάμετε ευτυχή!

— Μάλιστα...

— Τότε αφήσατε την νύχτη πάρη κανέναν άλλον!...

— Ζήτησα από τον προϊστάμενό μου να μου αυξήσει το μισθό και μού το άρνήθηκε...

— Είσαι ευτυχής;... Έγώ χωρίς να ζητήσω αυξήσει, μού αυξήσε δική μου!...

— Ο παντρεμένος ξενιχτής;

— Γιατί δεν μπαίνεις στο σπίτι σου; Έχασες μήπως το κλειδί σου;

— Όχι, έχασα το... θάρρος μου!

— Κάποιος εργένιος πήγε επισκεψι στο σπίτι ενός παντρεμένου φίλου του. Μόλις είδε το μικρό του άγοράκι, το πήρε

στην αγκαλιά του και το χόρμασε.

— Δεν ξέρετε πόσο μ' άρεσαν τα ξένα παιδιά! το είπα.

— Τότε... παντρεύτηκε, το άπάντησε ο φίλος του.

— Τι τὰ θές. Αυτός ο δάγηνιος αφίνει πάντοτε τρομερές συνέπειες...

— Έμένα τὸ λές, Χρυστάκη, ακόμα τοῦ γιατροῦ χίλιες δραχμές!

— 'Η γυναίκα σου, αγαπητέ μου, είνε πέντε λεπτά που έπεσε στη θάλασσα και δεν φάνηκε πια.

— Δεν βαρύνει. Με κάποιον θά έπιασε κουβέντα εκεί κάτω!...

— Φαίνεται ότι θά τρώτε μέσα στο πιάτο του!...

— Παιδί μου, έλεγε ο μπαμπάς Πέτρος προς το γιό του, μην επιχειρήσεις ποτέ να γράφεις ποιήματα. Έγώ την απάβα σαν ήμουνα στην ήλικία σου. Έβγαζα βέβαια

— Πώς; Για πές μου.

— Να αγοράσεις το χειμώνα θερμόμετρο και να το πούλησεις το καλοκαίρι.

— Θέλω, βέβαια να αναπαύομαι!

— Τον πεθαμένο ούτε η μητέρα, ούτε ο πατέρας, ούτε ο αδελφός, ούτε ο γιός, ούτε η θγατέρα συνοδεύουν πέρα απ' τον τάφο, αλλά μόνον τὰ καλά έργα του.

— Ο καλός άνθρωπος, όταν συναναστρέφεται με κακούς, γίνεται κι' αυτός κακός, καθώς το κακό νερό όταν ανακαταμειχτεί με χλωμάτα θολώνει.

— Μή μιλάς ποτέ για ένα δένδρο, πριν ιδής τους καρπούς του.

— Όταν ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ πήγε για πρώτη φορά στο Παρίσι, ήταν εντελώς άπειρος και, φυσικά, άγνωστος, γιατί δεν είχαν δημοσιεύσει ακόμη τα περίφημα έργα του που τον έδωσαν άργότερα. Επειδή

δεν είχε εργασία και έπρεπε κάπως να εξοικονομηθεί, αναγκάστηκε να παρουσιάσει στο στρατηγό Φύ, για τον οποίον είχε κάποιον συστατικό γράμμα από ένα φίλο του. Ο στρατηγός υποδέχθηκε με συμπάθεια τον νέο έπαρχιο και μόλις αποείδωσε το γράμμα του φίλου του, τοῦ είπα:

— Τώρα να βρούμε πού μπορούμε να σε χρησιμοποιήσουμε για να βγάλεις τὸ φῶμά σου. Ξέρεις γράμματικά;

— Όχι, στρατηγε μου, απαντήσε ο Δουμάς.

— Έχεις μερικές γνώσεις αλγέβρας, γεωμετρίας, φυσικής;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις παρακολουθήσει τουλάχιστο νομικά;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις μερικές γνώσεις αλγέβρας, γεωμετρίας, φυσικής;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις παρακολουθήσει τουλάχιστο νομικά;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις μερικές γνώσεις αλγέβρας, γεωμετρίας, φυσικής;

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Όταν ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ πήγε για πρώτη φορά στο Παρίσι, ήταν εντελώς άπειρος και, φυσικά, άγνωστος, γιατί δεν είχαν δημοσιεύσει ακόμη τα περίφημα έργα του που τον έδωσαν άργότερα. Επειδή

δεν είχε εργασία και έπρεπε κάπως να εξοικονομηθεί, αναγκάστηκε να παρουσιάσει στο στρατηγό Φύ, για τον οποίον είχε κάποιον συστατικό γράμμα από ένα φίλο του. Ο στρατηγός υποδέχθηκε με συμπάθεια τον νέο έπαρχιο και μόλις αποείδωσε το γράμμα του φίλου του, τοῦ είπα:

— Τώρα να βρούμε πού μπορούμε να σε χρησιμοποιήσουμε για να βγάλεις τὸ φῶμά σου. Ξέρεις γράμματικά;

— Όχι, στρατηγε μου, απαντήσε ο Δουμάς.

— Έχεις μερικές γνώσεις αλγέβρας, γεωμετρίας, φυσικής;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις παρακολουθήσει τουλάχιστο νομικά;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις μερικές γνώσεις αλγέβρας, γεωμετρίας, φυσικής;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις παρακολουθήσει τουλάχιστο νομικά;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις μερικές γνώσεις αλγέβρας, γεωμετρίας, φυσικής;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις παρακολουθήσει τουλάχιστο νομικά;

— Όχι, στρατηγε μου.

— Έχεις μερικές γνώσεις αλγέβρας, γεωμετρίας, φυσικής;

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΝΑΪΤΩΝ

Η ίδρυσής του και ο σκοπός του. Στρατιώται και κληρικοί. Η άμύνη της περιουσίας των Ναϊτών. Τα δάνεια προς τους ήγμενους και τους πρίγκιπες. Η χαλάρωσις των θρησκευτικών πεποιθήσεων. Τα σατανικά σχέδια ενός βασιλέως. Η άδρως συλλήψεις των Ναϊτών. Η βασανιστήρια του Μεγάλου Ιερώς, κλπ.

Ναΐτες ιππότες

Το Τάγμα των Ναϊτών ήταν κατά τον μεσαιώνα μια οργανωμένη θρησκευτικο-στρατιωτική, θμια άκριτος με το Τάγμα των Ιπποτών της Ρόδου ή της Μάλτας. Ίδρύθηκε από θεοσεβείς ιππότες σταυροφόρους το 1118, με τον σκοπό να προστατεύουν τον Ναό του Παναγίου Τάφου από τους βαρβάρους επιδρομείς, για το λόγο δε αυτόν τα μέλη του ονομάστηκαν Ναΐται Ιππότες.

Οι Ναΐται ήταν συγχρόνως πολεμιστάι και κληρικοί. Είχαν το δικαίωμα να ιεουργούν και ή σολή τους έμοιαζε και με ράσο καλογέρου και με σολή πολεμιστού. Σπαθί κρεμόταν στο αριστερό τους πλευρό, στο δεξί τους χέρι κρατούσαν πομπαντορική ράβδο.

Είχαν έδρα τους την Παλαιστίνη και σε κάθε σταυροφορία συμμετείχαν πρώτοι και καλύτεροι για να πολεμήσουν εναντίον των Τούρκων και των Άράβων για την απελευθέρωση του Παναγίου Τάφου. Μετά την αποτυχία όμως της τελευταίας σταυροφορίας, οι Ναΐται μετέφεραν την έδρα τους στην Κύπρο, όπου και έμειναν, μέχρις ότου το Τάγμα των διαλύθηκε ή μάλλον εξοντώθηκε απ' τον Πάπα Κλήμη τον δον και τον βασιλέα της Γαλλίας Φίλιππο τον Ώρειο.

Χάρης στα άμετρητα λάφυρα που είχαν κυριεύσει στους αδιάκοπους πολέμους των, στη Συρία και στην Παλαιστίνη, οι Ναΐται είχαν συχματίσει μυθώδη περιουσία. Έτσι το Τάγμα τους μπορούσε κ' έκανε διάφορα δάνεια στους άριστοκράτες, τους βασιλείς, πρίγκιπες και μεγάλους φεουδάρχες της Εβρώπης, χάρις στα όποια έδνακονσε κολοσσικά έπιμρο, σ' όλες τις βασιλικές και πρίγκιπικές Αυλές της Εβρώπης.

Συγχρόνως όμως οι Ναΐται, όπως και όλοι οι σταυροφόροι όσοι έμειναν στην Ανατολή πολλά χρόνια — αυτοί όμως πολύ περισσότεροι — άρχισαν να γίνονται κάπως ελαστικότεροι στις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις και να μεταβάλλουν τα εκκλησια-

στικά τους έθιμα. Έρχομενοι σε διαρκή σχεδόν επαφή με λαούς μη χριστιανικούς — Τούρκους, Πέρσας και Ινδούς — μελετούσαν τα δόγματα των θρησκειών τους, αποτέλεσμα δε της μελέτης αυτής ήταν να πιστεύουν ότι ή διάφορες θρησκείες πολύ μικρή διαφορά έχουν μεταξύ τους και να δείχνουν με ανεξήγητα, που δεν τους την συγχωρούσαν οι άσπυτοι κληρικοί της Καθολικής Έκκλησίας. Έτσι ιεουργούσαν κατά ένα δικό τους ιδιότυπον τρόπο και είχαν άσπαστη άκριτα δόγματα του Βουδισμού, του Μωαμεθανισμού κτλ. Όλα αυτά όμως απέφυγαν να τα εκδηλώσουν μπροστά στους άλλους καθολικούς κληρικούς.

Έτσι, εκτός αυτού, ανέλαβαν υπό την προστασία τους τους Έλεούθεους Τέκτονες, έδωσαν νέα ώθησι στην οργανώσει τους και την αναδιοργάνωσαν συστηματικότερα. Γι' αυτό, ακόμη και σήμερα, οι Έλεούθεοι Τέκτονες διατηρούν πολλά από τα τελετουργικά έθιμα των Ναϊτών.

Έν τω μεταξύ όμως όλοένα αύξανε ή άμύνη της περιουσίας τους και όλοένα μεγάλωνε ή έπιρροή τους στην ζωή των Ναϊτών. Μεταχειρίσθηκε κάθε τρόπο για να βρει κατηγορίες εναντίον τους. Και το κατάφερε. Σε λίγες βδομάδες έμαθε ότι στις φυλακές ενός μοναστηριού των Ναϊτών που ήταν στο Μονφακόν της Γαλλίας βρισκόντουσαν οργανωμένα τα Τάγματα των Ναϊτών, με την φλεξία, καταδικασμένοι σε ισόβια φυλάκιση απ' τον Μεγάλο Ιερέα του Τάγματός των.

Ο Φίλιππος άμέσως τους βοήθησε με τους ανθρώπους του ν' αποδράσουν από τη φυλακή τους και τους έφερε

κλεισθήσαν στις φυλακές της Γαλλίας και υπεβλήθησαν στα φρικτότερα βασανιστήρια, για να όμολογήσουν ότι ή κατηγορία του Σκουίν και του Φλεξιάν ήταν αληθινές. Μερικοί απ' αυτούς, μη άντέχοντας πειά στα βασανιστήρια, έδωσαν αυτό που ήθελε ο Φίλιππος. Οι περισσότεροι όμως άρνήθηκαν να υποκύψουν.

Ο Φίλιππος τότε έκάλεσε τον Πάπα Κλήμη τον δον, ο οποίος ήταν τυφλό όργανό του, στο Παριί της Γαλλίας. Εκεί ο Φίλιππος του εξέηγε το σχέδιό του, να διαλύσουν δηλαδή το Τάγμα των Ναϊτών και να πάρουν εκείνος μόν τα κτήματα του που βρισκόντουσαν στη Γαλλία, ο δε Πάπας όλη την άλλη περιουσία του.

Ο Κλήμης δος δέχθηκε πρόθυμα και άμέσως έστειλε αντιπροσώπους του στην Κύπρο για να καλέσουν τον Μεγάλο Ιερέα του Τάγματός Ιακώβου ντε Μολαίυ στην Εβρώπη, με την πρόφασι να συνεννοηθί μαζί του και με τον Φίλιππο τον Ώρειο, για την οργανώσει μίας νέας Σταυροφορίας στην Παλαιστίνη.

Ο Ιακώβος ντε Μολαίυ, άνύπατος, πήγε στο Παριί και, επειδή μάστιγα του είπαν ότι πρόκειται να οργανωθεί νέα Σταυροφορία, πήρε μαζί του μεγάλα ποσά απ' την περιουσία των Ναϊτών.

Μόλις όμως έφθασε εκεί, τον έφυλκισαν και έπι μήνες όλόκληρους τον υπέβαλαν σε αφάνταστα, φρικαστικά βασανιστήρια, ώπου τον άνάγκασαν, άποκαμωμένον πειά και έλεινόν, να όμολογήσει ότι πραγματικά το Τάγμα του είχε άπαρητηθί τον Χριστό!

Τότε, τον Οκτώβριο του 1311, ο Κλήμης δος συνεκάλεσε στη Βιέννη, όπου πήγε και ο Φίλιππος ο Ώρειος, ένα ιερό δικαστήριο από 300 κληρικούς και έπισκόπους για να διακρίνουν τους Ναΐτας. Σε κανέναν όμως από τους Ναΐτας δεν επέτρεψε να παρουσιασθί στο δικαστήριο αυτό και ν' άπολογηθί. Το Ιερό Δικαστήριο συνεδρίαζε όλον τον χειμώνα και, επειδή οι περισσότεροι έπισκοποι δεν συμφωνούσαν για τη διάλυσι του Τάγματος, ο Πάπας έκάλεσε άλλους διακόσιους έπισκόπους. Τέλος τον Μάρτιο του 1312, έπειτα από μια συχτική συνεδρίασι του δικαστηρίου, ο Πάπας έξέδωσε μια «β ο λ α ν», με την οποία διέλυσε το Τάγμα των Ναϊτών. Όσο για την περιουσία, ή «βούλα» ώριζε ότι τα μόν κτήματα και μετρητά που βρισκόντουσαν στη Γαλλία να τα πάρη ο Φίλιππος ο Ώρειος, την περιουσία της Ιταλίας ο Πάπας και την ύπόλοιπη, όση δηλαδή βρισκόταν στην Ισπανία, στην Κύπρο και στην Ανατολή, να την πάρη το Τάγμα των Ιπποτών της Ρόδου, υπό τον όρον να διαγράψη όσα χρεωστούσαν στους Ναΐτας ο Φίλιππος ο Ώρειος και οι

στο Παριί. Τότε τους έβαλε να βεβαιώσουν διάφορες ψεύτικες κατηγορίες εναντίον του Τάγματος, πράγμα που εκείνοι, για να τον ευχαριστήσουν το έκαναν πρόθυμα.

Έπειτα έστειλε έμπιστους του σε όλες τις πόλεις της Γαλλίας και συνέλαβαν όλους τους Ναΐτας που βρισκόντουσαν σ' αυτές.

Έτσι, διακρίσται περίπου Ναΐται ε-

Το μαρτύριο του Μεγάλου Ιερώς των Ναϊτών, Ιακώβου ντε Μολαίυ

Εβρώπη, σ' όλες τις πόλεις της όποιες είχαν διασπείρει δικτυό αντιπροσώπων τους.

Κιτά το 1305 ο βασιλέας της Γαλλίας Φίλιππος ο Ώρειος βρισκόταν σε μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες. Οι αντιπρόσωποι των Ναϊτών, που βρισκόντουσαν στο Παριί, προθυμοποιήθηκαν να του δώσουν ένα δάνειο. Άμέσως τότε ο Φίλιππος ο Ώρειος,

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΩΗ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΛΗΡ

Άλλοι βασιλείς, καρδινάλιοι και φεουδάρχαι της Εβρώπης.

Έπειτα από δύο χρόνια ο Πάπας συνεκάλεσε στο Παριί και δεύτερο συνέδριο έπισκόπων, το οποίο καταδίκασε τον Μεγάλο Ιερέα και άλλους τρεις άρχηγους του Τάγματος σε ισόβια φυλάκιση και τους παρέδωσε στον κυβερνήτη των Παρισίων.

Ο Φίλιππος όμως, ο οποίος είχε θανατώσει εν τώ μεταξύ όλους τους άλλους Ναΐτας, διάταξε να τους κάψουν ζωντανούς σ' ένα άπ' τα νησάκια που βρισκόνται στον Σηκουάνα άπέναντι απ' το Παριί. Η διαταγή του αυτή έξετελεσθή άμέσως.

Ο Μέγας Ιερής όμως, την ώρα που οι δέμοι του άναβαν κάτω απ' τα πόδια του την φωτιά, έφώναξε: — Καλώ, τον Κλήμη δον, δικαστή μεροληπτικό και σκληρό, να έμφανισθί έντός 40 ήμερών ενώπιον του Υπερτάτου Κριτού.

Και αν να είχαν κάποια μυστηριώδη δόναμι τα λόγια εκείνα, την ίδια περίπου ώρα ο Κλήμης προσεδέθη από μια άνεξήγητη άρρώστια, ή όποια τον έδρασε φρικτά έπι 39 ήμέρες, έως ότου την τεσσαρακοστή άκριβώς, μετά τον θάνατο του Ιακώβου ντε Μολαίυ, άπέθανε. Μόλις ο Κλήμης έκλεισε για πάντα τα μάτια του, άμέσως όλοι οι άνθρωποι της άκολουθίας του μπήκαν στην κάμαρά του και άρχισαν να διαρπάζουν όλα τα χρήματα και κοσμήματα και στο τέλος του πήραν και αυτά ακόμα τη ρούχα του και τον άφρσαν γυμνό!

Σχεδόν συγχρόνως ο Φίλιππος ο Ώρειος έπαθε νευρασθένεια και μανία καταδιώξεις και πέθανε κ' αυτός έπειτα από δύο μήνες!

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ

Την 7 Θεμειώρ του Β' έτους της Γαλλικής Δημοκρατίας (25 Ιουλίου 1794), ο γραμματέας του επαναστατικού δικαστηρίου παρουσιάσθηκε στη θύρα της φυλακής του Αγίου Λαζάρου, κρατώντας στο χέρι τον κατάλογο των επρόκειτο να περάσουν από το δικαστήριο — και κατά συνέπειαν κ' από τον δέμο.

Άφου έξέφωνε τα όνόματα διαφόρων κρατουμένων άριστοκρατών, έφώναζε τέλος:

— Λουαζερός, υιός!

Ο Λουαζερός υιός όμως τη στιγμή εκείνη κοιμόταν. Κι' ο πατέρας του, θέλοντας να τον σώσει, άπάντησε:

— Παρών!

Τον ώδήγησαν λοιπόν στο τρομερό δικαστήριο. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου, αντίληφθηκε τι συνέβη, δεν έπε τίποτε, δεν συνεινρήθη καθόλου. Ήρεκέσθη μόνον να... διαρβώσθ το όνομα που άνεγράφετο στο κατηγορητήριο. Έτσι ο δυστυχής πατήρ Λουαζερός έκατατομήθη για να σώσει το παιδί του.

Μετά δύο ήμέρες έγινε ή Θεμειώρική επανάστασις κ' ο Λουαζερός υιός απελευθερώθη.

Τα προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμάνται προς 3 δραχμ. έκαστον.

— Η φυσική γλώσσα του άνθρώπου

Σ' ένα συνέδριο σοφών έπιστημόνων Γάλλων, που συνεκροτήθη στο Παριί το 1752 έτέθη, μεταξύ των άλλων, και το έρώτημα: «Ποιά γλώσσα θα μιλούσε ένα παιδί, το οποίο δεν θα άκουγε άλλους ανθρώπους να μιλούν κοντά του;»

Η άπάντησις των σοφών του συνεδρίου επ' αυτό το ζήτηματος ήταν τελείως διαφορετικές ή μία από την άλλη. Μερικοί από τους άξιολογώστους εκείνους κυρίους έόρξαν φυσικώτατο ότι το παιδί αυτό δεν θα μιλούσε παρά την γλώσσα της Παλαιάς Διαθήκης, δηλαδή την Έβραϊκή. Άννα; Άλλος πάλι, να έμφανισθί μελετήσει τη συγκριτική γλωσσολογία, είχε τη γνώμη ότι ή γλώσσα αυτή θα ήταν δίχως άλλο ή Κινεζική, γιατί ή γλώσσα των Κινέζων είναι ή άρχαιότερη της γής.

Πολλοί ύπεστήριζαν πάλι ότι το παιδί αυτό θα μιλούσε τη μητρική του γλώσσα, γιατί βά την είχε στο αίμα του! Έπειδή όμως δεν μπορούσε να βγη ένα κοινό συμπέρασμα, άπεφάσισαν οι σοφοί έπιστήμονες να λύσουν το άκαυθώδες αυτό ζήτημα μ' ένα πείραμα. Και, όπως συμβαίνει πάντοτε, ανέθεσαν τη διεξαγωγή του πειράματος σε μια έπιτροπή.

Έπρξαν λοιπόν από το βρεφοκομείο των Παρισίων δυό μωρά έξι μηνών. Ένα από τα μέλη της έπιτροπής έπήγε τα παιδάκια στας «Άλπεις, όπου, σ' ένα ταξείδι του, είχε γνωρίσει μια κοφάλη χήρα, ή οποία ζούσε εντελώς μόνη της στην ερημία. Δεν έρχόταν σε καμμία επαφή με τους ανθρώπους και πρέφταν στη μοναχική καλύβα της με το γάλα, το βούτυρο και το τυρί που της προμήθευαν ή κασίνες της, τα αυγά που της γεννούσαν ή κόττες της και τις πατάτες, τα λαχανικά και τα φρούτα που καλλιεργούσε στο περιβάλλον της.

Σ' αυτήν την καλόκαρδη γυναίκα έπληθυνε ο σοφός έπιστήμων την άνητροφή των δυό μικρών τα οποία έκείνη ανέλαβε με μεγάλη προθυμία. Η ίδια φυσικά δεν μπορούσε να μιλήσει στα παιδιά, επειδή δε ή καλύβα της βρισκόταν σε πολλών χιλιομέτρων άπόστασι από κάθε ανθρώπινη κατοικία, δεν υπήρχε καμμία πιθανότης να άκούσουν τα παιδιά και άλλους ανθρώπους να μιλούν. Μολαταύ-

τα ο κύριος που έπήγε τα παιδιά, άπηγόρευσε γραπτώς στην ψυχράνα τους να άφήσθ όποιονδήποτε να μιλήσει, ποτέ στα δυό μικρά ή να έρθη σε οποιαδήποτε συνάφεια μαζί τους. Αυτό το υπόσχεθηκε, γραπτώς ένοείται πάλι, και ο έπιστήμων γύρισε πίσω στο Παριί.

Πέρασαν περισσότερα από έξι χρόνια, όταν οι σοφοί έπιστήμονες έκάλεσαν στο Παριί την κοφάλη χήρα και τα δυό παιδιά για να κάνουν έπίσημη ανακοίνωσι περί των άποτελεσμάτων του πειράματός των. Το πείραμα λοιπόν απέδειξε τις υποθέσεις όλων των σοφών ως έντελως άνόητες. Τα παιδάκια αυτά, τα οποία ήταν τελείως άνεπτυγμένα σε ματιώδεις και φαινόταν β-τι και πνευματικώς ήταν υγιέστατα, δεν χρησιμοποιούσαν για να συνεννοηθούν μεταξύ τους καμμία ανθρώπινη γλώσσα, αλλά άναρρώτους ή χωρίς νευμάτα, ή φωνές ζώων. Έμμενόντο πιστότατα το λάλημα του πετεινού, το κακάρισμα της κόττας, το βέλασμα της κασίτσας και το καλάϊδημα μερικών πουλιών. Να μιλούν σαν άνθρωποι έμαθαν, ταχύντατα όμως, όταν τα έδωσαν στην οικογένεια ενός διδασκάλου που κατοικούσε κοντά στο Παριί, για να άνατραφούν και να μορφωθούν.

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

— Ένα γιατρικό για την άβνηξις. Η άβνηξις είναι τόσο συνηθισμένη στην έπιτομή μας και μολαταύτα κανένα φάρμακο άποτελεσματικό δεν έχει βρεθί εναντίον αυτής, εξαίρεσει των διαφόρων ναρκωτικών, των οποίων πολύ λίγοι κάνουν χρήση. Ένας Βιεννέζος γιατρός λοιπόν διακηρύσσει ότι για να διώξουμε την άβνηξις, άρκεί μονάχα να ανεδίκατεθώσ ο υ μ ε τ ά βλέφαρα είκοσι με είκοσιέντε φορές χωρίς διακοπή. Η συνεχής αυτή κίνησις έπιφέρει κόπωση στους μύς των βλεφάρων κ' έτσι σε λίγες στιγμές ένας άκατανίκητος ύπνος καταλαμβάνει τον πειραματιζόμενον. Με τη γνώμη αυτή συμφωνεί και άλλος γνωστός συνάδελφός του, ο οποίος διατείνεται ότι ο τρόπος αυτός είναι άποτελεσματικός για όλες τις άβνηξεις, ή όποιες είναι συνέπειαν νευρικών παθήσεων, εκτός μόνον όταν οι πόνοι είναι δαιμονίαι. Είναι άραγε άσφαλές το νέο θεραπευτικό μέσο, το οποίο προτείνει ο Βιεννέζος δόκτωρ; Δεν μπορούμε να σάς έγνηθώμε γι' αυτό. Όποσδήποτε το πείραμα είναι τόσο εύκολο και

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

«Η δεξιόστροφα». Παναγιώτης Χάνς Τόμα για μία τοβέρνα της Φραγκφούρτης. Εύρίσκεται στην «Εθνική Πινακοθήκη» του Βερολίνου.

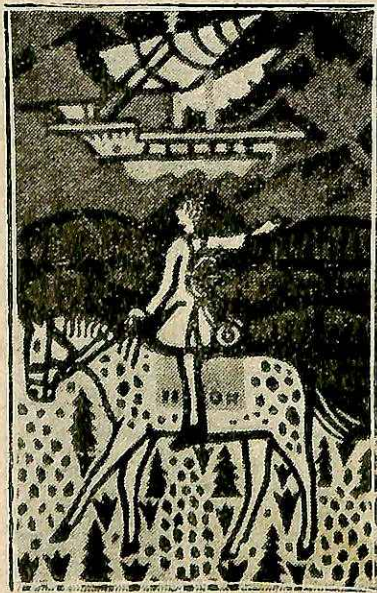
ΓΙΑ ΝΑ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΟΥΣ!...

Οι δύσκολοι καιροί για τους καλλιτέχνες. Τι γινόταν άλλοτε. Ο Χόλμπαϊν ζωγραφίζει επιγραφές για σχολεία. Οι μεγάλοι ζωγράφοι και οι μαθηταί τους. Εικόνες που... δεν τις ζωγραφίζουν ελεύθεροι που τις υπογράφουν. Η βεντάλιες και τα παραβάν του Βαττώ. Ο Ντωμιέ ως γελοιογράφος. Για να εξοφληθεί ο λογαριασμός του ταβερνιέρη, κλπ.

Πολλοί καλλιτέχνες συνήθιζαν να παραπονιούνται και να λένε ότι στην εποχή μας η ζωή γι' αυτούς είναι πολύ δύσκολη, γιατί ο κόσμος δεν ενδιαφέρεται πια για την τέχνη. Δεν είχαν όμως καθόλου δικό τους, αυτό, σήμερα ακριβώς είναι η εποχή που τόσο οι καλλιτέχνες όσο και οι ποιητές κερδίζουν πολύ περισσότερα από όσα κέρδιζαν άλλοτε και πολλοί από αυτούς ζουν σαν πραγματικοί πρίγκιπες. Όταν διαβάσει κανείς στον Μπαλζακ τι υπέφεραν οι ποιητές και οι καλλιτέχνες κατά το 1830, προτού να γίνουν κάτι, τι τραγικές θυσίες και υποχωρήσεις έκαναν, τότε άσφαλως θα καταλάβει ότι η δική μας εποχή είναι άσυνγκριτος πιο ευνοϊκή για τους καλλιτέχνες από τις προηγούμενες. Σήμερα οι καλλιτέχνες μπορούν, βασιζόμενοι μόνο στην τέχνη τους, να κερδίζουν με μεγάλη ευκολία το ψωμί τους, χωρίς να εξευτελιζονται όπως άλλοτε. Ο αυγγραφέας και ο ποιητής μπορεί να δημοσιογραφεί, χωρίς γι' αυτό να πέσει στην έκτιση του κοινού (αντιθέτως υψώνεται άποκατά μεγαλειότερη δημοτικότητα), ο ζωγράφος μπορεί να κάνει ρεκλάμες, ο αρχιτέκτων σκηνοθεσίες και ο γλύπτης κοινά για δημοπρασιακά καταστήματα. Αρκεί όμως να μπορούν να τα κάνουν αυτά, γιατί πολλοί καλλιτέχνες έχουν τέτοιον χαρακτήρα, ώστε, μολοντί κατέχουν τελείως την τέχνη τους, δεν μπορούν τίποτε κατά παραγγελία. Εργάζονται μόνον σύμφωνα με την εμπειρία τους και την όρεξή τους.

Μολαταύτα υπήρχαν και τότε πολλοί νεαροί ζωγράφοι που, επειδή δεν μπορούσαν να περιληφθούν στο άτελει ενός μεγάλου ζωγράφου, ήσαν αναγκασμένοι να εργάζονται για να κερδίζουν το ψωμί τους. Στη Βιέννη, πάλι, οι ζωγράφοι, όπως, μολοντί κατέχουν τελείως την τέχνη τους, δεν μπορούν τίποτε κατά παραγγελία. Εργάζονται μόνον σύμφωνα με την εμπειρία τους και την όρεξή τους.

Ίσως στην παλαιά εποχή οι ζωγράφοι να περνούσαν τα πρώτα τους χρόνια καλύτερα από τους σημερινούς, γιατί, επειδή τότε δεν υπήρχαν πολυτεχνεία και καλλιτεχνικές σχολές, έμπαιναν ως μαθητευόμενοι σε άτελει ενός διασημού καλλιτέχνη, ο οποίος τους έδωκε και τους εξασφάλιζε την κατοικία τους, με μόνον την απειλή να εργάζονται για λογαριασμό του. Τότε ο ζωγράφος-διδάσκαλος σχεδίαζε την εικόνα και ζωγράφιζε τα πρόσωπα και τα κυριότερα σημεία της, για τις λεπτομέρειές της, δηλαδή τα φορέματα, το φόντο και τα διάφορα αντικείμενα, έδινε οδηγίες στους μαθητές του, οι οποίοι και συμπλήρωναν έτσι τον πίνακα. Έτσι εργαζόταν ο Ραφαήλ, ο Μουρίλλο και πολλοί άλλοι μεγάλοι ζωγράφοι. Αυτό το πράγμα γινόταν τόσο πολύ την παλαιά καιρό, ώστε και σήμερα ακόμα οι ειδικοί δεν ξέρουν αν πολλοί πίνακες είναι πραγματικώς έργα του ζωγράφου, του οποίου φέρουν την υπογραφή, ή αν έγιναν από ένα μαθητή του υπό την επίβλεψη μόνον του διδασκάλου, ο οποίος άμα ενέκρινε το έργο, έδωσε και την υπογραφή του, μια και θα το πουλούσε για λογαριασμό του ή μια και είχε αναλάβει αυτός την εκτέλεσή του.

Μία απ' τις ρεκλάμες που ζωγράφιζε ο Φράνς Στούμ.

σχολείο, στο οποίο ένας δάσκαλος και μια δασκάλα διδάσκουν τα παιδιά, από πάνω δε έχει γραμμένη μια επιγραφή, στην οποία ο δάσκαλος δηλώνει ότι αναλαμβάνει μέσα σε συντομώτατο χρονικό διάστημα να κάνει ξεφτέρη στα γράμματα όσα παιδιά θα του εμπιστευθούν οι γονείς τους.

Άσφαλως ο Χάνς Χόλμπαϊν, όταν νέος ακόμα ζωγράφιζε την εικόνα αυτή, για να πληρώσει με την άμοιρή που θα έπαιρνε τον σπιτονοικοκύρη του ή τον λογαριασμό του μπακάλη, δεν θα φανταζόταν ποτέ ότι μια μέρα θα γινόταν ο επίσημος πορτραίτιστας του βασιλέως της Αγγλίας.

Έως γνωστό ότι ο περίφημος ζωγράφος Άδριανός Μπρούνερ ζωγράφιζε επανειλημμένως πίνακες, με τους οποίους, επειδή δεν είχε χρήματα, έπληρωνε το κρασί που έπινε κάθε βράδυ στην ταβέρνα! Ο δέ μέγας Φράνς Χάλς έπληρωνε τα χρέη του στα χαρτιά, ζωγραφίζοντας το πορτραίτο του συντρόφου του, ο οποίος τον είχε κερδίσει στο παιχνίδι! Επίσης και ο Τιτάν της ζωγραφικής, ο Ρέμπραντ, ζωγράφιζε πολλές φορές πορτραίτα μόνον και μόνον για να κερδίσει λίγα χρήματα. Γι' αυτό μάλιστα τα πορτραίτα του αυτά είναι καμωμένα εντελώς αντίθετα προς το γούστο του και σύμφωνα με το γούστο του πελάτη.

Και ο Βαττώ, ακόμη, ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος, ζωγράφιζε, όχι στη νεανική, αλλά στη γεροντική του ηλικία, έναν πίνακα κατά παραγγελία του καταστήματος κερσαίντ, ο οποίος τον ήθελε για να τον κρεμάσει πάνω από την πόρτα του μαγαζιού του. Ο πίναξ αυτός παρίστανε το εσωτερικό του καταστήματος του Γκερσαίντ. Μολοντί όμως ο πίναξ αυτός έγινε μόνον και μόνον για να κερδίσει ο ζωγράφος λίγα χρήματα, θεωρείται ως ένα από τα καλύτερα έργα του Βαττώ και σήμερα είναι μαγαζιού του. Ο πίναξ αυτός παρίστανε το εσωτερικό του καταστήματος του Γκερσαίντ. Μολοντί όμως ο πίναξ αυτός έγινε μόνον και μόνον για να κερδίσει ο ζωγράφος λίγα χρήματα, θεωρείται ως ένα από τα καλύτερα έργα του Βαττώ και σήμερα είναι μαγαζιού του.

Και ο Βαττώ, ακόμη, ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος, ζωγράφιζε, όχι στη νεανική, αλλά στη γεροντική του ηλικία, έναν πίνακα κατά παραγγελία του καταστήματος κερσαίντ, ο οποίος τον ήθελε για να τον κρεμάσει πάνω από την πόρτα του μαγαζιού του. Ο πίναξ αυτός παρίστανε το εσωτερικό του καταστήματος του Γκερσαίντ. Μολοντί όμως ο πίναξ αυτός έγινε μόνον και μόνον για να κερδίσει ο ζωγράφος λίγα χρήματα, θεωρείται ως ένα από τα καλύτερα έργα του Βαττώ και σήμερα είναι μαγαζιού του.

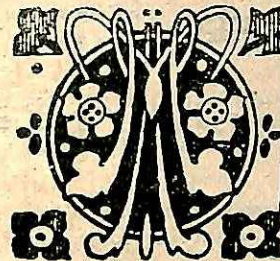
μας Γάλλος ζωγράφος, ζωγράφιζε, όχι στη νεανική, αλλά στη γεροντική του ηλικία, έναν πίνακα κατά παραγγελία του καταστήματος κερσαίντ, ο οποίος τον ήθελε για να τον κρεμάσει πάνω από την πόρτα του μαγαζιού του. Ο πίναξ αυτός παρίστανε το εσωτερικό του καταστήματος του Γκερσαίντ. Μολοντί όμως ο πίναξ αυτός έγινε μόνον και μόνον για να κερδίσει ο ζωγράφος λίγα χρήματα, θεωρείται ως ένα από τα καλύτερα έργα του Βαττώ και σήμερα είναι μαγαζιού του.

Αυτοί μεγάλοι ζωγράφοι, εκέριζαν επί χρόνια το ψωμί τους, ο ένας μάλιστα δολάκηρη τη ζωή του, ζωγραφίζοντας γελοιογραφίες: Ο Ντωμιέ και ο Σπίτσοιγκ. Ο Σπίτσοιγκ όμως, μόλις τα κέρδη του του επέτρεψαν, άφοσιωθή αποκλειστικώς στη ζωγραφική, εγκατέλειψε τη γελοιογραφία, πράγμα που ο δυστυχής δεν κατάφερε ποτέ. Υπάρχει μάλιστα ένα σχετικό ανέκδοτο, που δείχνει ένα σχετικά ανέκδοτο, που δείχνει πόσο εύχρηστοις θα ήσαν οι ζωγράφοι, ονόματι Κασάρ, του έδειξε το 1856 (ο Ντωμιέ ήταν τότε 46 ετών) μερικά γελοιογραφίες που είχε κάνει. «Δεν είναι κακές, είπε ο Ντωμιέ, αλλά, για όνομα του Θεού, γιχαί, τι τόσο νέος ζωγραφίζετε γελοιογραφίες! Και, επειδή ο νέος τον εκύριζε έκπληκτος, ο Ντωμιέ του πρόσθεσε: «Ένα μικρό χαμόγελο! Εκύριζε έκπληκτος, ο Ντωμιέ του πρόσθεσε: «Ένα μικρό χαμόγελο!

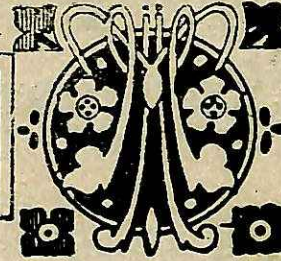
Σε νεώτερη εποχή, κατά την αρχή του αιώνα μας δηλαδή, άρχισαν να γίνονται της μόδας η καλλιτεχνική ρεκλάμες και ο Φράνς Στούμ, ο περιφημος Γερμανός ζωγράφος, ζωγράφιζε κατά την αρχή του σταδίου του πολυάριθμες ρεκλάμες αυτού του είδους. Επίσης και ο δικός μας, ο Γκρόζς ζωγράφιζε πολλές ρεκλάμες, καλλιτεχνικά διπλώματα και εικονογραφίες άκατα βιβλίων. Σήμερα, για τις καλλιτεχνικές ρεκλάμες έχουν ειδικευθεί ειδικοί σχεδιαστές, επίσης δε υπάρχουν και οι ειδικοί εικονογράφοι.

Και ο Βαττώ, ακόμη, ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος, ζωγράφιζε, όχι στη νεανική, αλλά στη γεροντική του ηλικία, έναν πίνακα κατά παραγγελία του καταστήματος κερσαίντ, ο οποίος τον ήθελε για να τον κρεμάσει πάνω από την πόρτα του μαγαζιού του. Ο πίναξ αυτός παρίστανε το εσωτερικό του καταστήματος του Γκερσαίντ. Μολοντί όμως ο πίναξ αυτός έγινε μόνον και μόνον για να κερδίσει ο ζωγράφος λίγα χρήματα, θεωρείται ως ένα από τα καλύτερα έργα του Βαττώ και σήμερα είναι μαγαζιού του.

Η ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΟΝ ΖΩΗ

ΚΟΛΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Τί πιστεύουν οι άγριοι της Πολυνησίας. Ένας άπειραντος κήπος γεμάτος φρούτα και λουλούδια. Ο Ίζουλού και η άλλες φυλές της Αφρικής. Ο παράδεισος των Έσκιμωων. Αιώνιο καλοκαίρι και αιωνία ημέρα. Όπου καλοί και κακοί πηγαίνουν αδιακρίτως στον παράδεισο. Η ευδαιμονία των Βουδδιστών. Τα ευρή του Μουσουλμανικού πα αείσου. Όπου η γυναίκες αποκλείονται από την Έδεμ. Ο Χριστιανικό, παραδείσος, κλπ.

Όπως στην αρχαιότητα, έτσι και σήμερα, κάθε λαός έχει και διαφορετική ιδέα για τον τόπο στον οποίο πηγαίνει ή ψυχή του ανθρώπου, όταν το θνητό του σώμα πάσσει να ζή.

Ο τόπος αυτός είναι σύμφωνα με την ιδέα που έχει κάθε λαός για τον ωραιότερο και ευτυχέστερο τρόπο του ζην, και ανταποκρίνεται με την ζωή την οποία διαγιγνέται κάτω στη γη. Έτσι οι άγριοι της νήσου Τόγκα της Πολυνησίας, οι οποίοι τρέφονται αποκλειστικώς σκεδόν με καρπούς και των οποίων η ενδυμασία τους αποτελείται από λουλούδια και από φύλλα, τον παράδεισο τους τον ονομάζουν Μπολτοτού. Ο παράδεισος αυτός είναι, όπως τον φανταζόμαστε, ένας άπειραντος κήπος, όπου ώριμάζουν τα ευχρόμια φρούτα και ανθούν τα ωραιότερα λουλούδια. Στον παράδεισο αυτόν άραμπ με πολεμική στολή για ένα καταστήμα αποικιακών!...

Αυτοί μεγάλοι ζωγράφοι, εκέριζαν επί χρόνια το ψωμί τους, ο ένας μάλιστα δολάκηρη τη ζωή του, ζωγραφίζοντας γελοιογραφίες: Ο Ντωμιέ και ο Σπίτσοιγκ. Ο Σπίτσοιγκ όμως, μόλις τα κέρδη του του επέτρεψαν, άφοσιωθή αποκλειστικώς στη ζωγραφική, εγκατέλειψε τη γελοιογραφία, πράγμα που ο δυστυχής δεν κατάφερε ποτέ. Υπάρχει μάλιστα ένα σχετικό ανέκδοτο, που δείχνει ένα σχετικά ανέκδοτο, που δείχνει πόσο εύχρηστοις θα ήσαν οι ζωγράφοι, ονόματι Κασάρ, του έδειξε το 1856 (ο Ντωμιέ ήταν τότε 46 ετών) μερικά γελοιογραφίες που είχε κάνει. «Δεν είναι κακές, είπε ο Ντωμιέ, αλλά, για όνομα του Θεού, γιχαί, τι τόσο νέος ζωγραφίζετε γελοιογραφίες! Και, επειδή ο νέος τον εκύριζε έκπληκτος, ο Ντωμιέ του πρόσθεσε: «Ένα μικρό χαμόγελο! Εκύριζε έκπληκτος, ο Ντωμιέ του πρόσθεσε: «Ένα μικρό χαμόγελο!

Αυτοί μεγάλοι ζωγράφοι, εκέριζαν επί χρόνια το ψωμί τους, ο ένας μάλιστα δολάκηρη τη ζωή του, ζωγραφίζοντας γελοιογραφίες: Ο Ντωμιέ και ο Σπίτσοιγκ. Ο Σπίτσοιγκ όμως, μόλις τα κέρδη του του επέτρεψαν, άφοσιωθή αποκλειστικώς στη ζωγραφική, εγκατέλειψε τη γελοιογραφία, πράγμα που ο δυστυχής δεν κατάφερε ποτέ. Υπάρχει μάλιστα ένα σχετικό ανέκδοτο, που δείχνει ένα σχετικά ανέκδοτο, που δείχνει πόσο εύχρηστοις θα ήσαν οι ζωγράφοι, ονόματι Κασάρ, του έδειξε το 1856 (ο Ντωμιέ ήταν τότε 46 ετών) μερικά γελοιογραφίες που είχε κάνει. «Δεν είναι κακές, είπε ο Ντωμιέ, αλλά, για όνομα του Θεού, γιχαί, τι τόσο νέος ζωγραφίζετε γελοιογραφίες! Και, επειδή ο νέος τον εκύριζε έκπληκτος, ο Ντωμιέ του πρόσθεσε: «Ένα μικρό χαμόγελο! Εκύριζε έκπληκτος, ο Ντωμιέ του πρόσθεσε: «Ένα μικρό χαμόγελο!

Σε νεώτερη εποχή, κατά την αρχή του αιώνα μας δηλαδή, άρχισαν να γίνονται της μόδας η καλλιτεχνική ρεκλάμες και ο Φράνς Στούμ, ο περιφημος Γερμανός ζωγράφος, ζωγράφιζε κατά την αρχή του σταδίου του πολυάριθμες ρεκλάμες αυτού του είδους. Επίσης και ο δικός μας, ο Γκρόζς ζωγράφιζε πολλές ρεκλάμες, καλλιτεχνικά διπλώματα και εικονογραφίες άκατα βιβλίων. Σήμερα, για τις καλλιτεχνικές ρεκλάμες έχουν ειδικευθεί ειδικοί σχεδιαστές, επίσης δε υπάρχουν και οι ειδικοί εικονογράφοι.

Και ο Βαττώ, ακόμη, ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος, ζωγράφιζε, όχι στη νεανική, αλλά στη γεροντική του ηλικία, έναν πίνακα κατά παραγγελία του καταστήματος κερσαίντ, ο οποίος τον ήθελε για να τον κρεμάσει πάνω από την πόρτα του μαγαζιού του. Ο πίναξ αυτός παρίστανε το εσωτερικό του καταστήματος του Γκερσαίντ. Μολοντί όμως ο πίναξ αυτός έγινε μόνον και μόνον για να κερδίσει ο ζωγράφος λίγα χρήματα, θεωρείται ως ένα από τα καλύτερα έργα του Βαττώ και σήμερα είναι μαγαζιού του.

τον μόλις κόψη κανείς έναν καρπό ή ένα λουλούδι, άμέσως φυτρώνει άλλο στη θέση του, όλα δε εκεί επάνω είναι ήρεμα και ειρηνικά.

Η ποικιλία πάλι φυλή των Ζουλού έχει φανταστή πολύ διαφορετικό τον παράδεισό της. Στον παράδεισο αυτόν κάθε ψυχή βόσκει τις αγέλες της σε καταπράσινα λειβάδια, τις άρμεγες και κάνει τυρί και βούτυρο. Επίσης η κυνηγετικές φυλές της Αφρικής έχουν την ιδέα ότι ο παράδεισος είναι ένας τόπος γεμάτος περίφημο κυνήγι, όπου κι' ο πιο άδελος κυνηγός σκοτώνει άφθονα θηράματα.

Χρώματα τους τόπους όπου πηγαίνουν ή ψυχές των δικαίων μετά θάνατον. Τα βιβλία των Βουδδιστών γράφουν: «Υπέρτος είναι ο παράδεισος. Ο ζέφυρος που περνάει πάνω από τις κορυφές των δένδρων σκορπίζει γύρω άγυλλία κι' ευδαιμονία. Τα κλαδιά, τα φύλλα, οι καρποί, όλα δονούνται από ευδαιμονία. Τα κύματα που χαιδεύουν τη χρυσή άμμουδιά σκορπίζουν και αυτά ευδαιμονία. Ευδαιμονία σκορπίζει το καλόγημα των γερανών, ευδαιμονία και η αγριόχηννα που πετάει στον άέρα».

Για τους Μωαμεθανούς πάλι ο παράδεισος είναι τόπος διασκεδάσεως. Σ' αυτόν όμως πηγαίνουν, όχι τόσο παλὺ οι άνθρωποι που έκαναν καλές πράξεις στη ζωή τους, όσο οι γενναίοι πολεμιστάι που έσφαξαν όσο πιο πολλούς άπίστους μπορούσαν εν όνματι του Μωάμεθ.

Οι μακάριοι λοιπόν Μουσουλμάνοι, όταν φθάσουν στον παράδεισό τους, βρίσκονται ξεπλωμένοι επάνω σε μαξιλάρια που λαμποκοπούν από χρυσάφι κι' από διαμάντια. Πίνουν οίκο κρασί μέσα σε ποτήρια που τα γεμίζουν πλάσματα αιωνίως νέα και ωραία. Το κρασί αυτό δεν ζαλίζει όσο κι' αν πηή κανείς, γιατί ένε συγκροσμένο με νερό από την περίφημη πηγή Ταμίν. Παντού είναι φυσημένες φοινικιές, γεμάτες καρπούς και ο λωτός πλημμυρίζει όλον τον τόπο. Τα πεντάμορφα Ουρή είναι άγνά και άσπιλα σαν τα μαργαριτάρια. Κάθε πιστός μπορεί να τα χαρή, αλλά έκείνα λούζονται μέσα στην πηγή Παμίν και έτσι ανακτούν πάλι την πρώτη τους άριότητα. Τα ευαία κελάρουν και τα πουλάκια κελάηδουν. Πουθενά δεν ακούονται λογαμίες ή μικρός λόγος. Παντού βασιλεύει ή ά

Καθώς βλέπετε, σε όλους τους άφελείς και άπολίτιστους αυτούς λαούς δεν γίνεται ούτε νύξια για άμοιή των δικαίων ή για τιμωρία των άδικων μετά θάνατον. Όλοι, καλοί και κακοί, βλέπουν στον άλλον κόσμο όλους τους πόθους τους να εκπληρώνονται και όλες τις ελπίδες τους να εκπληρώνονται. Επίσης κι' ή τρείς μεγάλες θεότητες του κόσμου, ο Βουδδισμός, ο Ισλαμισμός και ο Χριστιανισμός, ζωγραφίζουν με λαμπρά

χρώματα τους τόπους όπου πηγαίνουν ή ψυχές των δικαίων μετά θάνατον. Τα βιβλία των Βουδδιστών γράφουν: «Υπέρτος είναι ο παράδεισος. Ο ζέφυρος που περνάει πάνω από τις κορυφές των δένδρων σκορπίζει γύρω άγυλλία κι' ευδαιμονία. Τα κλαδιά, τα φύλλα, οι καρποί, όλα δονούνται από ευδαιμονία. Τα κύματα που χαιδεύουν τη χρυσή άμμουδιά σκορπίζουν και αυτά ευδαιμονία. Ευδαιμονία σκορπίζει το καλόγημα των γερανών, ευδαιμονία και η αγριόχηννα που πετάει στον άέρα».

Για τους Μωαμεθανούς πάλι ο παράδεισος είναι τόπος διασκεδάσεως. Σ' αυτόν όμως πηγαίνουν, όχι τόσο παλὺ οι άνθρωποι που έκαναν καλές πράξεις στη ζωή τους, όσο οι γενναίοι πολεμιστάι που έσφαξαν όσο πιο πολλούς άπίστους μπορούσαν εν όνματι του Μωάμεθ.

Οι μακάριοι λοιπόν Μουσουλμάνοι, όταν φθάσουν στον παράδεισό τους, βρίσκονται ξεπλωμένοι επάνω σε μαξιλάρια που λαμποκοπούν από χρυσάφι κι' από διαμάντια. Πίνουν οίκο κρασί μέσα σε ποτήρια που τα γεμίζουν πλάσματα αιωνίως νέα και ωραία. Το κρασί αυτό δεν ζαλίζει όσο κι' αν πηή κανείς, γιατί ένε συγκροσμένο με νερό από την περίφημη πηγή Ταμίν. Παντού είναι φυσημένες φοινικιές, γεμάτες καρπούς και ο λωτός πλημμυρίζει όλον τον τόπο. Τα πεντάμορφα Ουρή είναι άγνά και άσπιλα σαν τα μαργαριτάρια. Κάθε πιστός μπορεί να τα χαρή, αλλά έκείνα λούζονται μέσα στην πηγή Παμίν και έτσι ανακτούν πάλι την πρώτη τους άριότητα. Τα ευαία κελάρουν και τα πουλάκια κελάηδουν. Πουθενά δεν ακούονται λογαμίες ή μικρός λόγος. Παντού βασιλεύει ή ά

Καθώς βλέπετε, σε όλους τους άφελείς και άπολίτιστους αυτούς λαούς δεν γίνεται ούτε νύξια για άμοιή των δικαίων ή για τιμωρία των άδικων μετά θάνατον. Όλοι, καλοί και κακοί, βλέπουν στον άλλον κόσμο όλους τους πόθους τους να εκπληρώνονται και όλες τις ελπίδες τους να εκπληρώνονται. Επίσης κι' ή τρείς μεγάλες θεότητες του κόσμου, ο Βουδδισμός, ο Ισλαμισμός και ο Χριστιανισμός, ζωγραφίζουν με λαμπρά

χρώματα τους τόπους όπου πηγαίνουν ή ψυχές των δικαίων μετά θάνατον. Τα βιβλία των Βουδδιστών γράφουν: «Υπέρτος είναι ο παράδεισος. Ο ζέφυρος που περνάει πάνω από τις κορυφές των δένδρων σκορπίζει γύρω άγυλλία κι' ευδαιμονία. Τα κλαδιά, τα φύλλα, οι καρποί, όλα δονούνται από ευδαιμονία. Τα κύματα που χαιδεύουν τη χρυσή άμμουδιά σκορπίζουν και αυτά ευδαιμονία. Ευδαιμονία σκορπίζει το καλόγημα των γερανών, ευδαιμονία και η αγριόχηννα που πετάει στον άέρα».

Για τους Μωαμεθανούς πάλι ο παράδεισος είναι τόπος διασκεδάσεως. Σ' αυτόν όμως πηγαίνουν, όχι τόσο παλὺ οι άνθρωποι που έκαναν καλές πράξεις στη ζωή τους, όσο οι γενναίοι πολεμιστάι που έσφαξαν όσο πιο πολλούς άπίστους μπορούσαν εν όνματι του Μωάμεθ.

γάπη και ή ειρήνη. Το περίεργο είναι ότι στον Βουδδιστικό και στον Μωαμεθανικό παράδεισο δεν έχουν είσοδο ή γυναίκες! Αυτές θεωρούνται ως κατώτερα όντα, χωρίς ψυχή. Αλλοίμονο άλλωστε στον πιστό Μωαμεθανό με τις δεκαπέντε και είκοσι συζύγους του, αν τις συναντούσε όλες αυτές και στην άλλη ζωή! Όχι, κάλλισι θα γινόταν ο παράδεισος, αλλά κάτι χειρότερο!...

Αν σωθήσατε τώρα ένα Χριστιανό για την ιδέα που έχει για τον παράδεισο δεν θα ξέρη καλά-καλά τί να σας άπαντήσει. Η χριστιανική αντίληψη για την μετά θάνατον ζωή είναι πολύ άσπαστη. Η Καινή Διαθήκη δεν μας δίνει καθαρή εικόνα του παραδείσου.

Πιο θετική είναι ή ιδέα που έχουμε σχηματίσει για την Κόλασι, όπου όλοι οι κακοί πηγαίνουν μέσα στις φλόγες, και για την Δευτέρα Παρουσία, όπου κηθένας θα δώσει λόγο για τις πράξεις του. Το μόνο που γνωρίζουμε για τον Παράδεισο είναι ότι οι δικαίοι θα ζουν εκεί ευτυχισμένοι μαζί με τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ, κοντά στον θείο θρόνο του Υψίστου.

Όποσδήποτε όμως και αν έχη το πράγμα, κανένας δεν μπορεί να ζήσει χωρίς ελπίδα για την μετά θάνατον ζωή. Μπορεί βέβαια να λήη ο Βολταίρας: «Τό να γεννηθή κανείς εινε ήδη ένα έγκλημα που τιμωρείται με την ποινή του θανάτου», ύψηλότερα όμως είναι τα λόγια του Γκαίτε: «Είνε νεκροί και γι' αυτήν άκαμνη τη ζωή, όσοι δεν ελπίζουν σε καμμία άλλη!...»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ
Ο ΕΛΕΗΜΟΝ... ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ
Ο Λίστ ήταν όχι μόνο μεγάλος μουσουργός, αλλά και ευφύεστατος άνθρωπος. Την εποχή εκείνη ένας πολύ μέτριος πιανίστας έκανε μεγάλο θράυδο γύρω από τ' όνομά του. Μία μέρα ρώτησε κάποιος τον Λίστ:

— Δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, τί ιδέαν έχετε γι' αυτόν τον πιανίστα; Αίξτε τίποτα;

— Είνε πολύ έλεημων άνθρωπος! Επάντησε τότε χαμογελώντας ο μέγας μουσουργός. Πολύ έλεημων! Σ' αυτόν μπορεί να εφάρμοσθ κανείς Εθναρχικό ρητό, ότι «δεν γινώσκει ή δειξία του τί ποιεί ή άριστερά του!»

— Είνε πολύ έλεημων άνθρωπος! Επάντησε τότε χαμογελώντας ο μέγας μουσουργός. Πολύ έλεημων! Σ' αυτόν μπορεί να εφάρμοσθ κανείς Εθναρχικό ρητό, ότι «δεν γινώσκει ή δειξία του τί ποιεί ή άριστερά του!»

ΕΝΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΗΣ

ΓΡΑΚΧΟΣ ΜΠΑΜΠΕΦ

Η ταπεινή καταγωγή του. Ο γάμος του πατέρα του. Πώς έμαθε γράμματα και ξένες γλώσσες. Τα άσυστολα ψεύδη του. Πώς τον περιγράφει ένα έγγραφο της αστυνομίας. Η διαθήκη του πατέρα Μπαμπέφ. Γιατί ο Μπαμπέφ πήρε το όνομα Γράκχος. Η περιφρόνησή του προς το λαό. Γιατί άρχισε να μιλά τους άριστοκράτες. Μία περίεργη άλληλογραφία. Όπου εμφανίζεται ο κοινωνικός μεταρρυθμιστής.

ΗΟ την πιο μακρυνή αρχαιότητα ως σήμερα δεν υπήρξε, μπορεί να πη κανείς, εποχή κατά την οποία να μην παρουσιάστηκαν διάφοροι κοινωνικοί μεταρρυθμιστές. Αυτό συμβαίνει γιατί κανένα κοινωνικό καθεστώς δεν ικανοποιεί τους ανθρώπους, οι οποίοι διαρκώς θέλουν να βελτιώνουν την κατάσταση τους και τη ζωή τους. Ένας τέτοιος κοινωνικός μεταρρυθμιστής υπήρξε και ο Γράκχος Μπαμπέφ, ο οποίος έδρασε στη Γαλλία κατά την εποχή του Διευθυνρίου και, κατόπιν, επί Αυτοκρατορίας.

Ο Μπαμπέφ γεννήθηκε το 1760 σ' ένα χωριό της Γαλλίας, σε γονείς φτωχούς και ταπεινούς. Ο πατέρας του, που ήταν αρκετά μορφωμένος άνθρωπος, είχε περάσει μία αρκετά περιπετειώδη ζωή και, σε ηλικία εξήντα χρόνων είχε καταλήξει να παντρευτεί μία κοπέλλα σαράντα χρόνια μικρότερή του. Ο πατέρας του Μπαμπέφ, την εποχή που παντρεύτηκε, εργαζόταν ως απλός εργάτης στο φερόριο του Σαιν-Καντέν. Η γυναίκα του, έπλεκε νύχτα μέρα, μά και πάλιν μόλις τα κατάφερναν να ζήσουν, γιατί είχαν πολλά παιδιά.

Ο Μπαμπέφ ισχυρίζεται στα απομνημονεύματά του ότι οι γονείς του, λόγω της φτώχειας τους, δεν τον έστειλαν σε σχολείο και ότι έμαθε μόνος του να διαβάει μαζεύοντας τις εφημερίδες που εύρισκε στο δρόμο. Η αλήθεια σχετικά είναι ότι του έμαθε τα πρώτα γράμματα κάποιος δάσκαλος που χωριού του και ότι κατόπιν έμαθε μόνος του Γερμανικά, Λατινικά και Μαθηματικά.

Όταν έγινε δεκαεφτά χρόνων προσελήφθη στην υπηρεσία ενός άριστοκράτου, ο οποίος τον συμπάθησε και τον έκανε έμπιστό του.

«Είχα — γράφει ο Μπαμπέφ στα απομνημονεύματά του — τότε ώμορφο πρόσωπο και καλλιτά κατανόηση, στα όποια η γυναίκα του αφεντικού μου αγαπούσε να βάζει κορδέλλες».

Στο σημείο αυτό όμως ο Μπαμπέφ λείπει ψέματα, γιατί ιδού πώς περιγράφεται λίγα χρόνια αργότερα σε ένα αστυνομικό έγγραφο, το οποίο είναι πισυνάρτη στο ένταλμα συλλήψεως που εξέδωσε εναντίον του, κατόπιν μιας πλαστογραφίας, την οποία είχε διαπραχθεί:

«Μέτρον άναστημα, μάλλον κοντό, καλλιτά κομμένα στρογγυλά και ελα-

χοντα στο μέτωπο, καλλιτά και φρύδια μαύρα (και όχι καστανόξανθα), πρόσωπο ισχνό, γυνώμενο και όχτρο, μορφή πρόστυχη και ύπουλη. Η συνήθης περιβολή του είναι μία μακρά γκριζα ζακέττα και ένα παντελόνι του ίδιου υφάσματος και χρώματος».

Δεν είναι γνωστό γιατί έφυγε ο Μπαμπέφ από το σπίτι του άριστοκράτου, ο οποίος τόσο τον συμπάθησε και του όποιο η γυναίκα στέλιζε με κορδέλλες τα μαλλιά του. Ο ίδιος δεν μάς το λέει. Πάντως από ένα γράμμα του προς τον πατέρα του μάθαίνουμε τι λίγο άργότερα, στα 1780, τον προσέλαβε κάποιος κ. Ουλν στην υπηρεσία του, με μισθό τρία φράγκα τον μήνα!

«Δεν ένε βέβαια, έγραψε στον πατέρα του ο Μπαμπέφ, σπουδαίος ο μισθός μου, μα προς το παρόν δεν μπορούσα να βρω καλύτερη θέση. Η κατάσταση στις μου δεν είναι περιφνητή, όταν όμως σκέπτομαι τη δική σας, λησμονώ τη δική μου κατάσταση και την βρίσκω πολύ καλή».

Σαν τον γεωργό του παραμυθιού, όταν έννοιωσε να προσεγγίζει ο θάνατος του, ο πατέρας του Μπαμπέφ εκάλυσε τα παιδιά του και τους είπε: — Σας αφήνω τον πιο πολύτιμο θησαυρό που μπορεί ν' αφήσει πατέρας στα παιδιά του: τους «βίους των Ενδόξων Άνδρών» του Πλουτάρχου.

«Ας προσπαθήσει λοιπόν ο καθείς σας να μιλήσει στη ζωή του με όποιον από τους μεγάλους αυτούς άνδρες της αρχαιότητας βρήκατε πιο αξιοθαύμαστο».

Όσο για μένα, εκείνος με τον όποιον θα ήθελα πιο πολύ να μιλήσω είναι ο Γάιος Γράκχος, έστω και αν επρόκειτο, όπως εκείνος, να θυσιασθώ για την ελευθέρια των πατριών μου».

«Ορκισθήτε, λοιπόν, στο ξίφος αυτό, το όποιο ποτέ δεν άτιμάστηκε, να μην εγκαταλείψετε ποτέ τα συμφέροντα του λαού και να χυ-

σετε και την στενή σταγώνα του αματόσ σας για να τον φωτίσετε και να υπερασπίσετε τα παραγνωρισμένα συμφέροντά του!»

Είπε τάχα αληθινά το περιστατικό αυτό, ή ψεύτικο, όπως όλα σχεδόν όσα γράφει για τον έαυτό του ο Μπαμπέφ; Άγνωστο! Όπως όμως και αν έχη το πράγμα, γεγονός είναι ότι στην επιθανάτιο κλίνη του πατέρα του ορκίστηκε να εργασθώ για τη γενική ευτυχία και ότι τότε έπηρε και το συμβολικό όνομα Γάιος Γράκχος. Όστόσο, επειδή ακόμα δεν είχε έλθει η ώρα να σκεφθώ για τη γενική ευτυχία των άλλων, σκεπτότανε εν τώ μεταξύ για τη δική του ευτυχία.

Το 1782, έκοι δύο μόλις χρόνια, ο Μπαμπέφ παντρεύτηκε την Άννα Βικτωρία Λανγκλέ, τέσσερα χρόνια μεγαλύτερή του, καμαριέρα μιας άριστοκράτιδας.

Με τον γάμο του αυτόν έπηρε και μερικά μεροτή και έτσι η οικονομική του κατάσταση έβελτιώθηκε κάπως. Έφυγε από την υπηρεσία του κ. Ουλν και άρχισε να κάνει επί πληρωμή καταμετρήσεις οικοπέδων και να επιβλέπει αν οι εργάτες εκτελούσαν τις υποχρεώσεις έναντι των γαιοκτημόνων των γειών, μεταχειριζόμενος εναντίον των διάφορα πειστικά μέσα, ενώ απεναντίας προς τους ευγενείς έφερε με τον δουλικότερο τρόπο.

«Κόρνε, έγραφε σε μία επιστολή του προς κάποιον άριστοκράτη, του όποιο άπαριθμούσε προηγούμενως όλους τους τίτλους και τα προτερήματα, το ελατήριον που μου δίνει το θάρρος να πάσω την πέννα και να σας προσφέρω τα ταπεινότατα σέβη μου, θα σας φανεί ίσως αρκετά αξιοπρόσχημο».

Την εποχή εκείνη η Άκαδημία του Άρράς έπροκέρκε έναν διαγωνισμό με θέμα: αν θα ήτο συμφέρον να ευνοηθούν οι όράμοι της Γαλλίας και να φυτευθούν με δένδρα προσδοφάρα. Ο Μπαμπέφ έστειλε τότε ένα εκτενές σπαστο υπόμνημα επί του θέματος αυτού, κάπως άργά όμως, γι' αυτό και αποκλείσθη από τον διαγωνισμό. Η διατήρησή του, όστόσο, ήρεσε πολύ στην γερμανική της Άκαδημίας του Άρράς, ο όποιος σε έγραψε ένα κο-

νέριο: άρεται λές και ένώθηκαν για να άποτελέσουν το κορύφωμα της ψυχικής καλωσύνης που τον χαρακτηρίζει...» κλπ.

Και το γράμμα συνεχίζεται σε τρεις ακόμη σελίδες στον ίδιο αυτόν τόνο, έναν τόνο, ο όποιος ώστόσο έπειτα, γιατί ο άριστοκράτης άμέσως τον άπευθύνετο, προσέλαβε άμέσως τον Μπαμπέφ στην υπηρεσία του. Στην θέση αυτή όμως έφερετο ίταμώς ο Μπαμπέφ, γιατί έφέρετο ίταμώς προς τους άλλους υπαλλήλους: του γαιοκτημόνος. Προσέλθηκε τότε στην υπηρεσία ενός άλλου άριστοκράτου, του ντε Καστέγια, τον όποιον έπίσης πολύ γρήγορα δυσχερέστη, γιατί και πάλιν φέρθηκε περιφρονητικά προς τους άλλους υπαλλήλους. Δεν ήθελε να τρώγη μαζί τους στην κουζίνα.

«Αν δεν μπορούτε, κύριε να τρώτε με το προσωπικό μου, του έγραφε ο ντε Καστέγια, και δεν βρήτε να τρώτε πουθενά άλλου στο χωριό, παρατήρητε από την ιδέα ότι μπορείτε να εξακολουθήσετε να μένετε στην υπηρεσία μου. Όχι γιατί δεν θα καταδεχόμουν να γευματίζω μαζί σας στο ίδιο τραπέζι. Τέτοια ιδέα δεν πέρασε ποτέ απ' το νού μου. Μα η γυναίκα μου και εγώ θέλουμε να τρώμε μόνοι...»

Άμα έλαβε την έπιστολή αυτή του προϊσταμένου του, ο Μπαμπέφ, θέλοντας και μή, υπεχώρησε. Γύρισε στο σπίτι του ντε Καστέγια και εξακολούθησε να τρώγη με το άλλο προσωπικό. Από τότε όμως ρίζωσε βαθιά του ένα μίσος κατά των άριστοκρατών, το όποιο εξέσπασε αργότερα κατά την Έπανάσταση.

Και όμως δεν είχε κανένα λόγο να είναι παρανομενόμενος από την τύχη του. Είχε άρχισε τη ζωή του, χωρίς κανένα σκεδόν εφόδιο και σε ηλικία είκοσι έπτα χρόνων ήταν οικογενειάρχης, με δύο παιδιά και έκέρδιζε αρκετά χρήματα. Στις παραμονές μάλιστα της Γαλλικής Έπανάστασης, κατά το 1787 και 1788, ο Μπαμπέφ άνοιξε δικό του γραφείο, στο όποιο άπασχολούσε είκοσι υπαλλήλους.

Παρ' όλες εν τούτοις τις επαγγελματικές άσχολίες του, ο Μπαμπέφ έβρισκε τον καιρό να καταγίνεται και με ζητήματα ξένα προς το επάγγελμά του. Τον ένδιεφεραν ιδιαίτέρως τα φιλοσοφικά, τα πολιτικά και τα κοινωνικά ζητήματα.

Την εποχή εκείνη η Άκαδημία του Άρράς έπροκέρκε έναν διαγωνισμό με θέμα: αν θα ήτο συμφέρον να ευνοηθούν οι όράμοι της Γαλλίας και να φυτευθούν με δένδρα προσδοφάρα. Ο Μπαμπέφ έστειλε τότε ένα εκτενές σπαστο υπόμνημα επί του θέματος αυτού, κάπως άργά όμως, γι' αυτό και αποκλείσθη από τον διαγωνισμό. Η διατήρησή του, όστόσο, ήρεσε πολύ στην γερμανική της Άκαδημίας του Άρράς, ο όποιος σε έγραψε ένα κο-

λακευτικότατο γράμμα. Ο Μπαμπέφ, ένθουσιασμένος, άπάντησε και η άλληλογραφία ένσυνείδητα σ' ένα φιλικό και έχάρδιο τόνο. Συχνά μάλιστα ο γραμματέας επέβαλλε στον Μπαμπέφ έρωτήσεις για διάφορα θέματα. Τον έρωτούσε έξαφνα: «Ο εύαισθητός άνθρωπος είναι πιο εύτυχής στην κοινωνία ή ο άπαθής;» Η: «Η άγάπη της πολυτελείας που παρατηρείται σήμερα είναι άποτέλεσμα των κοινωνικών συνθηκών ή του πολιτικού κατεστήματος;»

Σε όλες αυτές τις έρωτήσεις ο Μπαμπέφ άπάντησε με εκτενέστατα γράμματα, στα όποια υπήρχαν βαθείες και πρωτότυπες σκέψεις και ένδιαφέρουσες παρατηρήσεις.

Άλλοτε πάλιν ο γραμματέας του έστειλε διάφορα ποιήματα που υπεβάλλοντο στην Άκαδημία του Άρράς και ζητούσε τη γνώμη του επί αυτών. Μία μέρα του έστειλε και μερικά ποιήματα, κάπως τολμηρά και έλεύθερα. «Είπε ποιήματα, επρόσθετε έ άλλους γραμματέες, που δεν μπορούν να διαβαστούν μπροστά σε κυρίες με λεπτό γούστο». Και ο Μπαμπέφ με λεπτό γούστο: «Ω, άγαπητέ μου φίλε, πόσο άδικο έχετε! Μα ακριβώς αυτά τα ποιήματα άρέσουν στις γυναίκες!»

Είπε αλήθεια ότι ο γραμματέας είχε ύπ' όψη του τις μαζεμένες και ντροπικές επαρχιώτισσες, ενώ ο Μπαμπέφ τις καμπόνηρες Παριζιάδες, που όσο πιορότερο ήταν ένα βιβλίο, τόσο περισσότερο τις τραβούσε.

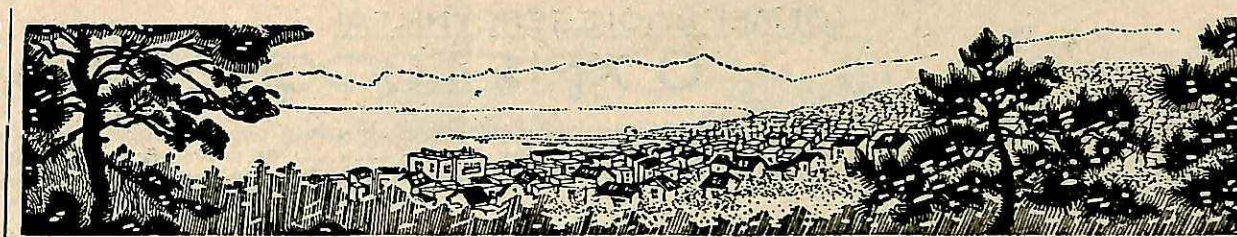
Η άλληλογραφία αυτή συνεχίστηκε αρκετόν καιρό, όταν έξαφνα μία μέρα ο Μπαμπέφ επρότεινε στην Άκαδημία του Άρράς, ως θέμα διαγωνιστικής, ζητούσε πραγματικώς σ' όλη της τη ζωή το καλύτερο και για να τώρη έγινε τυχερώτικα, δολοφόνος και συνωμώτης. Τέλος βρήκε την άθνασία που γόρευε στη φιλολογία. Διάφοροι συγγραφείς την άποθανάτισαν στα μυθιστορήματά τους.

Το ίδιο έμβλημα είχε διαλέξει και η κυρία ντε Σταέλ, που κι' αυτής η ζωή ήταν έξ ίσου άνήσυχη με τη ζωή της Κορσινίας. Όταν την έξώρισαν από τη Γαλλία, στο χαρτί που έγραφε τα γράμμάτα της για τους εν Γαλλία φίλους της είχε ζωγραφισμένο ένα χελιδόνι και από κάτω τη νοσταλγική έπιγραφή «Invideo» (Πάω το ζήλευω!)

— Άπάντησις πληρωμένη

Κατά την βασιλεία Λουδοβίκου του ΙΔ' κατεβιόκοντο αυστηρά οι προτεστανταί και μεγάλοι αριθμός από αυτούς είχε ριχτή στις διάφορες φυλακές της Γαλλίας. Ο Άγγλος πρέσβης παρουσιάσθηκε τότε στον βασιλέα της Γαλλίας και ζήτησε έξ όνόματος της Κυβερνήσεώς του, την άπελευθέρωση των κρατουμένων. Ο Λουδοβίκος όμως δεν άκουσε με πολύ μεγάλη προθυμία την παρακληση αυτή του πρεσβευτού.

Τί θα έλεγε, ρώτησε τον πρέσβη, ο βασιλέας της Άγγλίας, αν του ζητούσα εγώ ν' άπελευθέρωση τους καταδικασμένους του Νιούγκαιρη; Η δικαιολογία όμως αυτή του βασιλέως δεν έσπέρθηκε πουθενά, γιατί οι φυλακισμένοι προτεστανταί ήταν έντελώς άφογοι ήθικώς και το μόνο έχλημά τους ήταν πώς δεν ήταν καθολικοί το θρήσκειο, ενώ οι κατοι-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Το χελιδόνι ως έμβλημα

Πολλές ιστορικές γυναίκες έτρεφαν εξαιρετική άγάπη προς τα χελιδόνια, τα όποια μάλιστα είχαν και ως έμβλήματά τους. Βσιί η κυρία Σαδινιέ, η περιφημή Γαλλική συγγραφέας, είχε ζωγραφίσει στο οικόσημό της ένα χελιδόνι κι' από κάτω είχε γράψει το ρητόν «Le froid me chasse» (Η ψυχρότης με διώχνει). Την ψυχρότητα αυτή χωρίς άλλο θα την βοήθη η ευγενική αυτή άριστοκράτις μόνα στον άτυχη γάμο της, γιατί αργότερα βρήκε στον έρωτα όση φωτιά ποθούσε η καρδιά της. Η θερμές προτάσεις γάμου του Τυρενύ, του πρίγκηπου Κοντί και του Φουκέ, οι όποιοι ένειρεύτηκαν να την κάνουν σύζυγό τους, ασφαλώς θα την ικανοποίησαν για την ψυχρότητα του πρώτου σύζυγου της.

Επίσης κι' η βασίλισσα Κορσινία της Σουηδίας είχε ως έμβλημά της το χελιδόνι με το ρητόν «En cherchant mieux» (Ζητώντας το καλύτερο). Η Σουηδία Άθνα, όπως την άποκαλούσαν οι σοφοί διανοητές, ζητούσε πραγματικώς σ' όλη της τη ζωή το καλύτερο και για να τώρη έγινε τυχερώτικα, δολοφόνος και συνωμώτης. Τέλος βρήκε την άθνασία που γόρευε στη φιλολογία. Διάφοροι συγγραφείς την άποθανάτισαν στα μυθιστορήματά τους.

Το ίδιο έμβλημα είχε διαλέξει και η κυρία ντε Σταέλ, που κι' αυτής η ζωή ήταν έξ ίσου άνήσυχη με τη ζωή της Κορσινίας. Όταν την έξώρισαν από τη Γαλλία, στο χαρτί που έγραφε τα γράμμάτα της για τους εν Γαλλία φίλους της είχε ζωγραφισμένο ένα χελιδόνι και από κάτω τη νοσταλγική έπιγραφή «Invideo» (Πάω το ζήλευω!)

Το περίφημο αυτό χαλί ανήκει στο είδος «Δουσανσέρν» και το σχέδιό του άποτελείται από είκοσι μενταλιόν, στο καθένα των όποιων βρισκείται ένα μυαυμένο λουλούδι διαφορετικού σχεδίου και χρώματος.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΡΜΟΝΙΑ

Τα αρμόνια είναι ελληνική εφεύρεση. Το πρώτο μουσικό όργανο αυτού του είδους, που έρηρησιμοποίηθη στη Γαλλία, ήταν δώρον του Αυτοκράτορος της Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντίνου του Κορνηλιού προς τον βασιλέα της Γαλλίας Πιπίνου. Άργότερα έστάλη και στον Καρολόμαγνο ένα αρμόνιο ως δώρον, από την Κωνσταντινούπολη. Έννοείται ότι τα αρμόνια αυτά δεν μπορούν να συγκριθούν κατά το σχήμα και κατά την άποψη με τα σημερινά. Τα αρμόνια υπό την σημερινή μορφή τους κατασκευάσθηκαν για πρώτη φορά το 1312 από έναν Γερμανό, στη Βενετία. Το πρώτο αρμόνιο με παντάλ κατασκευάσθηκε από τον Χ. Ντρομππεργκ στη Μαχεντία, το τελευταίο όμως δέ στην τελειοποίησή του το έδωσε ο Κρίστιαν Φόρνερ κατά τον δέκατο έκτο αιώνα.

και του Νιούγκαιρη ήταν όλοι κακοποιοί του χειροτέρετου είδους και κακούργοι.

Ο Άγγλος πρέσβης τότε, ο όποιος δεν έτρωγε άχυρα, άπάντησε με έλαφρά ειρωνία στον βασιλέα:

— Μεγαλειότατε, ο ύψηλός μου κύριος ασφαλώς θα έκτελούσε την παράκλησή σας, αν του έζητούσατε την άπελευθέρωση των καταδικασμένων του Νιούγκαιρη, με την δικαιολογία ότι είναι άδελφοί σας εν τη πίστει!...

— Τα κακά της Πανδώρας

Ο καρδινάλιος Γκαρντίλ, καθηγητής του νεαρού πρίγκηπου του Πεδεμοντίου, ο όποιος έγινε αργότερα βασιλεύς της Σαρδηνίας, έζητούσε μία μέρα στον ύψηλό μνηστή του τον μύθο της Πανδώρας.

— Όλα τα κακά, ύψηλότατε, του έλεγε, που υπάρχουν στον κόσμο ή-

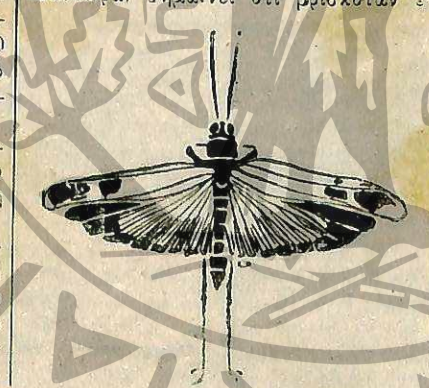
σαν κλεισμένα μέσα στην καταραμένη πύλη της Πανδώρας και σκορπίστηκαν στη γή όταν εκείνη θέλησε να την άνοίξη.

Ο πρίγκηψ τον άκούσε με προσοχή.

— Ήταν στ' αλήθεια όλα τα κακά κλεισμένα εκεί μέσα; ρώτησε σε λίγο ο ένα χαμόγελο αμφιβολίας.

— Βεβαίως, είπε ο καθηγητής.

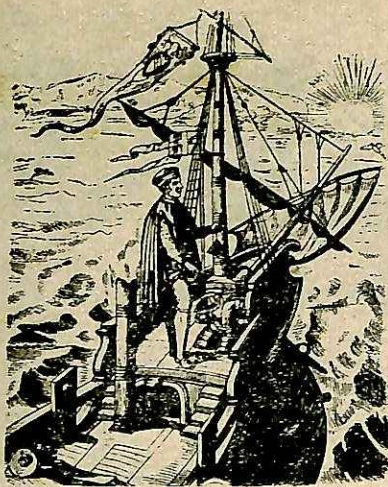
— Αυτό είναι άπολύτως άδύνατον, διεμαστούρησε τότε ο πρίγκηψ. Γιατί η Πανδώρα άνοιξε από περιέργεια το κουτί. Η περιέργεια είναι κι' αυτή ένα κακό και για να έπηρεάσει την Πανδώρα, σημαίνει ότι βρισκόταν έ-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ

Η νεανική ηλικία του Κολόμβου. Η μανία των ταξιδιών και των εξερευνήσεων. Η πρώτη του άποψη. Στη Γένοβα και στην Πορτογαλία. Ο Φερδινάνδος και η Ισαβέλλα της Καστίλλης. Η πρώτη εξερεύνηση. Η ανακάλυψη των Αντιλλών. Ραδιουργίες και συκοφαντίες. Ο Κολόμβος υπό δυνάμει. Το ελπιφόρο τέλος του, κλπ.

Προς την Αμερική

Τώρα που η διάφορες εξερευνητικές αποστολές διασχίζουν την υφήλιο από άκρη σ' άκρη και προς όλα τα ανεξερεύνητα σημεία της, άλλη προς τον Νότιο Πόλο και άλλη προς τον Βόρειο, άλλη προς το Θιβετιό και άλλη προς τα παρθένα δάση της Βραζιλίας και το άρχαιο Κράτος των Ινκάζ, άλλη στην Παγωμένη Σιβηρία και άλλη στη Σαχάρα και την Κεντρική Αφρική, δεν θα ήταν άσκοπο να θυμηθούμε τους μεγάλους εξερευνητές των αιώνων, εκείνους στον οποίον οφείλουμε κατά μέγα μέρος ή σημερινή πρόοδος και η ευημερία της ανθρωπότητας, τον Χριστόφορο Κολόμβο.

Ο Κολόμβος γεννήθηκε το 1435 στη Γένοβα της Ιταλίας. Από μικρό παιδάκι τον κατείχε η μανία των ταξιδιών και των περιηγήσεων και γι' αυτό περνούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας του στην προκυμαία της μεγάλης αυτής ναυτικής πόλεως, περιεργαζόμενος τα καράβια και ακούγοντας τις αφηγήσεις των ναυτικών και πρό πάντων τις συζητήσεις τους για τις νέες χώρες που είχαν ανακαλύψει εκείνη την εποχή οι Πορτογάλοι θαλασσοπόροι και κουρσάροι κατά μήκος των ακτών της Αφρικής.

Όταν ο Κολόμβος έγινε έφηβος, χωρίς στήν ενίσχυση δύο θείων του πλοίαρχων, ναυπήγησε ένα καράβι και, επί πενήτε-έξη χρόνια έκανε τον κουρσάρο για λογαριασμό της Δημοκρατίας της Γένοβας, καταδιώκων τα καράβια των Βενετσάνων, των Άλγερινών και των Μαυριτάνων.

Οι δικοί του όμως, στους οποίους δεν άρεσε η τυχοδιωκτική του ζωή, τον επέλεξαν να γυρίσει και να καθήσει ήσυχος στη Γένοβα. Ο Κολόμβος όμως άκουσε όχι τόσο γιατί δεν ήθελε να τους δυσαρεστήσει, αλλά γιατί ήθελε να επιδοθεί σε μελέτες. Ήταν δε εξαιρετικά φιλομαθής. Καθ' όλη τη διάρκεια της κουρσάρικης ζωής του, μόλις του έμεινε λίγη ώρα αναπαύσεως, κλεινόταν μέσα στην καμπίνα του και μελετούσε μαθηματικά, γεωγραφία και φυσική. Όταν ξαναγύρισε και εγκαταστάθηκε πάλι στη Γένοβα, άρχισε να μαθαίνει από τον διάσημο Φλωρεντινό γεωγράφο Τζοαννέλι καρπογραφία, να μελετά τις ανακαλύψεις του μεγάλου Βενετσάνου εξερευνητή Μάρκο Πόλο, ο οποίος κινούντας τον γύρο της Αφρικής είχε φθάσει ως τις Ινδίες και ά-

Ο Κολόμβος στη φυλακή

πληκτο.

Ο Κολόμβος τότε απεπάνθη στον βασιλέα της Πορτογαλίας Ιωάννη 2ον, ο οποίος ήταν τρυφερά φιλόδοξος. Έκείνος τον δέχθηκε με ευμένεια και άκουσε με προσοχή το σχέδιό του. Αλλά, αντί ν' αναθέσει την επιχείρησή στον Κολόμβο, έστειλε έναν από τους δικούς του ναυτικούς να βοηθή τον δρόμο των Ινδιών δια του Ατλαντικού, ενώ εν τω μεταξύ ξεγελούσε τον Κολόμβο με διάφορες αβολές, ως ότου έπειτα από δύο μήνες ο Πορτογάλος ναυτικός γύρισε άπρακτος και δήλωσε στον βασιλέα τον ότι η επιχείρησή εκείνη ήταν σωστή τρέλλα.

Οργισμένος τότε για την δολία συμπεριφορά του βασιλέως, ο Χριστόφορος Κολόμβος έφυγε από τη Λισαβόνα και πήγε στους βασιλείς της Καστίλλης και της Αραγωνίας, τον Φερδινάνδο και την Ισαβέλλα. Αλλά

κι' αυτόι στην αρχή δεν έδωσαν καμιά σημασία στην πρότασή του. Έπειτα ο Κολόμβος περιπλανιόταν έξω-όλοκληρα χρόνια, φάγοντας να βοηθή την προστασία που του χρειαζόταν για να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Τέλος ο Φερδινάνδος και η Ισαβέλλα, μετά την έλωση της Γρανάδας που την κατείχαν οι Μαυριτανοί, ενθουσιασμένοι για τη νίκη τους εκείνη, αποφάσισαν να δεχθούν την πρότασή του Κολόμβου. Τού εξώπλισαν τρία πλοία, τού έδωσαν τροφές για πολλούς μήνες και τον εφοδίασαν με ένα διάταγμα, που τού ανέθετε την εξουσία να προαρτηρή στην Ισπανία

Όταν τα καράβια του έφτασαν στο Πάλο, ο λαός τον υποδέχθηκε με έλλαν ενθουσιασμό. Η πορεία του από το Πάλο ως την Καστίλλη, όπου έμειναν οι βασιλείς, ήταν μία συνεχής θριαμβευτική αποδέσμευση. Ο Φερδινάνδος και η Ισαβέλλα τον δέχθηκαν καταγορημένους και, έπειτα από μερικές εβδομάδες, τού εξώπλισαν περισσότερα και μεγαλύτερα πλοία για να συνεχίσει τις εξερευνήσεις του.

Την φορά αυτή ο Κολόμβος διηγήθηκε τον στόλο του νοτιότερα και ανακάλυψε τας νήσους Καραίβους, την Μαρτινίκα, την Γκουανταλούπη και το Πορτορικό. Έπειτα ξαναγύρισε στην Αϊτή, που ήταν το ευνουμένον του νησι. Εκεί όμως είδε ότι το φρούριο που είχε κτίσει και η φρουρά που είχε άρσει, είχαν γίνει άφαντα. Οι άνθρωποι της φρουράς κακομεταχειρίζονταν πολύ τους Ιθαγενείς οι οποίοι μια νύχτα ώρμησαν αιφνιδιαστικά εναντίον τους, τούς έσφαξαν και γράμψαν το φρούριο.

Ο Κολόμβος τότε έκτισε δεύτερο φρούριό πιο όχρρό και άφησε μεγαλύτερη φρουρά υπό την αρχηγία του αδελφού του Ντιέγο. Έπειτα προώρρησε και ανακάλυψε την νήσο Ζαμάικα. Γυρίζοντας πάλι στην Αϊτή, βρήκε εκεί και τον άλλον αδελφό του, τον Βαρβολοαίο, ο οποίος εν τω μεταξύ είχε έλθει από την Ισπανία με άλλους συντρόφους.

Εν τω μεταξύ όμως πολλοί φθονοροί αντίζηλοι του στην Ισπανία, τον διεβάζαν στους βασιλείς και υποκινούσαν και τα πληρώματά του να στασιάσουν εναντίον του.

Τότε ο Κολόμβος ξαναγύρισε στην Ισπανία για να ξεκαθαρίσει τη θέση του. Στην Αδλή τον δέχθηκαν με μεγάλη ψυχρότητα και γι' αυτό ο εξε-

ρευνητής, πιεραμένος κι' απογοητευμένος, αποσύρθηκε για ένα χρόνο στην έρημιά. Στο τέλος όμως ο Φερδινάνδος ανεγνώρισε πως τον είχε άδικήσει, τον ξαναφώνησε κοντά του και τού έδωσε νέα μέσα, αφθονότερα, για να κάνει και τρίτη εξερεύνηση. Έτσι, στις 30 Μαΐου 1498, ο Χριστόφορος Κολόμβος ξεκίνησε για το τρίτο εξερευνητικό του ταξίδι. Αυτή τη φορά ανακάλυψε τη νήσο της Αγίας Τριάδας, στις εκβολές του Ορεκόνου και αποδιδόσθηκε για πρώτη φορά και στην κυρίως Αμερικανική ήπειρο, στη χώρα που ονομάστηκε κατόπιν Κολομβία. Έπειτα ξαναγύρισε στην Αμερική, είδε ότι χάρις στην πρωτοβουλία του αδελφού του, είχε κτισθεί μια ολόκληρη μικρή πόλη, ο Άγιος Δομίνγκος. Η πλεονεξία όμως και ο φθόνος έκανε τους πρώτους Ισπανούς αποίκους να τρώγανται μεταξύ τους. Ο Κολόμβος, για ν' αποκαταστήσει τότε την τάξη, έμοιρασε σ' όλους εξ ίσου την γη και τους Ιθαγενείς, καθιερώνοντας έτσι για πρώτη φορά την σκλαβιά των Ιθαγενών στους Λευκούς.

Αυτό όμως έδωσε λαβή σε νέες ραδιουργίες και ο Φερδινάνδος, σπών ο ποίο έλεγαν ότι ο Κολόμβος έτρεψε τη φιλοδοξία να γίνει βασιλεύς των νέων κτήσεων, έστειλε στην Αϊτή κάποιον αόλικό Μποδαντίλα να ιδή τί συμβαίνει.

Ο Μποδαντίλα, μόλις έφθασε στον Άγιο Δομίνγκο, χωρίς να ενεργήσει καμιά εξέταση, διέταξε να ρίξουν τον μεγάλο εξερευνητή αλυσσοδεμένον στο κύτος ενός πλοίου και να τον πάνε έτσι στην Ισπανία. Στο δρόμο ο πλοίαρχος, συμπονώντας τον Κολόμβο, πήγε στο κελλί του και θέλησε να του βγάλει τις αλυσίδες. Έκείνος όμως δεν τον άφησε.

«Άφησε, τού είπε... Καλύτερα να πάω αλυσσοδεμένος στην Ισπανία για να μάθω η Ευρώπη πως με αντιμειλούν...»

Όταν έφθασε στην Ισπανία, ο Φερδινάνδος τον απεφώνησε μόνον γιατί είδε ότι η εναντίον του κατήγοριές ήταν άδαισμες, αλλά επειδή δεν τον χρειαζόταν πια, άρχισε να τον φέρει με μεγάλη ψυχρότητα.

Ο Κολόμβος τότε, αποκαρδιωμένος από την άχαριστία, αποτραβήχθηκε στο Βαλλαντιόλιν της Ισπανίας, 3. που και πέθανε στις 20 Μαΐου 1506 σε ηλικία 71 ετών. Το σώμα του μετεφέρθη πρώτα στον Άγιο Δομίνγκο και έπειτα στην Αδάνα, όπου ετάφηκε μέσα στον καθεδρικό ναό.

Η άτυχία του όμως τον κατεδίωξε ακόμη και μετά τον θάνατό του, γιατί η νέα ήπειρος, την οποία ανακάλυψε, δεν έπρεπε τ' ονομά του, αλλά τ' όνομα του Φλωρεντινού εξερευνητού Άμερικού Βεσπούτσι, ο οποίος, πέντε χρόνια μετά τον Κολόμβο, από το 1497—1503, έταξίδευσε στην Αμερική και, όταν γύρισε στην Ευρώπη, έδημοσίευσε διάφορες γεωγραφικές και άλλες πληροφορίες γι' αυτήν.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις απόλυτως ικανοποιητικήν τιμήν παλαιά περιοδικά και εφημερίδας. Γράψατέ μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Λέκτα 7, Αθήνας.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο στρατάρχης Ναρθαξ, λίγη ώρα πριν πεθάνη, ερωτήθηκε από τον ιερέα, ο οποίος είχε πάει να τον εξομολογήσει, αν συγχωρούσε τους εχθρούς του.

— Δέν έχω εχθρούς, απάντησεν υπερήφανα ο στρατάρχης.

— Πώς αυτό; ρώτησε ξαφνιασμένος ο ιερέας.

— Τους έστουφέρισα όλους!...

Κάποιος ερώτησε μια μέρα τον ιστορικό της Ελληνικής Επανάστασης και υιόν του διασήμου μουσουργού Μένδελσον:

— Ποιό νομίζετε ότι είναι το εφημερότερο από τα έργα του πατέρα σας;

— Εγώ, απάντησε αυτός με απλόττητα.

Ο μέγας πολιτικός της Αυστρίας Μέττερνιχ ήταν μανιωδώς συλλέκτης αυτογράφων.

Κάποτε παράγγειλε στον εν Παρισίους πρεσβευτήν της Αυστρίας να ζητήσει και από τον περίφημο κριτικό της εποχής Ιούλιο Ζανέν εν' αυτόγραφο, για να τ' ο βάλει στη συλλογή του.

Ο Ζανέν τού έγγραψε τότε τα εξής: «Ο υποφαινόμενος δηλώνω ότι έλαβα από τον κ. Μέττερνιχ είκοσι πέντε υποτιλίτες κρασιού Γιοχάνεσμου, για τις οποίες και τον εύχαριστώ θερμά».

«Ι ο ο λ ι ο ς Ζ α ν έ ν».

Ο Μέττερνιχ, μόλις έλαβε τ' αυτόγραφο, έπευσε να στείλει στον Ζ. Ζυπνο κριτικό τις υποτιλίτες, καθώς και τις εύχαριστίες του.

— Εγώ κάμει κ' εγώ κλασικές σπουδές, υπολόγω όμως πως δεν τολμά να αναμετρηθώ με τον Κλεμαντώ.

Την ημέρα που πήγαμε μαζί να παραδώσουμε στον στρατάρχη Ζόρο τ' ιεραρχική ράβδο, τ' έμασα κυριολεκτικώς εμπρός στην πολυμάθεια του συντρόφου μου... Θέλεγε κανείς πως έχει ζήσει στην εποχή του Δημοσθένους.

Πραγματικώς ο Κλεμαντώ λατρεύει την αρχαιότητα.

Τ' ο σάλονι που δέχονται τους φί-

λους του, ήταν γεμάτο από κομψοτεχνήματα αρχαίας Ελληνικής τέχνης. Συγχρόνως λογοτέχνας πολύ σπανίως διάβαζε. Η μοναδική του σχεδόν πνευματική τροφή ήταν οι Αδελφές Φώρ ένας συντάκτης της «Αδελφής» έτρεφε να τον παρακαλέσει να γράφει κανένα σχετικό άρθρο, τον εύρισκε που διάβαζε τον «Ομηρο»...

Και όταν ο συντάκτης τού είπε τί τον ήθελε, ο Κλεμαντώ τού απάντησε: — Και ήταν ανάγκη, καυμένη, να με χωρίσεις έτσι απότομα από την... Ναυσικά!...

— Να σου πω, φίλε μου. Δέν μ' όρεσκον καθόλου οι Γερμανοί. Όταν λοιπόν παρατήρησα ότι όλοι οι Γερμανοί κουβαλιώνται κάθε καλοκαίρι

στη Γαλλία, συλλογίστηκα πως η καλύτερη μέθοδος για να πάγω ν' τους βλέπω είναι να πηγαίνω εγώ στη Γερμανία.

— Ένα πρωί στο «Και-ντ' Ορσάν» ο Πουανκαρέ έλεγε σ' ένα φίλο του πολιτευτή:

— Εγώ κάμει κ' εγώ κλασικές σπουδές, υπολόγω όμως πως δεν τολμά να αναμετρηθώ με τον Κλεμαντώ.

— Τηρούδες όμως άλλους. Και γι' αυτό σήμασε έρχομαι ν' απευθυνθώ στον γιατρό Κλεμαντώ...

— Μίλα τότε... Είσαι άρρωστος, ω-ραία... Τί αισθάνεσαι;

— Μια παράξενη κομμάρα.

— Εργάσου.

— Και μια ανυπόφορη ανία.

— Άντια, είπες; Τότε όταν μιλάς στο δικαστήριο, φρόντισε να μ' ην... άκους τούς λόγους σου!

— Τότε για να... ξεκουρασθώμε έμεις! τού φώναζε ο Κλεμαντώ.

— Πιθανόν, απάντησε ο Φευντώ. Γιατί όμως τότε, καυμένη, δέν άλλό-ζεις τ'... νερό τού μπάνιου σου;

— Δέν έχω εχθρούς, απάντησεν υπερήφανα ο στρατάρχης.

— Πώς αυτό; ρώτησε ξαφνιασμένος ο ιερέας.

— Τους έστουφέρισα όλους!...

Κάποιος ερώτησε μια μέρα τον ιστορικό της Ελληνικής Επανάστασης και υιόν του διασήμου μουσουργού Μένδελσον:

— Ποιό νομίζετε ότι είναι το εφημερότερο από τα έργα του πατέρα σας;

— Εγώ, απάντησε αυτός με απλόττητα.

Ο μέγας πολιτικός της Αυστρίας Μέττερνιχ ήταν μανιωδώς συλλέκτης αυτογράφων.

Κάποτε παράγγειλε στον εν Παρισίους πρεσβευτήν της Αυστρίας να ζητήσει και από τον περίφημο κριτικό της εποχής Ιούλιο Ζανέν εν' αυτόγραφο, για να τ' ο βάλει στη συλλογή του.

Ο Ζανέν τού έγγραψε τότε τα εξής: «Ο υποφαινόμενος δηλώνω ότι έλαβα από τον κ. Μέττερνιχ είκοσι πέντε υποτιλίτες κρασιού Γιοχάνεσμου, για τις οποίες και τον εύχαριστώ θερμά».

«Ι ο ο λ ι ο ς Ζ α ν έ ν».

Ο Μέττερνιχ, μόλις έλαβε τ' αυτόγραφο, έπευσε να στείλει στον Ζ. Ζυπνο κριτικό τις υποτιλίτες, καθώς και τις εύχαριστίες του.

— Εγώ κάμει κ' εγώ κλασικές σπουδές, υπολόγω όμως πως δεν τολμά να αναμετρηθώ με τον Κλεμαντώ.

Την ημέρα που πήγαμε μαζί να παραδώσουμε στον στρατάρχη Ζόρο τ' ιεραρχική ράβδο, τ' έμασα κυριολεκτικώς εμπρός στην πολυμάθεια του συντρόφου μου... Θέλεγε κανείς πως έχει ζήσει στην εποχή του Δημοσθένους.

Πραγματικώς ο Κλεμαντώ λατρεύει την αρχαιότητα.

Τ' ο σάλονι που δέχονται τους φί-

λους του, ήταν γεμάτο από κομψοτεχνήματα αρχαίας Ελληνικής τέχνης. Συγχρόνως λογοτέχνας πολύ σπανίως διάβαζε. Η μοναδική του σχεδόν πνευματική τροφή ήταν οι Αδελφές Φώρ ένας συντάκτης της «Αδελφής» έτρεφε να τον παρακαλέσει να γράφει κανένα σχετικό άρθρο, τον εύρισκε που διάβαζε τον «Ομηρο»...

Και όταν ο συντάκτης τού είπε τί τον ήθελε, ο Κλεμαντώ τού απάντησε: — Και ήταν ανάγκη, καυμένη, να με χωρίσεις έτσι απότομα από την... Ναυσικά!...

— Να σου πω, φίλε μου. Δέν μ' όρεσκον καθόλου οι Γερμανοί. Όταν λοιπόν παρατήρησα ότι όλοι οι Γερμανοί κουβαλιώνται κάθε καλοκαίρι

στη Γαλλία, συλλογίστηκα πως η καλύτερη μέθοδος για να πάγω ν' τους βλέπω είναι να πηγαίνω εγώ στη Γερμανία.

— Ένα πρωί στο «Και-ντ' Ορσάν» ο Πουανκαρέ έλεγε σ' ένα φίλο του πολιτευτή:

— Εγώ κάμει κ' εγώ κλασικές σπουδές, υπολόγω όμως πως δεν τολμά να αναμετρηθώ με τον Κλεμαντώ.

— Τηρούδες όμως άλλους. Και γι' αυτό σήμασε έρχομαι ν' απευθυνθώ στον γιατρό Κλεμαντώ...

— Μίλα τότε... Είσαι άρρωστος, ω-ραία... Τί αισθάνεσαι;

— Μια παράξενη κομμάρα.

— Εργάσου.

— Και μια ανυπόφορη ανία.

— Άντια, είπες; Τότε όταν μιλάς στο δικαστήριο, φρόντισε να μ' ην... άκους τούς λόγους σου!

— Τότε για να... ξεκουρασθώμε έμεις! τού φώναζε ο Κλεμαντώ.

— Πιθανόν, απάντησε ο Φευντώ. Γιατί όμως τότε, καυμένη, δέν άλλό-ζεις τ'... νερό τού μπάνιου σου;

— Δέν έχω εχθρούς, απάντησεν υπερήφανα ο στρατάρχης.

— Πώς αυτό; ρώτησε ξαφνιασμένος ο ιερέας.

— Τους έστουφέρισα όλους!...

Κάποιος ερώτησε μια μέρα τον ιστορικό της Ελληνικής Επανάστασης και υιόν του διασήμου μουσουργού Μένδελσον:

— Ποιό νομίζετε ότι είναι το εφημερότερο από τα έργα του πατέρα σας;

Η χορεύτρια Φάνυ Έλσαλερ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Η ώραίες γυναίκες της νεωτέρας εποχής. Η ώραία Έλληνισ κόμησσα Ποτόκα. Η καμαριέρα που έγινε λαίδη. Τι συνέβη όταν έβγαλε δίσκο στην εκκλησία η κυρία Ρεκαμιέ. Η ώραίες χορεύτριες Μάτα Χάρι και Κλεώ ντε Μερόντ. Η Ίνδη χορεύτρια που θριαμβεύει σήμερα στο Παρίσι, κλπ.

της βασιλίσσης Καρολίνας. Έτσι η φτωχή κόρη της καμαριέρας έγινε μεγάλη κυρία. Ο μεγαλύτερος όμως θρίαμβός της ήταν η κατάκτησις της καρδιάς του μεγάλου Άγγλου ναυάρχου Νέλσωνος.

Αρκετή ομοιότητα με τη ζωή της Λαίδης Χάμιλτον παρουσιάζει η ζωή της κομίσσης Σοφίας Ποτόκα. Η ώραία αυτή γυναίκα, η οποία ήταν Έλληνικής καταγωγής, μολονότι ανήκε σε πρώτης τάξεως οικογένεια, ήταν πτωχή και έγινε δυο φορές στη ζωή της αντικείμενο αγораπωλήσις. Την πρώτη φορά την πούλησε η μητέρα της σ' έναν Άγγλο ευγενή, τον κόμητα Βίττε, τη δε δεύτερη φορά την πούλησε ο ίδιος ο σύζυγός της κόμης Βίττε για 2 εκατομμύρια δοκάκια στον Πολωνό κόμητα Ποτόκα, ο οποίος και την έκανε γυναίκα του. Ο δεύτερος σύζυγός της την έλατρευε όσο σπανίως λατρεύει ένας άνδρας μία γυναίκα και για χάρη της έκανε ένα θαυμάσιο πάρκο γύρω από το ανάκτορό του. Το πορτραίτο της κομίσσης Ποτόκα προκαλεί τον θαυμασμό όλων εκείνων που το βλέπουν στο μουσείο του Μονάχου. Έτσι μία ώραία Έλληνίδα έλαμψε σε ξένες χώρες με την ωμορφιά της και εξακολουθεί ακόμα και σήμερα να θαυμάζεται.

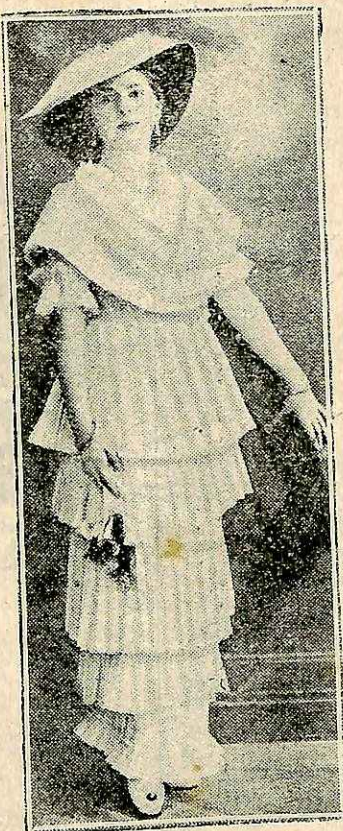
Σύγχρονη, σχεδόν με τις δυο αυτές περίφημες γυναίκες υπήρξε και η ονομαστή τόσο για την ωμορφιά της, όσο και για το πνεύμα της Γαλλίδα Ίουλιέττα Ρεκαμιέ. Η ωμορφιά της κυρίας Ρεκαμιέ είχε το ξεχωριστό χαρακτηριστικό ότι εκ πρώτης όψεως ήταν μάλλον έλκυστική παρά έκθαμβωτική. Όσο περισσότερο όμως την έβλεπε κανείς, τόσο περισσότερο ώραία του φαινόταν. Τότε άρχισε να διακρίνει όλα της τα χαρίσματα, τον θαυμάσιο λαμό της, το λευκό δέρμα της, το κομψό ευλόγιστο σώμα της, τα καστανά κατσαρά μαλλιά της, τη λεπτή κανονική της μύτη, το νεανικό της πρόσωπο. Ήταν τέτοια η ωμορφιά της, ώστε όταν κάποια φορά την παρεκάλεσαν να αναλάβει μία Κυριακή να ενεργήσει έναν φιλανθρωπικό έργο στην εκκλησία του Αγίου Ρώη, η εκκλησία γέμισε σε τέτοιο σημείο από κόσμο, ώστε πολλοί σκαρφάλω-

σαν επάνω στους πολυεταίους, στους αμβώνας και στα προσκυνητάρια, μόνον και μόνον για να ιδούν τη θεία Ίουλιέττα, την ώρα που θα περνούσε μέσα από τον κόσμο, ζητώντας από τον καθέναν την εισφορά του. Το ποσό που μαζεύτηκε από αυτόν τον έργο, έφθασε σε είκοσι χιλιάδες χρυσά φράγκα. Ήταν τόση η φήμη της, ώστε η εικόνα της κυκλοφορούσε σε κάρτες, ενώ εκείνη ζούσε ακόμα, σε όλον τον κόσμο. Ο Γερμανός ποιητής Σαμυσώ διατείνεται μάλιστα ότι είχε δη ένα αντίτυπο που είχε κυκλοφορήσει και εις την Κίνα ακόμα!

Η γοητεία, την οποία εξακούσαν όλες αυτές η γυναίκες που αναφέραμε παραπάνω, ωφείλετο αποκλειστικώς και μόνον εις την ωμορφιά τους και στα πνευματικά τους χαρίσματα.

Τώρα θα μιλήσουμε για ώραίες γυναίκες, η οποίες μαζί με την ωμορφιά τους συνεδύαζαν μία τέχνη, και μάλιστα την τέχνη εκείνη που επιδεικνύει περισσότερο από κάθε άλλη την σωματική ωραιότητα μιας γυναίκας, το χορό. Στην περίπτωση αυτή η γοητεία είναι διπλή. Η Φάνυ Έλσαλερ υπήρξε η πρώτη από τις γυναίκες που ανήκουν σ' αυτήν την κατηγορία. Η ζωή της και το στάδιό της ήταν γεμάτα με όλων των συναδέλφων της.

Η χορεύτρια Μάτα Χάρι που τουφεκίστηκε κατά τον πόλεμο ως κατάσκοπος

Όλες η ιέρειες της Τερψιχόρης κάνουν από την παιδική τους ηλικία ξεχωριστή εντύπωση για την κομψότητά τους και τη χάρη των κινήσεών τους, εμφανίζονται δε για πρώτη φορά στη σκηνή ενός μικρού επαρχιακού ή συνοικιακού θεάτρου, θριαμβεύουν και γεμίζουν το παμείον του διευθυντού, γίνονται γνωστές και ανεβάζουν στις σκηνές μεγαλειτέρων θεάτρων. Δοξάζονται όλοένα και περισσότερο και μαζεύουν αμύθητα ποσά. Μάλιστα, με την ηλικία, πέφτουν γρήγορα στην αφάνεια, αν δεν φροντίσουν εγκαίρως να κάνουν έναν καλό γάμο. Κάθε μία έχει και την ειδικότητά της. Η Έλσαλερ θαυμάζεται για τις πικρόλεπτες της και τους ακρόβατους της, η ώραία Ισπανίδα Οτερό με τους Ισπανικούς χορούς της, η άτυχη Μάτα Χάρι, η οποία έτολμα στήν κατά τον Παγκόσμιο πόλεμο από

Η Ίνδη χορεύτρια Γκαγιάρντ

ΟΙ ΙΕΡΟΙ... ΨΥΛΛΟΙ

Καθώς αναφέρει κάποιος Εβραπαίος περιηγητής, υπάρχει ένα μέρος των Ινδιών, όπου οι κάτοικοι τρέφουν μεγάλο σებაσμό... στους ψύλλους! Εκεί κοντά μάλιστα βρίσκεται ένα ιερό σπήλαιο, όπου ξαπλώνονται οι πιστοί δόλογοι για να προσφέρουν το αίμα τους, στα άχροστα αυτά ζώδια. Έν γένει οι ψύλλοι σ' αυτά τα μέρη αποτελούν πραγματικό μαρτύριο για τους φτωχούς χωριάτες, ιδίως τις γυναίκες, η οποίες δεν τολμούν να τις πειράξουν, γιατί φοβούνται μήν τις τιμωρήσει ο Θεός για την ασέβειά τους.

Η ώραία Έλληνισ κόμησσα Ποτόκα

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΑΡΙΘ. 28)

Το Γερμανικό λογάριον ΚΡΙΤΣΕΝΕΡ

ΝΑΤΥΡ ΜΟΡΤ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΕΚΕΤΤΙ

Ο περίεργος πρόλογος των «Μεταθανάτιων». Ολίνδος Γουερρίνι και Λορέντζος Στεκέττι. Μία συγκινητική ιστορία που ανακαταώνει την Ιταλία. Τα ποιήματα του φθαικού νέου. Η δραματική περιγραφή του θανάτου του. Η καταπληκτική επιτυχία των «Μεταθανάτιων». Όπου αποκαλύπτεται η αλήθεια. Η μήνις των σπουδαιότερων κριτικών. Άλλες φιλολογικές άπατες, κλπ.

Στο περασμένο φύλλο σας αναφέραμε μερικές από τις σπουδαιότερες φιλολογικές άπατες που έγιναν κατά χείρους από διαφόρους επιτηδευμένους εις βάρος του κοινού και ή όποιες αργότερα ανακαλύφθηκαν. Συνεχίζουμε και σήμερα την ενδιαφέρουσα αυτή διήγηση και ερχόμεθα σ' ένα άλλο φιλολογικό σκανδαλό που, όταν εξεγράφη, προκάλεσε πραγματική αναστάτωση στους λογοτεχνικούς κύκλους όλης της Ευρώπης. Πρόκειται για τα ποιήματα του γνωστού Ιταλού Στεκέττι, μερικά των οποίων έχουν μεταφρασθή και στην Ελληνική πρό ετών, και που θεωρούνται μοναδικά στο είδος των. Αλλ' ως πρόοι με τη σειρά τα γεγονότα.

Κατά το 1876 εδόθη στη Βονωνία της Ιταλίας ένας τούος ποιημάτων με τον τίτλο «Μεταθανάτια» και με έναν έκπλητο πρόλογο. Τον πρόλογο αυτόν τον είχε γράψει κάποιος Ολίνδος Γουερρίνι ό οποίος, μεταξύ των άλλων, έλεγε τα εξής για τον ποιητή, του οποίου είχε συλλέξει και εκδώσει τούς στίχους:

«Ο Λορέντζος Στεκέττι ήταν πρώτος εξαδέλφος μου και εγεννήθηκε το 1845 σε κάποιο άστικο χωριό της περιφέρειας Φόλι. Πολύ μικρός έχασε τον πατέρα του και μόλις πέντε ετών έμεινε όρφανός κι απ' τη μητέρα του. Επειδή δεν είχε κανέναν άλλον συγγενή, τον έπλεε υπό την προστασία του ό πατέρας μου και ανέλαβε να λίστα να τον σπουδάση. Εγώ είχα συνδεθί στενά μαζί του απ' την καιρό που παρακολουθούσαμε μαζί νομικά στο Πανεπιστήμιο της Βονωνίας. Επεράσαμε μαζί μια χρυσή ζωντήρη ζωή και διατηρήσαμε πάντα τη φιλία μας. Σε λίγον καιρό πήρε το δίπλωμά του κι εγκαταστάθηκε δικαστικά στη Βονωνία. Ήξακολουθήσαμε να βλέπομαστε συχνά. Μία μέρα θυμάμαι, καθώς είχα πάει να τον επισκεφθώ στο δωμάτιό του, άρχισε να μου διαβάζει μερικά ποιήματά του. Οι στίχοι έκείνοι μου φάνηκαν καλοί και τον παρακίνησα να τους εκδώση σε βιβλίο. Έκείνος όμως μου απάντησε απεισιδημένος ότι αυτή ή φροντίδα θάπερφε σε μένα αργότερα, μετά το θάνατό του. Αλλοίμονο όμως! Το άσσιο αυτό έμελλε να γίνει σε λίγον καιρό πραγματικότητα. Τόν ίδιο χειμώνα ό Στεκέττι έκαμε την πρώτη αίμψυξή. Στην άρχή μάς έκρυβε από νεροπή το είδος της αρρώστιας του κι έτσι, όταν σε λίγο έμαθαμε πως ήταν φθισικός, έδοκίμασαμε μία όδυνηρή έκπληξη. Αυτός όμως δεν φαινόταν να δίνει σημασία στην κατάσταση της υγείας του κι εξακολουθούσε την ζωή του, όπως πρώτα. Ήγχε ύπστατη στο πεπρωμένο του κι αίσθανόταν για όλα πλήρη άδιαφορία. Όταν πάλι κάναμε λόγο για την αρρώστια του, αυτός δεν άδειαζε καμμία στενοχωρία. Οι φίλοι του δεν παρατηρούσαν απάνω του καμμία μεταβολή. Ήγχε γίνε μονάχα λιγότερο φαιδρός από

πριν, και πολλές φορές, καθώς γελούσε, σταματούσε απότομα το γέλιο του και βυθίζόταν σε μία θλιβερή συλλογή. Για πολλά πράγματα που άγαπούσε πριν, αίσθανόταν τώρα άδιαφορία. Η ψυχή του φαινόταν άρωστημένη. Οι γιατροί του είχαν συστήσει να πάη στη Νεάπολη, που εινε το τελευταίο καταφύγιο των προχωρημένων φυματικών. Η άγώνια του ήταν αφάνταστη. Έβλεπε τη ζωή του του φεύγει σιγά-σιγά και καταλαβαί

να ήταν πολύ βαρύς. Φαίνεται πως είχε βαρεθί πια τη ζωή του κι ήθελε να πεθάνη. Μία μέρα έλαβα ένα τηλεγράφημα, με το οποίο με προσκαλούσε επείγοντως κοντά του. Την άλλη μέρα έφυγα για το χωριό του και, φθάνοντας εκεί, τον έβρηκα πεσμένο στο κρεβάτι να παλεύη απεγνωσμένα με το θάνατο. Όλη τη νύχτα ξαγρύπνησα στο γραφείο του. Έδω κι εκεί έθρησα στίχους του άτου που φεύγει σιγά-σιγά και καταλαβαί

Ο Στεκέτι

νετο από μία βαθεία απελπισία. Ωστόσο προσπαθούσε πάντα να ξεγελάη τον εαυτό του, μολονότι εγγώριζε πως δεν του έμενε καμμία έλπιδα. Η κατάσταση του τη μία μέρα παρουσιάζε κάποια βελτίωση και την άλλη χειροτέρευσε. Βασανίστηκε έτσι μ' αυτή την άδυσχόνη άρκετον καιρό. Επειδή όμως το κλίμα της Νεάπολης τον έπειραζε, αναγκάστηκε να γορήσει πίσω στη Βονωνία. Η άσθενεια πια τον είχε καταβάλει για καλά. Ήταν γλωφύς, άδυνατος, καμπουριασμένος και φαινόταν σαν γέρος. Οι γιατροί τον έσυμβούλευσαν τότε να πάη στην Πίζα, αλλά εκείνος αποφάσισε να πάη στη Βονονία, όπου της πατρίδας του, όπου ό χειμώνας έκείνη τη χρό

να ήταν πολύ βαρύς. Φαίνεται πως είχε βαρεθί πια τη ζωή του κι ήθελε να πεθάνη. Μία μέρα έλαβα ένα τηλεγράφημα, με το οποίο με προσκαλούσε επείγοντως κοντά του. Την άλλη μέρα έφυγα για το χωριό του και, φθάνοντας εκεί, τον έβρηκα πεσμένο στο κρεβάτι να παλεύη απεγνωσμένα με το θάνατο. Όλη τη νύχτα ξαγρύπνησα στο γραφείο του. Έδω κι εκεί έθρησα στίχους του άτου που φεύγει σιγά-σιγά και καταλαβαί

ζουσε το παράθυρο για να ιδή τον ήλιο. Μά την ήμερα εκείνη ό ούρανός ήταν συννεφιασμένος κι ούτε μία άχτίδα δεν έφτανε στο κρεβάτι του έτοιμοθνήσπου. Κατά τις δυό το άπογευμα μ' έπιασε έξαφνα απ' το χέρι. Ένοιωθα τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν σιγά-σιγά. Πέθανε στην άγκαλιά μου χωρίς σπασμούς, σαν ένα πουλί. Ό τάφος του βρίσκεται στο νεκροταφείο του χωριού του, κάτω από ένα κυπαρίσσι. Στην επιτάφια πλάκα δεν εινε γραμμένα παρά τ' όνόμα του και ή χρονολογία του θανάτου του.

Η θλιβερή και καλογεγραμμένη αυτή ιστορία, ή οποία, όπως είπαμε, δημοσιεύθηκε ως πρόλογος στα ποιήματα του Στεκέττι, πιστεύθηκε απ' όλον τον κόσμο και προέξησε μεγάλη συγκίνηση. Η περιπέτεια της ζωής και ό τραγικός θάνατος του νεκρού ποιητού προκάλεσαν τη γενική συμπάθεια του κοινού. Γι' αυτό και τα τραγούδια του διαδόθηκαν άπληστα κι επανέθηκαν απ' όλους. Η κοινική αγνωριμία όμοιόμοια το εξαίρετικό τάλαντο του νεκρού, ό ποιος, αν δεν πέθαινε τόσο νέος, θα αποτελούσε μια παγκόσμια δόξα της Ιταλίας.

Μετά την καταπληκτική όμως επιτυχία, ή οποία είχε αντίκτυπο και στο έξωτερικό, το κοινόν δεν άρχισε να πληροφορηθή ότι ποιητής των «Μεταθανάτιων» δεν ήταν ό Λορέντζος Στεκέττι, πρόσωπο, έντελώς αναστατικό, αλλά ό προκρίσιμος αυτός Ολίνδος Γουερρίνι.

Ο Γουερρίνι αυτός καταγόταν απ' τη Βονωνία, ήταν ένας έντιμος οικογενειαρχής κι εργαζόταν ως βιβλιοπλάστης. Ο πούος κόσμος, μόλις πληροφορηθήκε το έκπνο κόλπο του γιγνήσεως, εξαπλάγη βέβαια, αλλά σκεπτόταν γι' αυτόν την ίδια όπως πρώτα εκτιμού. Δεν συνέδη όμως το ίδιο και με τούς σπουδαιότερους κριτικούς της εποχής, οι όποιοι το πήραν το ζήτημα προσωπικό κι έγραψαν δυσμενέστατα άρθρα εναντίον του, ζητώντας εκ των υστέρων να μειώσουν την άναμφισβήτητη αξία του. Τότε ό Γουερρίνι αναγκάστηκε να εκδώση με το πρώτο όνομα και δεύτερη συλλογή, ή οποία περιελάμβανε στυρικά ως επί το πλείστον ποιήματα, αναφερόμενα στους άσπόνδους επικριτές του.

Στόν τόμο αυτόν προσέτασε έναν άρεκά μεγάλο πρόλογο, δια το οποίο άπαντούσε στους άντιπάλους του και άνασχεόταζε τα επιγεγραμμά του. Τελειώνοντας, αναφέρουμε και δυό τρεις άκόμα φιλολογικές άπατες. Ο Προσπερ Μερμέ έδοκίμασε ένα δράμα ως ανήκον εις κάποιον φανταστικό συγγραφέα. Επίσης ό Βόντερεμπος εξέδωκε τούς στίχους της άνοπάρτου Γαλλίδος ποιητριάς ντε Σαρόβιλ, ή οποία έζησε δέθον κατά τον 15ον αιώνα. Τέλος ό περιφημος Φάμπρ ντ' Ολίβιε έόγαλε σε βιβλίο μερικά τραγούδια του, τα όποια παρουσιάζε ως μεταφράσεις απ' την Προβηγκιανή γλώσσα!...

Μα την ήμερα εκείνη ό ούρανός ήταν συννεφιασμένος κι ούτε μία άχτίδα δεν έφτανε στο κρεβάτι του έτοιμοθνήσπου. Κατά τις δυό το άπογευμα μ' έπιασε έξαφνα απ' το χέρι. Ένοιωθα τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν σιγά-σιγά. Πέθανε στην άγκαλιά μου χωρίς σπασμούς, σαν ένα πουλί. Ό τάφος του βρίσκεται στο νεκροταφείο του χωριού του, κάτω από ένα κυπαρίσσι. Στην επιτάφια πλάκα δεν εινε γραμμένα παρά τ' όνόμα του και ή χρονολογία του θανάτου του.

Η θλιβερή και καλογεγραμμένη αυτή ιστορία, ή οποία, όπως είπαμε, δημοσιεύθηκε ως πρόλογος στα ποιήματα του Στεκέττι, πιστεύθηκε απ' όλον τον κόσμο και προέξησε μεγάλη συγκίνηση. Η περιπέτεια της ζωής και ό τραγικός θάνατος του νεκρού ποιητού προκάλεσαν τη γενική συμπάθεια του κοινού. Γι' αυτό και τα τραγούδια του διαδόθηκαν άπληστα κι επανέθηκαν απ' όλους. Η κοινική αγνωριμία όμοιόμοια το εξαίρετικό τάλαντο του νεκρού, ό ποιος, αν δεν πέθαινε τόσο νέος, θα αποτελούσε μια παγκόσμια δόξα της Ιταλίας.

Μετά την καταπληκτική όμως επιτυχία, ή οποία είχε αντίκτυπο και στο έξωτερικό, το κοινόν δεν άρχισε να πληροφορηθή ότι ποιητής των «Μεταθανάτιων» δεν ήταν ό Λορέντζος Στεκέττι, πρόσωπο, έντελώς αναστατικό, αλλά ό προκρίσιμος αυτός Ολίνδος Γουερρίνι.

Ο Γουερρίνι αυτός καταγόταν απ' τη Βονωνία, ήταν ένας έντιμος οικογενειαρχής κι εργαζόταν ως βιβλιοπλάστης. Ο πούος κόσμος, μόλις πληροφορηθήκε το έκπνο κόλπο του γιγνήσεως, εξαπλάγη βέβαια, αλλά σκεπτόταν γι' αυτόν την ίδια όπως πρώτα εκτιμού. Δεν συνέδη όμως το ίδιο και με τούς σπουδαιότερους κριτικούς της εποχής, οι όποιοι το πήραν το ζήτημα προσωπικό κι έγραψαν δυσμενέστατα άρθρα εναντίον του, ζητώντας εκ των υστέρων να μειώσουν την άναμφισβήτητη αξία του. Τότε ό Γουερρίνι αναγκάστηκε να εκδώση με το πρώτο όνομα και δεύτερη συλλογή, ή οποία περιελάμβανε στυρικά ως επί το πλείστον ποιήματα, αναφερόμενα στους άσπόνδους επικριτές του.

Στόν τόμο αυτόν προσέτασε έναν άρεκά μεγάλο πρόλογο, δια το οποίο άπαντούσε στους άντιπάλους του και άνασχεόταζε τα επιγεγραμμά του. Τελειώνοντας, αναφέρουμε και δυό τρεις άκόμα φιλολογικές άπατες. Ο Προσπερ Μερμέ έδοκίμασε ένα δράμα ως ανήκον εις κάποιον φανταστικό συγγραφέα. Επίσης ό Βόντερεμπος εξέδωκε τούς στίχους της άνοπάρτου Γαλλίδος ποιητριάς ντε Σαρόβιλ, ή οποία έζησε δέθον κατά τον 15ον αιώνα. Τέλος ό περιφημος Φάμπρ ντ' Ολίβιε έόγαλε σε βιβλίο μερικά τραγούδια του, τα όποια παρουσιάζε ως μεταφράσεις απ' την Προβηγκιανή γλώσσα!...

Μα την ήμερα εκείνη ό ούρανός ήταν συννεφιασμένος κι ούτε μία άχτίδα δεν έφτανε στο κρεβάτι του έτοιμοθνήσπου. Κατά τις δυό το άπογευμα μ' έπιασε έξαφνα απ' το χέρι. Ένοιωθα τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν σιγά-σιγά. Πέθανε στην άγκαλιά μου χωρίς σπασμούς, σαν ένα πουλί. Ό τάφος του βρίσκεται στο νεκροταφείο του χωριού του, κάτω από ένα κυπαρίσσι. Στην επιτάφια πλάκα δεν εινε γραμμένα παρά τ' όνόμα του και ή χρονολογία του θανάτου του.

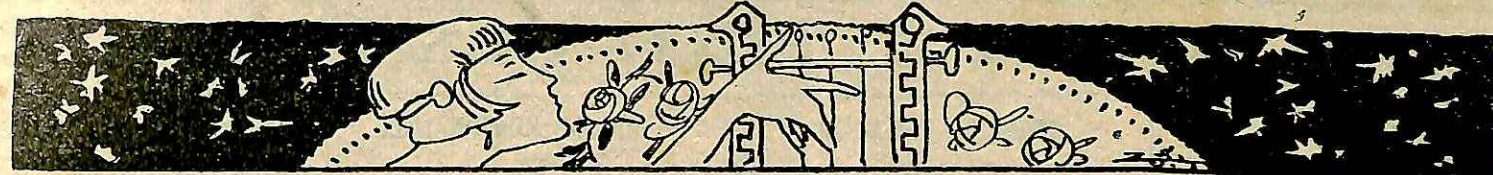
Η θλιβερή και καλογεγραμμένη αυτή ιστορία, ή οποία, όπως είπαμε, δημοσιεύθηκε ως πρόλογος στα ποιήματα του Στεκέττι, πιστεύθηκε απ' όλον τον κόσμο και προέξησε μεγάλη συγκίνηση. Η περιπέτεια της ζωής και ό τραγικός θάνατος του νεκρού ποιητού προκάλεσαν τη γενική συμπάθεια του κοινού. Γι' αυτό και τα τραγούδια του διαδόθηκαν άπληστα κι επανέθηκαν απ' όλους. Η κοινική αγνωριμία όμοιόμοια το εξαίρετικό τάλαντο του νεκρού, ό ποιος, αν δεν πέθαινε τόσο νέος, θα αποτελούσε μια παγκόσμια δόξα της Ιταλίας.

Μετά την καταπληκτική όμως επιτυχία, ή οποία είχε αντίκτυπο και στο έξωτερικό, το κοινόν δεν άρχισε να πληροφορηθή ότι ποιητής των «Μεταθανάτιων» δεν ήταν ό Λορέντζος Στεκέττι, πρόσωπο, έντελώς αναστατικό, αλλά ό προκρίσιμος αυτός Ολίνδος Γουερρίνι.

Ο Γουερρίνι αυτός καταγόταν απ' τη Βονωνία, ήταν ένας έντιμος οικογενειαρχής κι εργαζόταν ως βιβλιοπλάστης. Ο πούος κόσμος, μόλις πληροφορηθήκε το έκπνο κόλπο του γιγνήσεως, εξαπλάγη βέβαια, αλλά σκεπτόταν γι' αυτόν την ίδια όπως πρώτα εκτιμού. Δεν συνέδη όμως το ίδιο και με τούς σπουδαιότερους κριτικούς της εποχής, οι όποιοι το πήραν το ζήτημα προσωπικό κι έγραψαν δυσμενέστατα άρθρα εναντίον του, ζητώντας εκ των υστέρων να μειώσουν την άναμφισβήτητη αξία του. Τότε ό Γουερρίνι αναγκάστηκε να εκδώση με το πρώτο όνομα και δεύτερη συλλογή, ή οποία περιελάμβανε στυρικά ως επί το πλείστον ποιήματα, αναφερόμενα στους άσπόνδους επικριτές του.

Στόν τόμο αυτόν προσέτασε έναν άρεκά μεγάλο πρόλογο, δια το οποίο άπαντούσε στους άντιπάλους του και άνασχεόταζε τα επιγεγραμμά του. Τελειώνοντας, αναφέρουμε και δυό τρεις άκόμα φιλολογικές άπατες. Ο Προσπερ Μερμέ έδοκίμασε ένα δράμα ως ανήκον εις κάποιον φανταστικό συγγραφέα. Επίσης ό Βόντερεμπος εξέδωκε τούς στίχους της άνοπάρτου Γαλλίδος ποιητριάς ντε Σαρόβιλ, ή οποία έζησε δέθον κατά τον 15ον αιώνα. Τέλος ό περιφημος Φάμπρ ντ' Ολίβιε έόγαλε σε βιβλίο μερικά τραγούδια του, τα όποια παρουσιάζε ως μεταφράσεις απ' την Προβηγκιανή γλώσσα!...

Μα την ήμερα εκείνη ό ούρανός ήταν συννεφιασμένος κι ούτε μία άχτίδα δεν έφτανε στο κρεβάτι του έτοιμοθνήσπου. Κατά τις δυό το άπογευμα μ' έπιασε έξαφνα απ' το χέρι. Ένοιωθα τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν σιγά-σιγά. Πέθανε στην άγκαλιά μου χωρίς σπασμούς, σαν ένα πουλί. Ό τάφος του βρίσκεται στο νεκροταφείο του χωριού του, κάτω από ένα κυπαρίσσι. Στην επιτάφια πλάκα δεν εινε γραμμένα παρά τ' όνόμα του και ή χρονολογία του θανάτου του.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ...

ΤΟΥ ΔΗΡΥΝΤΕ ΦΟΡΖ

Κάθε φορά που ό νοός μου ξαναγυρίζει στα περασμένα, μου εινε άδύνατο να μ'ή ακούσω ν' άντηχί στ' αυτιά μου μία δροσερή φωνή, που την άκουσα κάθε πρωί, μέσα σ' ένα έαρινό περιβάλλον εύτυχίας — μου εινε άδύνατο να μ'ή ξαναδώ μπροστά μου τόν σιωπηλό δρόμο μιας ήσυχης συνοικίας, στην όποια βρισκότανε τότε το σπίτι μου...

— Πάρε πασχαλιές!... Πάρε πασχαλιές!... Την πρώτη φορά που άκουσα αυτή τη φωνή, άνοιξα ταραγμένος το παράθυρό μου και είδα να χάνεται στ' βάθος του δρόμου μία λεπτή σιλουέττα νέας γυναίκας, που είχε επάνω στο κεφάλι της ένα μεγάλο καλδί.

Την άλλη μέρα κατερρόσα από το πρωί στο παράθυρό μου για να ιδώ να ξαναπαρνώ εκείνη ή νέα, της όποιας δεν είχα κατορθώσει να ιδώ την προηγούμενη το πρόσωπο. Περίμενα κάμποση ώρα και, τέλος, ε δα να παρουσιάζεσται στη γωνιά του δρόμου ή γνωστή μου σιλουέττα. Ήτανε μία κοπέλλα ως είκοσι χρονών, με γυνά πόδια, όμορφη όπως όλα τα λουλούδια του άρρου, με μεγάλα φωτεινά μάτια και με μακρά άρτενιστα μαλλιά, που έπεφταν στους ώμους της σε άρρωματισμένα κύματα.

Δεν ύπήρχε καμμία άμφιβολία ότι τη στιγμή εκείνη θα γυρνούσε από την έσση, στην όποια θα είχε πάει για να κόψη τα λουλούδια της. Τ' καλδί της ήτανε γεμάτο πασχαλιές. Τό κορίτσι αυτό φαινότανε πολύ όμορφο, μολονότι ήτανε ντυμένο με κορούλια.

Περπατούσε λικνίζοντας με χείρ το ώραιο σώμα της, με τα χέρια στη μέση, ενώ το καλδί της στεκόταν άκίνητο σχεδόν επάνω στο κεφάλι της. Δεν φλυαρούσε με τις γυναίκες, δεν γελούσε με τούς άντρες, μονάχα φώναζε διαρκώς:

— Πάρε πασχαλιές!... Πάρε πασχαλιές!... Καλημέρα, κοπέλλα μου! της είπα από το παράθυρο. Πόσο τις άνεις τις πασχαλιές σου; — Τρία φράγκα το ματσάκι, μικρό-μεγάλο, μου άποκρίθηκε έκείνη. — Έλα πιο κοντά. Θ' αγοράσω ένα ματσάκι, μά θα σου το πληρώσω πέντε φράγκα... Δέχεται; Τό θέλω για τη φιληγαδίσσα μου.

— Ποιά είν' αυτή ή φιληγαδίσσα σου; — Ένα κορίτσι που τό άγαπώ τρελλά! Άφού εινε έτσι, θα σου δώσω τα δέματα φθινόερα. Για τούς έρωτευμένους έχω άλλες σιμές. Έρχομαι άμέσως! Άνέθηκε τη σκάλα και άνοιξε την πόρτα του δωματίου μου. Άκόμα να

μ'άμει την εμφάνισή της στο κατώφλι της πόρτας μου. Τό κορίτσι αυτό είχε μία άγρια και παράξενη όμορφη. Μου χαμογέλασε και μου είπε: — Νά, πάρε για τη φιληγαδίσσα σου... Έπλεξε τις πασχαλιές και της έδωσα ένα πεντόφραγκο. — Νά, πάρε κι αυτό για σένα. — Σάν πολλά μου δίνεις! — Κάνε μου τη χάρη να τ' πάρης! Έμειν τόσο εύτυχισμένος σήμερα. Αυτό εινε το πρώτο μπουκέτο που αγοράζω για να τό προσφέρω σ' ένα κορίτσι...

Τό πρόσωπό της φωτίστηκε τότε από γαρά. — Ό Θεός να εύλογή την άγάπη σας! μου είπε με τρεμάμενη φωνή. — Πώς σε λένε; τη ρώτησα ύστερ' από λίγο.

— Πασχαλιά! μου άποκρίθηκε γελώντας. Κ' έφυγε γοργή σαν πουλί. *

Από κείνη τη μέρα, ή μικρή μου έφεανε κάθε πρωί ένα μπουκέτο πασχαλιές για τη φιληγαδίσσα μου — ένα μπουκέτο μυρωμένε πασχαλιές, στολισμένες άκόμα με σαγόνες πρωινής δροσάς.

Πού έλαμπαν σαν μοχαριτάκια. Όταν ή φιληγαδίσσα μου έπαιρνε αυτά τα λουλούδια, έρωσε μέσα το ξαυθό κεφάλι της, ανέπνεε άναστα τό δροσερό άρώμα τους κι έλεγε: — Άναπνέω τώρα την άνοιξη μ' όλες τις χάρες, μ' όλη τη δροσιά μ' όλες τις ευωδιές της!

Εγώ της έκανα συχνά λόγο για την άλλη Πασχαλιά — για τ' όμορφο κορίτσι με τα μακρά άρτενιστα μαλλιά. Κάθε βράδυ κοιμόμουν εύχρηστημένος, άνοπομνώντας να έμμερωση ο Θεός τη μέρα του για να ξαναιδώ την Πασχαλιά. Ά! ευλογώσα από τα βάθη της καρδιάς μου τό ταπεινό αυτό κορίτσι, που σκόπευε τόση χάρη στην ψυχή μου...

Μά πόσο καυχήστανε το άστυχέμένο! Κάθε πρωί ήταν όμορφαμένο με παρλιανή μακρού στην κοιλιά, για να κόβη τις πασχαλιές της. Τό ώραιο

αυτό παραμυθί βάσταζε ένα όλόκληρο καλοκαίρι, όσο ύπήρχανε πασχαλιές. *

Όταν ήρθε ή άλλη άνοιξη, άκούστηκε και πάλι ή γλυκεια φωνή της Πασχαλιάς κάτω από το σπίτι μου. Μά τό παράθυρό μου έμεινε κλειστό αυτή τη φορά.

Η Πασχαλιά σταμάτησε κάτω από τα παράθυρα και ξαναφώναζε: «Πάρε πασχαλιές!...» πιο δυνατά. Ό τόνος της φωνής της ήταν έρωτηματικός. Άπορούσε γιατί δεν άνοιγα τό παράθυρό μου. Την άλλη μέρα ή Πασχαλιά, βλέποντας ότι εγώ επέμενα να μ'ή παρουσιάζωμαι στο παράθυρο, απεφάσισε ν' ανέβη επάνω και να χτυπήση την πόρτα μου.

Ήταν πάντα ή ίδια, με την παράξενη άγρια όμορφιά της, με τα μακρά μαλλιά της άπλωμένα στους ώμους, με το καλδί στο κεφάλι. — Τι γίνεται ή φιληγαδίσσα σου; με ρώτησε. Έγώ δεν της άποκρίθηκα άμεσα.

Και ύστερ' από λίγο φθόβισα χμηλόμενα: — Θέλεις ν' άναστήσω εγώ την πεθαμένη φιληγαδίσσα σου; Δεν μπόρεσα να της πώ τίποτα. Την άπαια μόνο στην άγκαλιά μου, την έφριξα με δύναμη στα στήθη μου και, ενώ τα δάκρυα έρεσαν από τα μάτια μου, άρχισα να φιλώ σαν τρελλός την Πασχαλιά, την άνησμένη Πασχαλιά!...

Όι άρκαίοι λαοί. Καί ύστερ' από λίγο φθόβισα χμηλόμενα: — Θέλεις ν' άναστήσω εγώ την πεθαμένη φιληγαδίσσα σου; Δεν μπόρεσα να της πώ τίποτα. Την άπαια μόνο στην άγκαλιά μου, την έφριξα με δύναμη στα στήθη μου και, ενώ τα δάκρυα έρεσαν από τα μάτια μου, άρχισα να φιλώ σαν τρελλός την Πασχαλιά, την άνησμένη Πασχαλιά!...

Όι άρκαίοι λαοί. Καί ύστερ' από λίγο φθόβισα χμηλόμενα: — Θέλεις ν' άναστήσω εγώ την πεθαμένη φιληγαδίσσα σου; Δεν μπόρεσα να της πώ τίποτα. Την άπαια μόνο στην άγκαλιά μου, την έφριξα με δύναμη στα στήθη μου και, ενώ τα δάκρυα έρεσαν από τα μάτια μου, άρχισα να φιλώ σαν τρελλός την Πασχαλιά, την άνησμένη Πασχαλιά!...

μονάχα για μένα — ότι μ' άφησε για να πετάξη σ' άλλου άγκαλιά!... *

Πέρασαν κάμποσες μέρες από τότε. Καί, πράγμα παράξενο: δεν ξανάκουσα τη φωνή της Πασχαλιάς στο δρόμο. Ένα πρωί όμως, ή πόρτα μου άνοιξε ξαφνικά και είδα μπροστά μου την Πασχαλιά, στολισμένη στα μαλλιά, στα χέρια, στο στήθος με δροσερές πασχαλιές ζωηρού χρώματος. Τά μάτια της φαινότανσαν κλαυένη και τό πρόσωπό της ήτανε λιγάκι ώχρο. Μία παράξενη συγκίνηση έσφιξε τότε την καρδιά μου, και άρχισα να περιμένω με άγώνια κάτι, χωρίς να έξω ούτ' εγώ ό ίδιος πού ήταν αυτό τό κάτι...

Η Πασχαλιά μ' έπληρώσε με δειλά και διστακτικά βήματα. Στάθηκε μπροστά μου, σήκωσε επάνω μου τα μάτια της και φθόβισε με τρεμάμενη φωνή: — Θέλεις ν' άναστήσω εγώ την πεθαμένη φιληγαδίσσα σου; Δεν μπόρεσα να της πώ τίποτα. Την άπαια μόνο στην άγκαλιά μου, την έφριξα με δύναμη στα στήθη μου και, ενώ τα δάκρυα έρεσαν από τα μάτια μου, άρχισα να φιλώ σαν τρελλός την Πασχαλιά, την άνησμένη Πασχαλιά!...

Όι άρκαίοι λαοί. Καί ύστερ' από λίγο φθόβισα χμηλόμενα: — Θέλεις ν' άναστήσω εγώ την πεθαμένη φιληγαδίσσα σου; Δεν μπόρεσα να της πώ τίποτα. Την άπαια μόνο στην άγκαλιά μου, την έφριξα με δύναμη στα στήθη μου και, ενώ τα δάκρυα έρεσαν από τα μάτια μου, άρχισα να φιλώ σαν τρελλός την Πασχαλιά, την άνησμένη Πασχαλιά!...

Όι άρκαίοι λαοί. Καί ύστερ' από λίγο φθόβισα χμηλόμενα: — Θέλεις ν' άναστήσω εγώ την πεθαμένη φιληγαδίσσα σου; Δεν μπόρεσα να της πώ τίποτα. Την άπαια μόνο στην άγκαλιά μου, την έφριξα με δύναμη στα στήθη μου και, ενώ τα δάκρυα έρεσαν από τα μάτια μου, άρχισα να φιλώ σαν τρελλός την Πασχαλιά, την άνησμένη Πασχαλιά!...

Όι άρκαίοι λαοί. Καί ύστερ' από λίγο φθόβισα χμηλόμενα: — Θέλεις ν' άναστήσω εγώ την πεθαμένη φιληγαδίσσα σου; Δεν μπόρεσα να της πώ τίποτα. Την άπαια μόνο στην άγκαλιά μου, την έφριξα με δύναμη στα στήθη μου και, ενώ τα δάκρυα έρεσαν από τα μάτια μου, άρχισα να φιλώ σαν τρελλός την Πασχαλιά, την άνησμένη Πασχαλιά!...

Όι άρκαίοι λαοί. Καί ύστερ' από λίγο φθόβισα χμηλόμενα: — Θέλεις ν' άναστήσω εγώ την πεθαμένη φιληγαδίσσα σου; Δεν μπόρεσα να της πώ τίποτα. Την άπαια μόνο στην άγκαλιά μου, την έφριξα με δύναμη στα στήθη μου και, ενώ τα δάκρυα έρεσαν από τα μάτια μου, άρχισα να φιλώ σαν τρελλός την Πασχαλιά, την άνησμένη Πασχαλιά!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ
ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Συνηθίζονται τελευταία πολύ για το βράδυ, φόρεμα από άσπρο, ή χίτρινο ανοιχτό, κρεπ-σατέν, κάλτσες σάιρ, γοβάκια μαύρα και μεγάλη βεντάχια από μαύρο σατέν ή από μαύρα φτερά.

Τα φορέματα ζωηρών χρωμάτων είναι πολύ της μόδας να συνοδεύονται με μεγάλες βεντάχιες από φτερά πετεινού, άσπρη με το φόρεμα. Η βεντάχια αυτής πηγαίνουν πολύ και με μαύρες τουαλέτες, μα στην περίπτωση αυτή τα φτερά πρέπει να είναι πολύχρωμα.

Η μοντέρνες βεντάχιες δεν είναι κανονικές. Συνηθίζονται και αυτές άνισες, όπως τα φορέματα, και έχουν ως επί το πλείστον σχήμα μεγάλης φτερούγας.

Τα κοσμήματα της τελευταίας μόδας είναι: ώρολογια τετράγωνα επάνω σε βραχιόλι από πλατίνα, διασπικτο με μικρά διαμαντάρια, καρφίτσα σε σχήμα παραδείσιου πουλιού με μπριλλάντια, σμαράγδια και ρουμπίνια και μακροά σκουλαρίκια, όλόκληρα από διαμάντια, σε σχήμα άνθων λωτού.

Εκτός όμως από τ' ανωτέρω κοσμήματα συνηθίζονται πολύ βραχιόλια και δαχτυλίδια, καθώς και περιδέματα, με χρωματιστές πέτρες και, πρό πάντων, με τοπάζια, επειδή το χίτρινο είναι εφέτος ένα από τα πιο μοντέρνα χρώματα, ιδίως αυτήν την εποχή. Τα τοπάζια, καθώς είναι χρυσά και διαφανή, πηγαίνουν τόσο στις ξανθές, όσο και στις μελαγχρινές. Επίσης και τα κοράλλια, που τόσο εύγλυπτα ή κυρίες της ρωμαντικής εποχής είναι και πάλι της μόδας τον τελευταίο καιρό.

Επίσης για το βράδυ συνηθίζονται πολύ και τα διαδήματα από στέρας και από μαργαριτάρια διαφόρων σχεδίων. Τα διαδήματα αυτά είναι ύψηλα σαν στέμματα ή ελαφρώς κενά στο κεφάλι. Επίσης, μαζί με τις οντουλασιόν και τις μπουκλές, εναρμονίζονται πάλι της μόδας τα χτενίσματα και η χτένες, ή στολισμένες με μαργαριτάρια και διαμάντια.

Επάνω από βραδυνές πολυτελείς τουαλέτες συνηθίζονται κάπες βελούδινες ή επανωφόρια από λαιμή, γαρνιρισμένα με γουνένιο μεγάλο γιγιά.

Η όμπρέλλες της μόδας είναι από κρέπ ντε σιν έμπριμέ και από κορδέλλα αποχρώσεων ντεγκραντέ, ή δε τσάντες γίνονται από δέρμα σάιρας και από δέρμα χίτρινο με άσπρη φερμουάρ και έχουν ή περισσότερες σχήμα φακέλλου.

Τα κοντά φορέματα θεωρούνται πάλι ντεμοντέ για το βράδυ. Τα τελευταία βραδυνά φορέματα γίνονται τόσο μακροά στα πλάγια και πίσω, ώστε σχηματίζουν ουρά. Κάποτε γίνονται και διάτρητα μακροά, αλλά τότε πρέπει να είναι διαφανή ή έμπριμέ, ώστε να διακρίνονται τα πόδια. Επίσης βλέπουμε και α

ΦΟΡΕΜΑ ΑΠΟ ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ

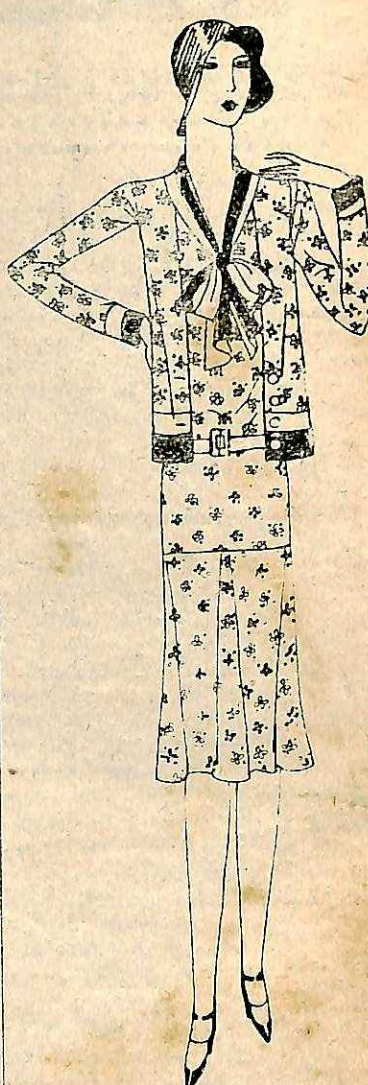
Φόρεμα από κρέπ-ντε-σιν έμπριμέ, με κορσάκι κινονό. Ελαφρώς ντραπέ στους γοφούς, και με πλαστρόν από κρέπ-ντε-σιν άσπρο. Η ζώνη και η γραβάτα γίνονται από βελούδινη κορδέλλα.

ΚΟΜΨΗ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Κομπιναιζόν από κρέπ-ζωρζέτ, γαρνιρισμένη στο κορσάκι μ' ένα μονόγραμμα και ένα βολάν πλισσέ. Η φούστα είναι όλη πλισσέ.

ΕΝΑ ΚΑΡΙΤΟΜΕΝΟ ΑΝΣΑΜΠΛ

Χαριτωμένο ανσάμπλ από κρέπ-ντε-σιν καφέ με λουλούδια μπλε ανοιχτά και μπλε σκούρα. Γαρνίρεται με γιγιά, μανσέτες και μπροντόρα κάτω στη ζακέττα από μεταξωτό μπλε, ανοιχτό και καφέ.

Χαριτωμένο ανσάμπλ από κρέπ-ντε-σιν καφέ με λουλούδια μπλε ανοιχτά και μπλε σκούρα. Γαρνίρεται με γιγιά, μανσέτες και μπροντόρα κάτω στη ζακέττα από μεταξωτό μπλε, ανοιχτό και καφέ.

Ποτέ τα καπέλλα δεν ήταν τόσο ιδιότροπα και ποικίλα σε σχήμα, όπως εφέτος. Κανένα σχεδόν μοντέλο δεν μοιάζει με το άλλο. Ωστόσο, όλα άφηναν το μέτωπο ανοιχτό, άλλα περισσότερο και άλλα λιγότερο.

Βλέπουμε και μικρά καπέλλα από τζέρεσέ φανταζή, τριών άποχρώσεων, ντραπιρισμένα με χέρι ή πένιο στο κεφάλι.

Φορέματα από βραχια έμπριμέ γαρνίζονται με πλισσέδες στο λαιμό και στα μανίκια από βραχια ή πλισσέ και με βολάν πλισσέ από βραχια ή πλισσέ ή από στη φούστα.

Φορέματα από βράδια από γαρνίζονται με πλισσέ από το ίδιο ύφασμα.

H MONTAIN

MONTRES DE HAUTE PRECISION
Longines
GRANDS PRIX
506 ΒΡΑΒΕΙΑ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
A. P. ZENETOS ΕΡΜΟΥ 19

Ο μόνος τρόπος για να περάσετε ευχάριστα το καλοκαίρι σας είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Όπου κι αν βρεθείτε, στην έξοχή, σε ταξίδια, στις λουτροπόλεις, είτε αν παραμείνετε εις τας πόλεις σας ή «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θα είναι ο πιο ευχάριστος, ο πιο διασκεδαστικός σύντροφός σας.

Εις την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστουργηματικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των αποτελεί έγγυσιν περί της αξίας των.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Του ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ (Σελίδες μετ. σχημ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60 έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα, έργον μυθιοιδέας, αίσθηματικότατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έξελλίσσεται εις την Ίσπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τον πυργον ένός ευγενούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Του ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειάζεται άλλη σύστασις εις όσους δεν τον έχουν διαβάσει παρά να έρωτήσουν έναν που να τον έδιάβασεν όταν έδημοσιεύθη εις το «Μπουκέτο». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα έπαυχίαν έξ όσων μυθιοιστημάτων έδημοσιεύθησαν ως τώρα εις την Ελλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Του ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. 20). Ένα από τ' άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και αί «Περιπέτειαί του Πύμ», αί όποια έχουν μεταφρασθί εις όλας τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πόλον, πρό των τραγικών μυθιοιστημάτων του όποιου παλαιόν σκληρόν άγώνα οι ήρωες του ρομάντζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειόρων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ένα τρυφερότατον ειδύλλιον μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δύο αυτών άγνων έραστών, τον σκληρόν και άφάνταστως φιλόργυρον πατέρα της κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ των Πάγων» είναι το άριστο έργον του μυθιοιστογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ίουλίου Βέρν. Μυθιοιστες, τρομακτικών, πολύπλοκον, κρατεί άτ' άρχής μέχρι τέλους άδιάπτωτον το ενδιαφέρον του άναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Της ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αίσθηματικότατον μυθιοιστημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβιά, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας, των όποιων μ' εξααιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιογώτατον και τρομακτικότατον μυθιοιστημα, το όποιον κρατεί άτ' άρχής μέχρι τέλους εις συνεχή άγωνίαν τον άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστήριο του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειότερα συγγραφέας του αιώνος μας και έχει τιμηθί με το Παγκόσμιον βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύναται να έγγραφθί διά την «Κόρην του Μεγάλου Βάλτου», ή όποια είναι άληθές άριστο έργον.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Του ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτη» είναι το άριστο έργον της ρομαντικής τέχνης γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, οι φτώχειες των περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».

Εκτός των ανωτέρω βιβλίων της βιβλιοθήκης υπάρχουν και πωλούνται εις τα Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οι όποιοι πωλούνται δ μείν πρώτος προς δραχμάς 375, οι δε λοιποί προς δραχμάς 250 διά το Έσωτερικόν και δραχμάς 375 διά το Έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι δλόκληρος βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικότης της όποιας είναι εξααιρετική. Εις εκατοντόν τονον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, άνεκδότων, καμαδιών, ποιημάτων, περιεργών, και ύπερχίλια εικόνες χρωματιστάι και μή.

Εις τον ποώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιοιστηματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολογυναίκα», «Τό ήμερολόγιον της Εύας», «Δύο καρδιές που άγαπηθήκαν» και το δράμα του Μαίτρελινγκ «Η πριγκίπισσα Μαλλάν».

Εις τον δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Εξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιαις που ζωντάνεψεν».

Εις τον τρίτον ή συνέχεια του «Εξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιαις που ζωντάνεψεν», ή «Καινούργια άγάπη και παληά», «Τά άπομνημονεύματα του Γαβριλίδη», τά «Ανέκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και το μυθιοιστημα του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον έρωτα».

Εις τον τέτατον τόμον ο «Μπαλασό», «Η τελευταίος έπιστολές του Ίακώβου Όργις», «Μέσα από τα βάθη της νύχτας» και «Τά φιλολογικά άπομνημονεύματα του Παύλου Νιρβάν».

Επίσης πωλούνται εις τα Γραφεία μας τα περίφημα Έμερολόγια του «Μπουκέτου» των έτών 1926, 1927, 1928 και 1929 προς δραχμάς 25 έκαστον έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48